МАЙКЪЛ СКОТ
КОЛЕТ ФРИЙДМАН

13-те ветини

PRO BOOK

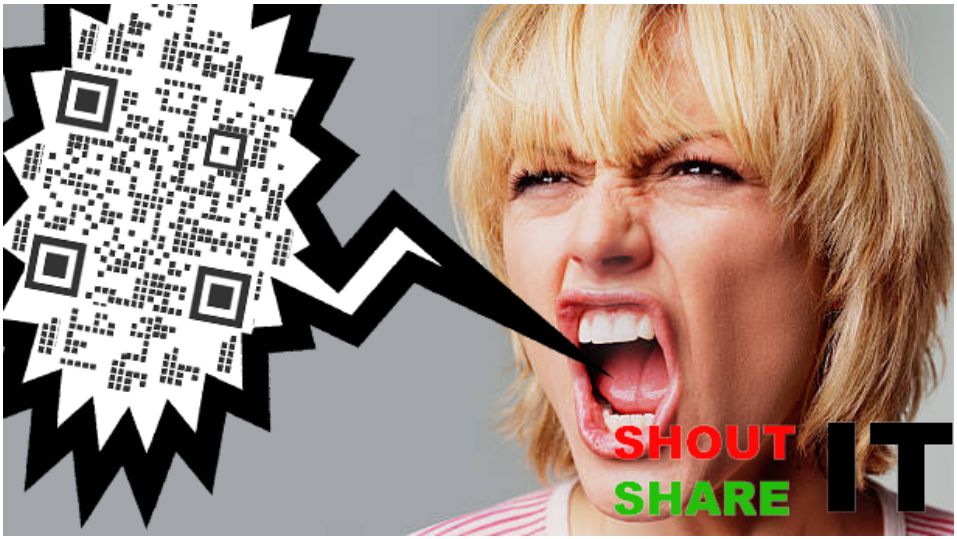
SHOUT
SHARE
IT

Annotation

СВЕТИНИТЕ Древни артефакти, криещи огромна първична и смъртоносна сила. Какво са те — пазители на света или инструменти за неговото унищожение? С жестоко убийство в Лондон започва да се разплита тайна, пазена строго над 2000 години. От десетилетия Пазителите се грижат за Светините, крият ги и най-важното — държат ги разделени, далеч една от друга. Но някой започва да избива Пазителите по изключително брутален начин. Наближава мигът, в който 13-те светини ще бъдат събрани отново заедно. Нещо, което не се е случвало повече от две хилядолетия. И което не трябва да се случи, ако искаме светът да продължи да съществува такъв, какъвто го познаваме. Свят, управляван от хората. В предсмъртното си желание една от Пазителките убеждава напълно непознатата Сара Милър да отнесе Светинята, която е пазила, на нейния племенник Оуен. Докато Сара и Оуен издирват други оцелели Пазители, те разкриват и тайната, охранявана от тях. Мистерията хвърля Сара и Оуен в бясно преследване из Англия и Уелс. Те откриват, че мечът, който е у тях, е може би последното препятствие между света на хората и неописуемия ужас. „13-те светини“ е началото на нова зашеметяваща и увлекателна сага, напрегната история за древната магия и модерното време от бестселър автора Майкъл Скот и многократно награждаваната авторка на пиеси Колет Фрийдман.

- Майкъл Скот, Колет Фрийдман
  - ○
  - ○ Благодарности
  - ○
  - ○ Неделя, 25-ти октомври
    - ■ 1.
  - ○ Понеделник, 26-ти октомври
    - ■ 2.
    - ■ 3.
  - ○ Вторник, 27-ми октомври
    - ■ 4.
    - ■ 5.
    - ■ 6.
    - ■ 7.
    - ■ 8.
    - ■ 9.
    - ■ 10.

- Сряда, 28-ми октомври
  - 11.
  - 12.
  - 13.
  - 14.
- Четвъртък, 29-ти октомври
  - 15.
  - 16.
  - 17.
  - 18.
  - 19.
  - 20.
  - 21.
  - 22.
  - 23.
  - 24.
  - 25.
  - 26.
  - 27.
  - 28.
  - 29.
  - 30.
  - 31.
  - 32.
  - 33.
  - 34.
  - 35.
  - 36.
  - 37.
  - 38.
  - 39.
  - 40.
- Петък, 30-ти октомври
  - 41.
  - 42.
  - 43.
  - 44.
  - 45.
  - 46.
  - 47.
  - 48.
  - 49.
  - 50.
  - 51.

- 52.
- 53.
- 54.
- 55.
- 56.
- 57.
- 58.
- 59.
- 60.
- 61.
- 62.
- 63.
- 64.
- 65.
- 66.
- 67.
- 68.
- 69.
- 70.
- 71.
- 72.
- 73.
- 74.
- 75.
- 76.
- 77.
- 78.
- 79.
- 80.
- 81.
- 82.

○ Събота, 31-ви октомври

- 83.
- 84.
- 85.
- 86.
- 87.
- 88.
- 89.
- 90.
- 91.
- 92.
- 93.
- 94.

        - 95.
        - 96.
        - 97.
        - 98.
        - 99.
        - 100.
        - 101.
        - 102.
        - 103.
        - 104.
    - Епилог
- notes
    - 1
    - 2
    - 3
    - 4
    - 5
    - 6
    - 7
    - 8
    - 9
    - 10
    - 11
    - 12
    - 13
    - 14
    - 15
    - 16
    - 17
    - 18
    - 19
    - 20
    - 21
    - 22
    - 23
    - 24
    - 25
    - 26
    - 27
    - 28
    - 29

Майкъл Скот, Колет Фрийдман
13-те светини
13-те светини #1

На Шарън и Робърт,
и
Бари

Тази книга е художествено произведение. Всички герои, организации и събития в него са продукт на въображението на авторите или са използвани в условен смисъл.

Благодарности

Колет благодари на:

Деб Галахър — за изграждането на основата;

Мерилий Зденек — за вярата в нас;

Джак Стийлин — за насърчението;

Дипи, Хана Хоуп, Моузис, Дейвид, Зак и Дилън — за постоянната им подкрепа.

Майкъл и Колет благодарят на:

Том Дохърти, Боб Глийсън и Уитни Рос и Тор — за подкрепата и насърчението;

Стийв Троха от „Фолио Литерари Мениджмънт“ — за неговия ентусиазъм;

Джил и Фред… за всичко;

Бари Крост и Сара Бачевски — за всичко останало, и, разбира се, на Клодет Съдърланд.

Светини[1]***:*** *от староанглийската дума halga, която означава — „свят“ и hālgian, която означава — „освещавам“.*

След битката не остана нищо освен спомените им.

Те помнеха света такъв, какъвто беше — нов и техния свят. Свят, в който бяха повелители на всички твари. Свят, в който хората бяха просто добитък — за разплод, за клане и за ядене.

Те помнеха вкуса на човечеството… сладък… Така сладък!

Но в спомените им имаше и нещо горчиво — спомени за момче, което не беше момче. То ги пропъди! Изхвърли ги! Затвори ги в Другия свят!

Затова демоните съставиха план. Няколко века бяха нужни за подготовката му и още един век мина, докато чакаха да се появи най-подходящият кандидат, за да го осъществи. Но демоните бяха търпеливи. Те не измерваха времето с човешки мерки, а и наградата наистина си заслужаваше. Планът беше прост — да съберат светините и да отключат вратата между световете.

Единственото, което им бе нужно, бе подходящият посредник — човек, който има желание да притежава абсолютното знание и който е готов на всичко за това.

Демоните зачакаха…

Неделя, 25-ти октомври

1.

Умря една жена.

Тя беше на шейсет и шест години, в добро здраве, активна, не пушеше и пиеше рядко. Просто си легна да спи и не се събуди. Семейството и приятелите ѝ потънаха в траур, организираха погребение, поръчаха цветя и служба в църквата.

А Виола Джилиан се изпълни с радостен трепет.

Никога не беше срещала тази жена, дори не подозираше за съществуването ѝ, докато не научи за смъртта ѝ. Но Виола бе доволна, че жената умря. Вярно, че бе леко смутена от това чувство, но пък бе достатъчно егоистична, че да не бъде кой знае колко смутена. В края на краищата, смъртта на жената, се превърна в изумителна възможност за нея. А пък възможностите, не спираше да напомня Виола сама на себе си, не се появяват толкова често, затова трябва да се грабват с две ръце. И това бе нейната възможност. От няколко седмици Виола се подвизаваше в масовката на „Оливър!“[2], постановка на „Друри лейн“[3]. Пищна, чернокоса и с очи като на Елизабет Тейлър, Виола несъмнено заслужаваше нещо по-добро и ето, сега продуцентите ѝ казаха, че следващата вечер тя ще играе Нанси — ролята на починалата жена.

Виола моментално влезе в кожата на обърканата Нанси, но едва след като насмете своето почти гадже, журналист, да доведе на утрешния ѝ дебют колкото се може повече свои колеги. Това беше нейният шанс и тя бе решена да не го изпуска.

Виола Джилиан винаги бе искала да е звезда.

Обикновено в неделя изпиваше по няколко питиета с момичетата от масовката, но сега искаше да е добре отпочинала за появата си като звезда утре вечер. Виола много добре знаеше как се става театрална знаменитост — всички големи звезди са се издигнали по случайност. Някъде дълбоко в своето егоистично сърце тя бе убедена, че е голяма звезда. Мечтаеше да я открият. Талант, външен вид и хъс имаше. Искаше да надскочи театралната сцена, искаше да играе във филми. Вече имаше зад гърба си две малки роли в британските сериали „Ийстендърс“ и „Коронейшън стрийт“ — но се поумори да играе втора или пета-шеста цигулка, освен това се страхуваше, че се превръща в актриса за еднотипни роли. Беше на почти двадесет и четири години — не ѝ оставаше кой знае колко време. Другите можеха да си пият в бара колкото си искат, но нейният път беше ясен — към леглото у дома.

Щом излезе от бара, навън я посрещна прекрасна есенна

вечер — безоблачна, мека и благоуханна, затова тя реши да се поразходи до апартамента си, който се намираше съвсем наблизо, в Сохо.

Не беше изминала и двеста метра, когато усети кожата на тила й да изтръпва. През целия си живот Виола бе танцувала, а всеки танцьор е изпитвал това усещане, обикновено когато някой от публиката гледа право в него.

Виола беше сигурна, че някой я гледа.

В единадесет и половина вечерта лондонските улици се пълнят с неделни гуляйджии. Виола стисна чантата си по-здраво и ускори крачка. Напоследък бяха станали няколко жестоки улични обира, а плановете й определено не включваха тя да е поредната жертва. Апартаментът й се намираше на не повече от десет минути пеша. Тя продължи да поглежда назад на всеки ъгъл, но не видя никого. Въпреки това изтръпването на тила й не минаваше. Виола забърза по не особено оживената „Дийн стрийт“ и в мига, в който стигна пустия „Карлайл плейс“ вече почти тичаше.

Едва когато влезе в сградата и затвори вратата зад себе си, Виола се почувства в безопасност и се отпусна. Отбеляза си наум, че трябва да поговори с психотерапевта си за засилилите се пристъпи на тревожност. Като за актриса тя водеше доста скучен живот, така че на практика шансът хора като нея да пострадат бе равен на нула. Тя се засмя на глупавия си страх и си затананика една от най-известните песни на Нанси. В преддверието на сградата прегледа набързо пощата от деня. Изхвърли няколко просрочени сметки, но запази талона за магазина „Антрополоджи“[4], който наскоро отвориха на „Риджънт стрийт“. После мисълта й скочи към далеч по-практични въпроси — зачуди се дали ще успее да убеди костюмерката да смени червената рокля на Нанси и да поразголи деколтето още малко, така че да се подчертаят две от най-хубавите й черти.

Виола се заизкачва по стълбите и точно тогава чу приглушения вик от апартамент 1С — апартамента на госпожа Клей.

Въпреки че не беше човек, който се бърка в хорските работи, особено ако човекът е седемдесетгодишен и непрекъснато се оплаква, че Виола вдига твърде много шум, тя затича нагоре по стълбите. Чу се приглушен звън от счупване на стъкло. Виола се закова на място и бавно се обърна назад. Нещо не беше както трябва.

После колебливо се приближи до апартамента на старицата. Изправи се пред вратата, притисна лице до студеното дърво, затвори очи и се заслуша. Но единственото, което успя да

различи отвътре, беше някакъв дрезгав звук, сякаш някой диша трудно.

Виола почука тихо, не искаше да буди съседите. След като не чу отговор, тя натисна звънеца. От другата страна на вратата се разнесе „Увертюра 1912“ на Чайковски. За секунда си помисли, че така звъни звънецът, но после реши, че най-вероятно е радиото за класическа музика, единственото радио, което слушаше госпожа Клей и то обикновено сутрин много рано.

Все така никакъв отговор.

Виола отново натисна звънеца и едва сега си даде сметка, че музиката свири някак неестествено силно. Толкова късно вечер от апартамента на старата жена никога не се чуваше нищо. Виола изведнъж се зачуди дали госпожа Клей не е получила инфаркт. Старицата изглеждаше като образец на здраве и бе изключително жива и пъргава за възрастта си. „Хубав селски въздух“, каза тя веднъж на Виола, докато я убеждаваше да спре пушенето (навик, който придоби в театралното училище), „като момиче живеех на село. Този въздух ти стига за цял живот.“

Виола натисна звънеца толкова силно, че върхът на пръста ѝ побеля. Може би госпожа Клей не чува звънеца заради музиката, която беше станала неприятно силна. Тъй като никой не отговори на звъненето, Виола взе да рови в дамската си чанта и извади своята връзка ключове. Преди няколко месеца старата жена ѝ даде един ключ от жилището за „всеки случай“.

Виола прерови цялата връзка и най-накрая намери ключа, който ѝ трябваше. Вкара го в патрона и натисна дръжката. Миризмите я блъснаха веднага щом отвори вратата — лъхна я нещо остро, метално, тръпчиво и неприятно, смесено с воня на изпражнения. Виола се ужаси, започна да ѝ се повдига, докато се опитваше да напипа ключа за осветлението. Най-накрая пръстите ѝ го откриха, но от това не последва нищо. Виола остави вратата отворена, че да влиза светлина в коридорчето, направи крачка напред… и осъзна, че килимът под краката ѝ жвака, прогизнал и лепкав от някаква течност, която беше твърде гъста, за да е вода. На какво е стъпила? Реши, че не иска да знае, и че каквото и да е, ще се измие. Поне така се надяваше.

— Госпожо Клей… госпожо Клей? — викна Виола, като се опитваше да надмогне музиката. — Беатрис? Аз съм, Виола Джилиан. Наред ли е всичко?

Отговор не последва.

Сигурно старата жена е тръгнала нанякъде и е получила инфаркт или нещо друго, така че сега на Виола щеше да ѝ се наложи да вика линейка, а вероятно и да изкара нощта в болницата. А на сутринта щеше да е като парцал.

Виола бутна вратата на хола и замръзна. Смрадта тук беше непоносима, в очите ѝ запари остра воня на урина. Под слабата светлина тя видя, че стаята е обърната с краката нагоре. Красивата музика продължаваше да се носи наоколо — надменен контрапункт на осквернено жилище. Ни една мебел не беше на мястото си, подлакътниците на фотьойлите до камината бяха изтръгнати, гърбът на дивана с шарка на розови цветя бе строшен надве, пълнежът от разрязаните възглавници висеше на дълги фъндъци, чекмеджетата бяха извадени от бюрото, а съдържанието им бе пръснато по земята, картините по стените бяха изпонарязани, а рамките им бяха усукани така, сякаш някой ги беше изстисквал. На пода лежеше едно антикварно викторианско огледало с ветрило от пукнатини, започващи от една дълбока вдлъбнатина, сякаш някой го бе тъпкал с крака. На килима тъжно проблясваха ситните парченца от огромната колекция от стъклени фигурки на госпожа Клей.

„Обир с взлом!“, реши Виола.

Опита се да запази спокойствие и няколко пъти пое дълбоко дъх. Апартаментът е обран с взлом. Къде обаче е госпожа Клей? Докато си проправяше път сред разрухата, а под краката ѝ хрущяха натрошени стъкла, Виола се молеше старата жена да не е била тук, когато е станало всичко това, дълбоко в себе си обаче знаеше, че е била. Беатрис Клей много рядко напускаше своя апартамент нощем. „Твърде е опасно“ — така казваше обикновено.

Виола бутна вратата на спалнята и някакви книги застъргаха по пода. Младата жена натисна по-силно и успя да я отвори достатъчно широко, за да стигне до ключа за лампата. Натисна го, но и този път не последва нищо. На слабата светлина от хола тя видя, че спалнята също е обърната наопаки, а върху леглото беше струпана купчина от тъмни дрехи и одеяла.

— Беатрис? Аз съм, Виола.

Вързопът дрехи на леглото се размърда и се чу тихо дишане. Виола се стрелна през стаята и сред струпаните одеяла видя главата на старата жена. Сграбчи първото одеяло, вдигна го и усети, че е топло и влажно, а от него нещо капе. Лицето ѝ се сгърчи. Най-вероятно мръсниците са завързали Беатрис. Виола посегна към следващото одеяло. В този момент вратата на спалнята изскърца, люшна се напред и лъч светлина падна върху леглото. Гледката бе ужасяваща.

Гърлото на Беатрис Клей бе прерязано, но първо бяха осакатили жестоко тялото ѝ. Въпреки отвратителните рани старицата все още бе жива, устата и очите ѝ бяха широко отворени в безмълвна агония, а дишането ѝ бавно се превръщаше

в хъркане.

Младата жена дори не успя да извика.

Върху леглото падна нечия сянка.

Виола усети как й прилошава от ужас и се обърна, за да види нещото, което изпълваше рамката на вратата. Светлината се отразяваше във влажна оголена плът. Тя успя да види висок, мускулест мъж, но заради светлината от хола, която идваше иззад гърба му, чертите му оставаха в сянка. Той вдигна лявата си ръка и светлината се отрази в някаква течност, която се стичаше по копието, което стискаше. Мъжът пристъпи напред и Виола усети миризмата му — плътен мускусен дъх на пот и меден дъх на кръв.

— Моля ви… — прошепна младата жена.

Черна светлина потрепна по острието на оръжието.

„Съзри Копието на печалния гръм!“

Мъжът най-безсрамно започна да дирижира дразнещата нервите „Увертюра 1812“ със смъртоносното оръжие, и когато увертюрата стигна кулминацията си, рамото му потрепна, извъртя се и черната светлина се стрелна към Виола.

Болка нямаше.

Виола усети студенина под гърдите си, а след това топлина, която потече навън и я обгърна. Усети как през корема й се процежда нещо. Опита се да заговори, но не й стигна въздух, за да оформи думите. Виждаше светлина в стаята, студено синьо-зелено искрене, което се виеше по приличащото на листо острие на копието.

Наръгаха я… Боже милостиви, наръгаха я!

Огнените езици, които се виеха около дръжката на копието, се издигнаха и осветиха плътта на ръката, която държеше оръжието. Докато Виола падаше на колене, а двете й ръце притискаха широко зеещата рана в гърдите й, тя с безпокойство забеляза, че мъжът беше хубав и висок.

Много висок.

Висок, тъмен и хубав.

Виола опита да се съсредоточи, като се чудеше дали очите й не я мамят или пък дали болката не замъглява разсъдъка й.

Копието се издигна, змийчетата на студените пламъци се плискаха около главата на нападателя и осветиха лицето му. Щом видя очите му, младата жена разбра, че няма да играе Нанси в утрешното представление.

Виола Джилиан никога нямаше да стане звезда.

Понеделник, 26-ти октомври

2.

— Още една? — обърна се Джудит Уокър към своя котарак Франклин и му отвори консерва с риба тон. Въпреки че го извади от една боклукчийска кофа, котаракът й се отнасяше към храната доста критично и презрително отхвърляше всичко, което не беше консерва от риба. Джудит се опита да го погали и да намери утешение в своето любимо животно, но котаракът бе твърде погълнат от яденето.

Още една смърт и то точно тази, от която се страхуваше.

Джудит се запозна с Беа Клей преди седемдесет години — бяха още деца, но през всичките тези десетилетия двете си останаха неразделни приятелки.

Само преди месец Джудит взе влака за Лондон, пиха чай с Беа, а след това се мотаха и хихикаха около Националната галерия, все едно бяха две момичета на по петнадесет години. Бяха по-близки от сестри. Останаха си близки, независимо от женитбите и разводите, децата, внуците и униженията на приближаващата старост. Винаги бяха поддържали редовна кореспонденция, а преди известно време започнаха да си разменят и електронни писма. Пишеха си толкова често, че си бяха по-близки, отколкото ако живееха врата до врата.

Джудит се запозна с Беа в Уелс, където и двете бяха евакуирани по време на Втората световна война. От срещата им мигновено се роди приятелство. Когато и да помислеше за своята приятелка, Джудит си спомняше за красивото момиче с живите черни очи и смолиста коса — толкова буйна и гъста, че всеки път като я разресваше, от нея сякаш излитаха искри.

Горката Беа! Целият й живот бе пълен с болка и загуби — погреба трима съпрузи и надживя единственото си дете. Имаше внучка, която живее в Ню Йорк и която така и никога не видя… Беше самотна.

Но на седемдесет и четири години всички са самотни.

На Беа винаги се падаше късата клечка. По-голямата част от живота й мина през гладните години и голямата криза и тъкмо, когато цените на недвижимите имоти скочиха главоломно и най-накрая й се усмихна късметът да спечели добри пари като продаде жилището си, тя изчака твърде дълго, като си мислеше, че цените ще продължат да растат. Вместо това цените се сгромолясаха и Беа се принуди да се премести в едно малко апартаментче в сграда, пълна със студенти и художници с по няколко десетки години по-млади от нея. Наскоро й писа, че обмисля да събере оскъдните си спестявания, да напусне Лондон

и да дочака края на живота си в един старчески дом в Костуолдс.

Джудит се пошегува, че може да я последва. Напоследък с този артрит й ставаше все по-трудно да слиза и да се качва по стълбите на къщата си, а старческите домове обикновено бяха едноетажни. В едно от последните си електронни писма двете се шегуваха, че ще са най-ужасяваща двойка в старческия дом с тази тяхна огромна упоритост. Но там можеха да дочакат края на дните си сред спокойната хубост на севера — щяха да живеят прост и мирен живот, пълен с четене и игри на карти.

Старата жена седна, внезапно обзета от безсилие.

— Вече е твърде късно за всичко това… — прошепна тъжно Джудит Уокър на Франклин, който довтаса от кухнята, скочи на перваза и се разположи там, без да й обръща внимание. Старата жена се усмихна мрачно — надяваше се в следващия си живот да е котка и по цял ден да спи и яде. Джудит вдигна с неохота вестника и отново прочете статията. Кървавата смърт една стара жена бе заслужила половин абзац на трета страница.

Заклана пенсионерка — добра самарянка

Полицията в Лондон разследва бруталното убийство на 74-годишната Беатрис Клей и притеклата й се на помощ 23-годишната съседка Виола Джилиан. Следователите са на мнение, че госпожа Клей, вдовица, е попречила на обира, извършван от взломаджии късно през нощта, които я завързали за леглото и я задушили с калъфка за възглавница. Госпожа Клей починала от задушаване. Полицията предполага, че госпожица Джилиан, която живее в апартамента на горния етаж, е чула шума и е слязла да види какво става. В схватка с единия от крадците госпожица Джилиан получила фатален удар с нож.

Джудит свали очилата и ги остави върху вестника. Потърка несигурно челото си. Какво е онова, което са премълчали в репортажа? Какво са пропуснали умишлено?

Старата жена отвори торбата с плетката, извади току-що наостренитe ножици и внимателно изряза статията. Щеше да я сложи при останалите в албума, където държеше изрезките от вестници. Списъкът с покойници набъбваше.

Беа Клей беше петата мъртва. Четвърта за последните два месеца и петата от онези, за които знаеше. Ако убийството на една възрастна жена в Лондон се оценява на осем вестникарски

реда, тогава смъртта — случайна или не — на една пенсионерка би могла да мине незабелязано за повечето хора.

Джудит познаваше всички жертви.

Мили беше първа. Преди десет години Милдред Бейли умря в дома си. Беше инвалид, живееше с племенника си в една селска къща в Уелс и стана жертва на ужасен нещастен случай.

По-късно Джудит разбра, че не са били нещастни случаи. Мили никога не бе напускала Уелс. Родителите й загинаха през „блицкрига“ и я осинови една двойка уелсци. Джудит си спомняше за Мили, най-голямото от групата деца, като за изключително практично момиче. Едва осемгодишна тя се нае да наглежда парцаливата група евакуирани деца, особено по-малките, които не бяха навършили и четири години по времето на операция „Пайд пайпър“[5], когато за три дни три и половина милиона деца бяха евакуирани във вътрешността на страната. В първите години на Втората световна война се смяташе, че немските самолети ще бомбардират всички по-големи градове, следователно единственият начин да се запази животът на следващото поколение, бе децата да се евакуират във вътрешността на страната. Четиристотин деца бяха евакуирани в Пулхели в Уелс в западната част на страната, а една групичка, състояща се от тринадесет души, в която влизаше и Джудит, най-накрая стигна до хълмистото графство Мадок. Дванадесет от тези деца после се върнаха по домовете си, но Мили остана. В списъка с покойниците пишеше, че Милдред паднала от инвалидната си количка, търколила се надолу по стълбите и се забила в стоманения парапет.

Джудит прие случилото се като ужасна случайност.

Нещастна… Неочаквана… Без време…

До следващата смърт.

Джудит никога не бе харесвала Томас Секстън. Като малък Томи беше ужасен побойник. По онова време той беше дебеланко с къдрава рижа коса и кафяви свински очички и имаше навика постоянно да тормози и да дразни по-малките. Томи порасна и стана още по-голям побойник — започна да изкарва хляба си като събираше борчове, а след като се пенсионира започна да работи като агент по инкасото и лихвар. Бруталността, с която бе убит, събуди интереса на пресата — гръдният му кош бе разрязан от гърлото до слабините, а сърцето и белите му дробове бяха извадени от тялото. СЪВРЕМЕНЕН ИЗКОРМВАЧ ВИЛНЕЕ В ЛОНДОН, написаха с едри букви вестниците.

Джудит не се изненада от убийството на Секстън. Винаги бе знаела, че Томи ще свърши зле. Спомни си за нощта, когато го спипаха да насочва фенерчето си към небето точно когато

прелитаха вражеските бомбардировачи, за да привлече вниманието им. Едно от по-големите момчета го хвана и го преби от бой. По-късно Томи се фукаше на останалите, че наказанието не било напразно — искал немците да бомбардират града, за да види как изглежда труп.

Когато преди три седмици Джудит научи за смъртта на Джорджина Рифкин в Ипсуич, ледените пръсти на страха се вкопчиха в стомаха й. Смъртта на двама души, които знаеха тайната, можеше и да е случайност. Но смъртта на трима със сигурност беше нещо повече. Официално Джорджи, пенсионирана учителка, бе паднала на релсите пред влака. По-късно Джудит попадна в Интернет на слух, според който старата жена била завързана с разперени ръце и крака върху железопътната линия.

Само преди четири дни Нина Бърн почина в Единбург. Вестниците писаха, че пенсионираната библиотекарка изсипала цял тиган с врящо олио върху себе си, докато готвела в апартамента си. Джудит знаеше, че Нина изобщо не се занимава с готвене.

А сега и Беа.

Колко души още ще бъдат убити по този дивашки начин?

Джудит Уокър знаеше, че всички те са жертви на планирано прочистване, и се чудеше кога ще дойде и нейният ред.

Джудит стана, взе една избледняла снимка от камината и я отнесе до прозореца. Обърна я към светлината и се взря в трите неправилни редици, от които я гледаха тринадесет усмихнати лица. Приличаше на училищна снимка, на която по-големите деца бяха застанали отзад, а по-малките бяха коленичили или седнали отпред. Черно-бялата фотография бе избеляла до кафеникаво, така че по лицата трудно можеха да се различат каквито и да било подробности. Милдред, Джорджина и Нина бяха в задната редица, като демонстрираха своята осемгодишна самостоятелност с небрежно прехвърлени ръце през раменете една на друга.

Ухилен, Томи беше коленичил от лявата страна на Беа. Джудит седеше със скръстени крака от другата й страна. Двете момичета бяха облечени в съвършено еднакви роклички на цветя, а ленти в цвета на рокличките прибираха черните им коси назад и ги оставяха да падат на свободни вълни по раменете им. Малките тъмнокоси момичета толкова си приличаха, че можеха да минат за сестри.

Пет от тези деца вече бяха мъртви.

Вървейки едва-едва, като се подпираше тежко на един бастун, за който се беше заклела, че никога няма да използва, Джудит обиколи малката къща и провери два пъти дали всички прозорци

са здраво затворени и дали вратите са заключени. Не беше сигурна дали от тази бариера ще има полза, когато *онези* дойдат за нея, но може би все пак щеше да ги забави достатъчно, за да успее да глътне предписаните й хапчета, които винаги носеше в себе си.

Джудит би могла да отиде в полицията, но пък кой щеше да повярва на бръщолевенето на една стара жена, която живее сама и всички знаеха, че говори с котката си? Какво да им каже — че пет от децата, с които е била евакуирана през войната, са убити и че тя е сигурна, че тя самата ще бъде една от следващите жертви?

— Кажете, госпожо Уокър, защо някой би искал да ви убие?

— Защото аз съм един от Пазителите на тринадесетте светини на Британия.

Джудит поспря в края на стълбите и се усмихна при тази мисъл. Дори на нея самата й звучеше абсурдно. Всъщност и преди седемдесет години се отнасяше към това със същия скептицизъм.

Старата жена се заизкачва бавно, като се държеше здраво за парапета и слагаше бастуна също така здраво, преди да се изкачи на следващото стъпало. Преди две години падна лошо и си счупи дясната бедрена кост и оттогава ходеше с бастун.

Славната военна есен преди седемдесет години… Тринадесет деца бяха разквартирувани в едно село в подножието на Уелските планини и през следващите месеци те се превърнаха в нещо като семейство. Повечето от тях за първи път напускаха дома си и никога преди това не бяха виждали ферма.

Беше си едно великолепно приключение.

През лятото на 1940 година във фермата се появи старец с дълга бяла коса. За децата той беше просто поредното интересно нещо, с което се срещаха, особено като взе да им разказва своите безумни и чудати приказки за вълшебства и магии.

В лъчите на късното следобедно слънце танцуваха прашинки, а сухият застоял въздух я накара да се разкиха.

Няколко месеца старецът събуждаше любопитството им с разни тайни и части от приказки и намеци, че те не са като другите деца, така че няма нищо чудно, че точно те са дошли тук. Той обичаше да използва думата „повикани“.

Джудит отвори килера и сбърчи нос от неприятната миризма на нафталин.

Няколко седмици той им говореше, че са по-особени, че са неговите млади рицари, неговите Пазители. Но лятото си отиваше, есента приближаваше и в разказите на стареца се появи странна настойчивост. Той започна да говори с всеки един от тях поотделно, като им разказваше едни по-особени приказки — тревожещи и плашещи, които по някакъв странен начин им се струваха познати — сякаш винаги са ги носели в себе си, а сега той просто ги отключваше. И до ден-днешен Джудит си мислеше за него всяка година, като наближеше 31-ви октомври, древният келтски празник Сауин — Денят на Вси светии.

Джудит потръпна. Все още помнеше приказката, която старецът й разказа тогава. Думите му продължаваха да отекват в съзнанието й и да предизвикват вълнения, които сякаш никога нямаше да стихнат. През последните седемдесет години приказката на стареца добавяше към фантазиите й релефността на живи картини и стъписващи кошмари, които тя използваше, за да гради своята успешна кариера на детска писателка. Като пренасяше фантастичните картини на хартия, тя като че ли пресъздаваше част от плашеща им сила, но и придобиваше известна власт над тях.

Джудит Уокър отвори килера и извади едно старо палто. Брат й го носеше преди време, но през шестдесетте години то излезе от мода и се озова на закачалката в килера. Джудит овеси сивото палто на вратата и извади от един от грамадните му джобове пакет, увит в хартия. Отнесе пакета на леглото, поколеба се, а после с нежелание го разви.

Искаше се доста въображение, за да се види, че парчето ръждясал метал, увито в пожълтял вестник, е ефес и част от острието на меч. Тя обаче никога не се бе съмнявала в това. Когато старият скитник за първи път допря меча до ръцете й, прошепна в ухото й истинското му име. Джудит още усещаше острия и гранясал дъх на стареца току до лицето си. Нейните възможности се изчерпваха с това да назове меча с истинското му име и така да освободи неговата сила. Не бе произнасяла на глас това име от много години…

— Дирнуин…

Джудит Уокър се загледа в парчето метал в ръце си и повтори името:

— Дирнуин, мечът на Ридерх!

Преди време тези думи предизвикваха мощно потръпване и

изригване на студени зелени пламъци от ефеса на счупения меч.

— Дирнуин! — извика Джудит за трети път.

Не последва нищо. Може би в светинята не бе останала вече никаква магия. А може би и нищо никога не се е случвало и всичко е било просто игра на нейното въображение — страстни мечти на едно младо момиче, примесени с избледняващите спомени на една стара жена. Джудит пусна ръждясалото желязо на леглото и избърса ръждата от набръчканата си ръка. Ръждата остави върху кожата й петна с цвета на кръв.

Мили, Томи, Джорджи, Нина и Беа също притежаваха по една от тринадесетте древни светини. Джудит беше сигурна, че са ги измъчвали и убили жестоко точно заради тях. Какво ли е станало с останалите, за които не знаеше нищо? Колцина от тях все още са между живите?

Последните думи на стареца, отправени към децата преди седемдесет години бяха ясно и категорично предупреждение: „Никога не събирайте светините заедно!“.

Тогава на никого не му дойде наум да попита защо.

3.

Не беше просто секс, беше нещо много повече.

Репетираха древния ритуал, докато не го доведоха до съвършенство. Влажните им, голи тела се усукваха и възбуждаха едно друго, докато не затрептят на ръба на оргазма.

После спираха…

Тя се наслаждаваше на силната болка, докато той плуваше в хедонистично удоволствие, и всеки от тях знаеше кои са точките, които трябва да натисне, за да изпрати другия на ръба на екстаза. След това жилавата, атлетична млада жена, позната като Вивиен, лягаше с отворени ръце и крака върху древния каменен олтар, взет от една осквернена църква. Мъжът, познат като Ахриман, влизаше в нея, мъжкото и женското ставаха едно и силата потичаше неудържимо.

Те изпълняваха древния ритуал, като пресъздаваха най-мощните магически елементи, за да открият местонахождението на духовете на Пазителите. А когато ги откриха, продължиха напред, към битката с тях.

За да ги унищожат!

Преди няколко десетилетия беше немислимо да се опълчат на Пазителите на тринадесетте светини, но сега нещата коренно се промениха. Пазителите бяха вече само едни уморени стари пенсионери, нетренирани и несръчни, и повечето от тях тънеха в блажено неведение за съкровищата, които притежават. Въпреки че голяма част от удоволствие на лова изчезна, все още им оставаше насладата от убиването. Но Денят на Вси светии наближаваше и им се наложи да наемат и други, за да успеят да приключат навреме с останалата част от касапницата.

Деветима Пазители бяха мъртви. Оставаха четирима.

Вивиен наблюдаваше внимателно мъжа, като отчиташе всяко потрепване в добре очертаните му мускули и пулсиращия ритъм на тихото му дишане. Силните й крака бяха сключени около стегнатите му бедра и го държаха дълбоко в нея, но без да прави каквото и да било движение, за да не го доведе до оргазъм.

Би било катастрофално точно в този момент, в който силата е готова да изтече. След това щяха да са им нужни три дни телесно прочистване — никакво червено месо, никакъв алкохол, никакъв секс — за да могат отново да стигнат тази критична точка.

— Шахматната дъска! — прошепна тя думите в отворената му уста.

Той погълна думите й.

— Шахматната дъска! — повтори той, а потта се стичаше по

наболата брада на бузите му и капеше върху гладките му гърди.

Оставаше им още малко. Още съвсем малко. Бяха толкова близо!

Вивиен затвори очи и се съсредоточи, сетивата й се изостриха, събудени за различни миризми и звуци, които щяха да ги доведат до търсеното съкровище. Чувствителността в слабините й стана толкова силна, почти непоносима, когато изрече отново името на предмета:

— Шахматната дъска на Гуендолеу!

Мъжът се концентрира, за да си представи ясно светинята.

Ахриман така силно стисна тъмните си очи, че в ъгълчетата им се процеди влага, подобна на сълзи, които са затъркаляха по лицето му и закапаха по корема и стегнатите й гърди. Жената усети влажното им докосване и задиша тежко и учестено, а неволна пулсация на коремните й мускули го доведоха до смазващ, тътнещ в тръпки оргазъм. Мъжът извика силно от страст и болка, преплетени в едно.

Вивиен го погали по косата:

— Извинявай!

Той вдигна глава, а на лицето му имаше свирепа, но триумфираща усмивка.

— Не се извинявай. Видях! Видях кристалните фигури и златно-сребърната дъска. Знам къде е!

Вивиен го вкара дълбоко в тялото си, ръцете и мускулите й го заключиха, за да задоволи собственото си желание.

— Хайде тогава да го направим за удоволствие! — прошепна кокетно тя в ухото му.

Вторник, 27-ми октомври

4.

Сара Милър никога не бе правила нищо изключително. На двадесет и две години тя все още мечтаеше за величие. Тези мечти й бяха втълпени от баща й, въпреки властната й, нетърпяща възражения майка, която направи всичко, което бе по силите й мечтите на дъщеря й никога да не дадат плод. Най-голяма от трите деца, Сара беше натирена да работи още в деня, в който завърши училище.

— Трябва да помагаш на семейството! — изръмжа Рут Милър и осъди най-голямото си дете да върши работа, която го убиваше от досада, в същата лондонска банка, в която баща й работи тридесет години. Вместо да осъществи мечтата си да учи в университет, Сара облече предписаните от правилника на банката синьо сако и пола в цвят каки и ги носеше всеки делничен ден вече четири години. Работата в банката беше абсолютно безперспективна и Сара знаеше, че спокойно може да се влачи така до края на живота си, ако разбира се не я уволнят при следващото съкращаване на персонала. Баща й прекара целия си живот в същата банка като чиновник на средно ниво. Натириха го по схемата за ранно пенсиониране, но не беше по силите му да прекара дори и секунда вкъщи заедно с властната си съпруга и той се отдаде на градинарство. Месец и половина след като се пенсионира го намериха мъртъв сред една от лехите с високоценени от майка й цветя. Инфаркт, така пишеше в заключението на съдебния лекар. Сара си помисли, че майка й се разстрои повече заради смачканите при падането му цветя, отколкото заради смъртта му.

Рут Милър се възползва от ситуацията в пълна степен и заигра с коза „горката съпруга“. Тя използваше всяка възможност, за да напомни на хората около себе си, че имала да храни три деца и да изплаща ипотека. След като изчерпа цялото състрадание на съседите и съчувствието на приятелите, Рут се отдаде на тежко пиянство, завъди цяла серия възстари любовници, които без изключение не се свеняха да обиждат Сара и братята й. Накрая дори и любовниците изоставиха Рут, така че тя обърна цялата жлъч срещу децата си. Тя никога не се бе съобразявала с когото и да било, така че беше решила, че и на децата не им трябват подобни неща. Затова възпита момчетата в дух на егоизъм, недоверие и страх. Единствено Сара — с осем години по-голяма от братята си — успя да се отърве от майчиното си пагубно влияние. Късно през нощта на Сара й се случваше да се чуди дали някога ще може да избяга от тази къща,

от този живот…

Ник Джейкъбс тръгна, след като звънна мобилният му телефон.

— Идва.

Дълбокият, авторитетен глас изрече тази единствена дума и връзката прекъсна.

Джейкъбс, известен още с прякора Кубето, погледна полуизядената кифла и едва докоснатото кафе и разбра, че няма да успее да ги довърши. Пъхна кифлата в джоба на протритото си кожено яке, завъртя се в металния стол и се обърна, за да наблюдава входа на Британската библиотека в другия край на двора. Чудеше се как така работодателят му знае толкова много — със сигурност има някакви връзки в библиотеката. В този момент стъклените врати се плъзнаха и се появи сивокоса възрастна жена, която стъпваше бавно и внимателно, като се подпираше на бастун при всяка своя болезнена крачка. Кубето бутна огледалните си очила модел „Рей Бан ейвиейтър“ на темето на наскоро обръснатата си глава и срита другаря си.

Юношата с празни очи, който седеше срещу него на масата, бързо вдигна поглед, после отново погледна надолу, извади някаква снимка и я обърна към Кубето.

— Прилича на нея.

— Тя е бе, идиот! — изръмжа Кубето. Хич не обичаше да работи с наркоманчета, на такива човек не може да разчита.

— Сигурно си прав — измърмори Лорънс Макфийли и бутна нагоре издрасканите си очила „Рей Бан“. После врътна брадичка по посока на жената, която се бе запътила по „Осълстън стрийт“ и добави — В доклада пише, че си е чупила дясното бедро. Точно този крак го пази.

Кубето извъртя очи.

— Стига си дрънкал! Много гледаш „От местопрестъплението“, ебати! — Той пое дълбоко дъх и попипа острието в джоба си. — Хайде, да почваме! Докарай колата!

Макфийли се изправи бавно, обърна се и закрачи спокойно. Кубето скърцаше със зъби, като го гледаше как се бави, и си обеща, че ще вдигне на тоя тъпанар един як скандал, след като свършат работата.

Кубето влезе в крачка със старата жена и изравни темпото си с нейното. Тя пресичаше бавно покрития с червени и бели плочки площад пред модерната сграда на библиотеката. В едната си ръка носеше тежка рекламна торбичка от „Теско“, от която се подаваха внушително количество вестници. Бръснатата глава хвърли

поглед назад и изгледа сградата от стъкло и червена тухла. Каква ли работа е имала тя вътре? Единствената библиотека, в която той беше влизал, беше училищната, и то когато беше на десет години, а учителката му, госпожа Гейс му помагаше с домашното за сталактитите и сталагмитите. Явно много му е било полезно, защото още не знаеше кое кое е. Спомняше си само, че „едното виси здраво закрепено“, а другото „може да стигне и до тавана“.

Госпожа Гейс беше първият и единствен възрастен, който някога е бил мил с него. След като го прехвърляха из разни приемни семейства, Кубето стана образец на човек, който отчаяно жадува за любов и внимание, след цял живот пренебрегване. На двадесет и шест години единственото нещо, с което можеше да се похвали, бяха твърдите, изключително стегнати коремни мускули и необикновено силните си бицепси, плод на нощните смени в пивоварната в Бирмингам, където изкарваше по десет кинта на час. За допълване на мижавия си доход, той често се хващаше на разни странни работи тук и там. Не беше придирчив към естеството на работата. Така стана и когато сегашният му работодател го откри. Привлече го възможността да изкара малко лесни пари, без да му задават въпроси. Обстоятелството, че се наложи да пребие няколко души за него беше бонус.

Кубето наблюдаваше изпод вежди как жълтеникавокафявото „Волво“ на Макфийли го следва. Като се изравни със старата жена колата увеличи скорост и се мушна на първото свободно място на около стотина метра пред нея.

Идеално! Кубето се ухили и се показаха неравните му зъби. Направо идеално! По-лесна хилядарка не му се беше случвало да печели досега.

Джудит Уокър премести тежката торба на лявото си рамо, като се опитваше да облекчи напрежението върху болния си крак. Загуби представа за времето, като седна в тишината и спокойствието в библиотеката. Сега бедрото я болеше отвратително, раменните й мускули се бяха стегнали в тежко кълбо от болка, а й предстоеше още час и половина път с влак.

Търсенето на материали за светините на Британия приличаше на опит да докоснеш дъгата по време на дъжд — постижение от разреда на невъзможните. Посвети целия си живот на изследване на древните предмети по библиотеките в Англия, Шотландия и Уелс. Натрупа цели планини с бележки, изрезки с легенди и предания, но не откри никакви достоверни доказателства. По-късно започна да разширява изследванията си в Интернет, но сега, като въведеше в търсачките думата „светини“

получаваше по около четири милиона резултата и, повечето от тях все на тема Хари Потър. Джудит попадна и на една странна страница, на която бяха изброени тринадесетте светини, но там пишеше твърде малко за произхода им.

Тазсутрешното търсене обаче не можеше да се смята за пълна загуба на време. Като се прибере у дома, ще си направи чай, ще хапне стафидените кифлички, които си взе от пазара, и ще добави последните си находки към стотиците парченца от мозайката, събирани през годините. Може би като прегледа материалите още веднъж, ще намери някаква следа към истинския смисъл на предметите и ще успее да сглоби мозайката.

Но все още се съмняваше.

Светините бяха останали скрити в течение на векове. Самият факт, че се намираше толкова малко непротиворечива информация за тях, предизвика у нея съмнението, че съществуването им нарочно е заличено от историческите книги. Но как… и защо?

Сега петима от Пазителите бяха мъртви. Всъщност тя знаеше за петима. Не можеше и дума да става за някакво съвпадение.

Важният въпрос, разбира се, бе, какво се е случило с предметите, които те пазеха. Знаеше, че у Беатрис бяха пиалата и подносът на Ригенид. Докато Джудит ревниво криеше меча в течение на десетилетия, Беа с гордост показваше своята светиня заедно с антиките в хола си. „Кой човек със здрав разум ще разбере истинското им значение?“, подсмихваше се Беа. „Хората виждат само онова, което искат да видят — дрънкулки от колекцията на някаква невменяема стара жена.“

Но някой беше разбрал и затова я убиха.

Болезнен спазъм внезапно я накара да спре. Имаше чувството, че в бедрото й хрущи счукано стъкло. Джудит се подпря на един стълб от уличното осветление пред някаква жилищна сграда и се обърна назад към улицата. Внезапно реши, че вместо влак е най-добре да вземе такси. От горчив опит знаеше, че ако продължава да насилва крака си, ще прекара останалата част от деня и по-голямата част от нощта в непоносими болки.

Естествено такси не се виждаше.

Докато се колебаеше дали да не се върне назад към „Юстън роуд“, тя забеляза някакъв мъж с бръсната глава и мръсни дънки, който се беше втренчил в нея. Очите му бяха скрити зад огледални слънчеви очила, но тя позна по съсредоточения израз на лицето, че върви точно към нея.

Старата жена заразмахва торбата си още преди мъжът да стигне до нея. Торбата го прасна по главата и го повлече така, че

той коленичи, а слънчевите му очила отлетяха в канавката.

Джудит запищя с висок глас. Както винаги, разбира се, никой не чуваше. Десетина глави се обърнаха към нея, но никой не направи и най-малък опит да се притече на помощ на старата жена. Шофьорите зяпаха с любопитство от колите си, но никой не спираше. Тя затича напред, но пред нея се изправи младеж с дълга мазна руса коса, обрамчваща мършаво лице с празен поглед. Той държеше отворена вратата на една кола.

Наркоманче, разбра Джудит и стисна торбата си.

Своята торба!

Тези двамата искаха да й вземат торбата. При други обстоятелства тя щеше да им я даде, но сега съдържанието й беше всичко друго, но не и обикновено. Джудит се обърна назад точно когато мъжът с бръснатата глава се изправи на крака, а лицето му бе застинало във вдървена маска на омраза.

Джудит беше в капан.

Кубето се почувства унижен. Току-що една жена, наполовина на теглото му и три пъти по-възрастна от него, го просна на земята. Освен това раздра точно на коляното левия крачол на любимите си дънки „Левис“, да не говорим, че си одра ръцете и счупи новите си слънчеви очила. Тая кучка ще си плати за това! Той бръкна в джоба си и извади нещо. Махна рязко с ръка, сгъваемият нож щракна и острието блесна на слънцето.

— Ебати грешката тъпа! — изсъска Кубето и опря ножа в гърлото на старицата, като раздра сухата й кожа. Жената изкуцука към вратата на колата.

— Влизай! — изсъска Кубето.

Джудит обаче не се предаваше и отново се нахвърли върху него. Знаеше, че влезе ли в колата, е труп. Тя отвори уста, за да извика отново, но плешивият мъж я удари под лъжичката и тя се преви надве. Наркоманчето се изкиска зад нея с висок, почти детски смях.

Една ръка я сграбчи здраво за косата и я изправи. Болката беше ужасяваща.

— Влизай в колата!

— Ей, какви ги вършиш?

През парещите си сълзи Джудит успя да види някаква червенокоса млада жена, която тичаше към тях. Опита се да извика, за да я предупреди за ножа, но не й стигна въздух.

Кубето се завъртя и вдигна ножа.

— Бе ти що не си гледаш рабо…

Без да забавя крачка, младата жена вдигна крак и нацели с

тънкото си токче гологлавия точно под капачката на коляното. Раздаде се отчетливо изпукване и Кубето рухна на земята. Последва висок женски писък. Джудит се завъртя, хвана вратата на колата и я затръшна. Вратата затисна пръстите на наркоманчето и се чу приглушен звук от чупене на кости. Устата му се отвори и затвори, но от нея не излезе и звук.

Джудит прибра падналата на земята торба и изкуцука към младата жена, която я хвана за ръка и я поведе, без да каже и дума. Минаха повече от десетина крачки, преди наркоманчето да запищи нещо несвързано. Като се обърнаха, видяха, че както лежеше на земята и хленчеше от болка, Кубето извади мобилния си телефон и набра някакъв номер.

Работодателят му никак нямаше да е доволен и това го плашеше повече от болката в ранения му крак.

5.

— Никаква полиция! — каза твърдо Джудит Уокър, след като двете жени свиха зад ъгъла и се отдалечиха от нападателите. Пръстите й стиснаха до болка ръката на младата жена. — Моля ви, никаква полиция!

— Но…

Джудит пое дълбоко дъх в опит да успокои разбеснялото си сърце и продължи с равен тон:

— Просто се опитаха да ми откраднат чантата… прост уличен грабеж.

— *Прост* уличен грабеж!

— Казвам се Джудит Уокър — прекъсна я старицата, спря и протегна ръката си.

Младата жена се обърна към нея.

— Вие как се казвате? — продължи Джудит.

Младата жена също протегна ръка. В момента, в който ръката й се оказа в коравото ръкостискане на по-възрастната жена, тя се обърка, връхлетяха я някакви смущаващи мисли и странни чувства.

— Аз… аз съм Сара Милър.

— Много ми е приятно да се запознаем, Сара Милър. Благодарение на Вас се отървах без последствия — Джудит продължи да държи ръката на Сара, като използваше физическия контакт, за да засили връзката помежду им. С лекото си докосване тя успокои постепенно нервите на притеснената млада жена, като използваше деликатно способностите си, за да замъгли съзнанието й. Тази си дарба Джудит не бе използвала повече от десет години, но знаеше, че трябва да овладее положението, иначе момичето ще отиде в полицията, а тя не можеше да си позволи такова нещо. Джудит закова погледа си в очите на момичето и се усмихна.

— Така, аз не зная нищо за вас, Сара, но бих изпила една чаша кафе с вас.

— Кафе… — Младата жена кимна с отсъстващ вид. — Кафе, да, разбира се.

Джудит поведе Сара към едно малко италианско кафене. И трите маси навън бяха заети. Като наближиха, Джудит се съсредоточи върху една американска двойка, мъж и жена, облечени в еднакви сака и маратонки марка „Джей Кру“. Американците седяха малко встрани от останалите, а масата им бе полускрита зад раиран чадър. Като извличаше сила от парчето метал в торбата и усещаше с ръцете си неговата топлина и

тежест, тя им нареди да се махат. Почти веднага елегантната двойка стана, прибра си картите и фотоапаратите, пусна няколко банкноти на масата и си тръгна, без да се оглежда назад.

Щом седнаха, Джудит незабавно поръча две чаши двойно еспресо и две кифлички с извара и бадеми.

Сара все още беше твърде замаяна, за да разбере какво се случва. Някъде в дъното на разума си тя имаше чувството, че е загубила или пропуснала нещо. Чувстваше се така, сякаш е гледала лошо режисиран филм, от който са махнали кадри или са разбъркали последователността на действието. Тя се опита да събере в едно озадачаващите събития от последните десет минути. Излезе от банката и се запъти да обядва в барчето на първия етаж на библиотеката, когато забеляза мъжа с голата глава. Той носеше от онези огледалните очила, които я отвращаваха. Като оставяше зад себе си смрадлива диря на немито тяло, голата глава мина бързо край нея с очи, фиксирани върху човек, който се намираше някъде пред него. Сара се обърна и веднага забеляза целта му — стара жена със сребриста коса. Още преди голата глава да я нападне и жената да се разпищи и да развърти торбата си, Сара вече вървеше към тях, подтиквана от внезапен, неудържим и напълно необясним порив да й помогне.

Горчивата миризма на еспресото я върна към реалността. Сара премигна, сините й очи се напълниха с влага, тя самата се почуди какво прави тук… чудеше се и къде е това тук.

— Постъпихте много смело. — Джудит хвана чашата с двете си ръце, за да спре треперенето им и вдъхна богатия аромат на кафето, преди да отпие. Тя почувства погледа на Сара върху себе си. — Защо го направихте?

— Аз просто… просто… — Младата жена сви рамене. — Не съм сигурна… Никога преди не съм правила такова нещо — призна тя. — Но не можех просто да отмина и да ги оставя да ви оберат, нали така?

— Другите отминаваха или гледаха настрани — каза тихо старата жена. — Вие се превърнахте в мой личен спасител — добави тя с усмивка.

Сара се изчерви, бузите й порозовяха и в този момент тя напомни на Джудит на брат й Питър, който стоеше напет и изправен, облечен в зелена униформа, а бузите му пламтяха от гордост. Въпреки че бе твърде малка, когато за последен път видя по-големия си брат, преди да тръгне да се бие във войната, образът на порумenелия осемнадесетгодишен младеж още живееше в нея. Повече така и не го видя. Питър бе сред първите жертви, които Великобритания даде през Втората световна война.

— Сигурна ли сте, че не искате да подам жалба в

полицията? — попита Сара.

— Сигурна съм — отговори твърдо Джудит. — Така ще загубим много време — и ваше, и мое, и на полицията. Уверявам ви, че този род нападения са нещо обичайно. Това е Лондон, тези хора често си набелязват възрастни хора, защото ни мислят за лесни жертви.

— Този път не са познали — Сара се усмихна.

Джудит вдигна издутата си торба.

— Мисля, че това е била целта на нападението. Опасявам се, че са разочаровани и тъжни. Аз тук не нося кралските съкровища. Няколко книги и бележници — това е.

— Вие учителка ли сте? — попита Сара с любопитство, като отхапваше от кифличката си. — Приличате на учителка. Поне такава учителка, каквато аз бих искала да имам — плахо добави тя.

— Писателка съм.

— Какви книги пишете?

— Детски книги. Такива, които едно време спадаха към жанра фентъзи, но сега ги отнасят към градското фентъзи. Обаче без вампири — добави тя с кратка усмивка. — Не се занимавам с вампири. — Джудит допи кафето си с една бърза глътка и се намръщи, когато стигна до горчивата утайка. — Така, сега вече е време да си вървя. — Тя стана бързо, изохка силно, защото тънката игла на болката прониза бедрото й. Джудит се отпусна отново на металния стол.

— Какво става? Да не са ви наранили? — Сара заобиколи масата и коленичи до стола й. — Да не би да са ви наранили?

Джудит Уокър мигаше, а от очите и се стичаха сълзи от болка, но тя поклати глава.

— Няма нищо! Честна дума! Изкуствената ми кост ми играе номера, нищо повече. Твърде дълго седях, това е.

Сара забеляза едно черно такси на улицата и вдигна ръка.

— Нека ви взема такси. — Тя подхвана внимателно старата жена и й помогна да се изправи.

— Ще се оправя! — настоя Джудит.

— Виждам!

Джудит искаше да я оставят на мира, искаше да си отиде у дома, да влезе в горещата вана и да изтрие спомените за голата глава. Тя и в момента усещаше неговите груби пръсти в косата си, чувстваше ги как стискат рамото й, как се впиват в ръката й. Джудит докосна разсеяно бузата си, там, където храчката му докосна кожата й. Знаеше защо бяха дошли при нея. Знаеше и какво искат. Знаеше също, че ще се върнат. Тя отново погледна към Сара и за миг торбата на земята до крака й изпусна лъч

топлина.

Драматичното появяване на младата жена бе доста интересно съвпадение… но Джудит Уокър не вярваше в съвпадения. Според нея всичко бе предопределено от съдбата. Има някаква причина тази жена да я спаси. Джудит се протегна и докосна лекичко с пръсти дланта на Сара.

— Ще вземем такси до гарата. Скоро има влак за Бат[6]. После от гарата до моята къща е съвсем близо пеша. Вие нали ще дойдете с мен?

Синеоката жена кимна.

Сара Милър бе объркана. Събитията от последните два часа постепенно избледняваха в съзнанието ѝ и подробностите се размиха като в отдавнашен сън.

Тя не беше сигурна как стана така, че сега седи в някакъв влак до човек, когото изобщо не познава. Сара погледна жената до себе си. Тя беше… на шестдесет? Седемдесет? Трудно беше да се каже. С тази сребърна коса, вчесана назад, откриваща челото и стегната на кок, с тези тънки разпилени кичури, виещи се около нежните ѝ уши и падащи по високите ѝ скули, тя се радваше на неостаряваща хубост, запазена за онези хора, които през живота си не са пипвали тежка работа.

Сара се зачуди защо точно тя трябваше да се притече на помощ на тази непозната жена.

Въпреки че завърши курс по самоотбрана — един неин приятел ѝ каза, че това е мястото, където могат да се срещнат трезви мъже — Сара всъщност никога не беше прилагала тези си умения. Няколко седмици по-рано тя пресече улицата, за да не мине покрай петима юноши с бръснати глави, които ритаха едно индийче пред сергия за пържена риба и картофи. Сара беше човек, който целенасочено избягваше конфликтите.

— Как сте, добре ли сте? — попита внезапно възрастната жена.

Сара премигна объркано.

— Моля?

— Бяхте се загледали в мен, но мисълта ви беше далеч от тук.

— Извинете ме. Просто се чудех…

Възрастната жена продължи да я гледа, без да казва нищо.

— Такова нещо никога не ми се е случвало.

— Вие сте една много храбра млада жена.

Сара сви рамене.

— Това не е нищо.

— Не омаловажавайте постъпката си. Малко са хората, които

биха имали смелостта да се притекат на помощ на напълно непознат човек. Вие сте една храбра жена!

Сара се усмихна на комплимента. Когато влакът спря на гарата в Бат, Джудит пъхна ръка в ръката на Сара и така двете стигнаха до „Дорчестър стрийт“ и завиха надясно, за да пресекат река Ейвън по моста.

— Никога преди не съм била в Бат.

— А аз прекарах тук по-голямата част от живота си — засмя се Джудит.

В края на „Линкъм Хил“ свиха надясно по „Сейнт Маркс роуд“.

— Аз съм ей-тук горе вляво — посочи Джудит.

Докато отваряше скърцащата порта от ковано желязо, тя моментално забеляза, че входната врата на къщата е отворена. Джудит усети киселината на кафето в стомаха си. Вече знаеше какво ще завари вътре. Тя стисна ръката на Сара, като потърси близостта й още веднъж, срещна яркосините й очи и задържа погледа си върху тях. Знаеше, че на хората им е трудно да откажат да направят нещо, когато между двама души има физически допир.

— Няма ли да влезете?

Сара поклати глава:

— Не, наистина, не мога! Трябва да се връщам в офиса. Моят началник е от онези самодоволните глупаци, които… Не искам да ме уволнят, задето съм карала четиричасова обедна почивка — каза тя с усмивка, но както говореше, продължи да върви по пътеката към къщата.

— Трябва да ми дадете телефонния номер на началника си — рече меко Джудит. — Ще му се обадя и ще ви похваля за стореното днес. На хората им дават награди за много по-малко от това, което направихте вие.

— Не, не, не е необходимо…

— Настоявам! — каза категорично старата жена.

Сара осъзна, че кима. Една препоръка пред стария Хинкъл никак няма да й навреди.

Джудит се усмихна:

— Добре, тази работа я уредихме. Хайде сега да си направим хубав чай, а след това обещавам, че ще ви изпратя обратно на работа.

Джудит държеше ключа в ръката си, докато вървяха към вратата, но нарочно тършуваше в портмонето си, за да даде възможност на младата жена да види отворената врата преди нея.

— Сама ли живеете? — попита внезапно Сара.

— Не, имам котка.

Джудит бе забравила за Франклин. Той вече беше изчерпал шест от деветте си живота и тя се молеше да го завари жив и здрав. Сякаш играеше роля, побеснялото хайванче измяука иззад храстите, където се криеше. Джудит го вдигна на ръце и го успокои, безкрайно доволна, че любимецът й е жив и здрав.

— Входна врата е отворена — рече Сара. — Заключихте ли я тази сутрин?

— Винаги я заключвам — прошепна Джудит, а след това добави: — О, не!

— Почакайте тук.

Сара остави торбата с книгите на Джудит на земята и внимателно се приближи към отворената врата. Бутна я и не успя да сподави вика си:

— Мисля, че е крайно време да повикаме полиция!

6.

Робърт Елиът винаги бе искал да стане интериорен дизайнер.

Той беше артистичен младеж и обикновено прекарваше много часове у дома в оцветяване на картинки на кухненската маса, докато баща му не му зашлевеше някой шамар по бузата и не му викнеше да ходи да рита футбол с другите момчета. Въпреки това Елиът предпочиташе рисуването пред атлетиката — тъжни, мрачни рисунки, на които изобразяваше гилотиниране на хора или пък жестоко разрязани за дисекция животни. Той се отличаваше с живо въображение, което се проявяваше най-вече в скрити по страниците на бележниците му картинки. Така беше по-безопасно. Баща му не престана да го натиска да спортува през всичките му младежки години, тъй че на Елиът му се наложи най-накрая да покаже зъбите си на осемнадесетия си рожден ден. Тогава първата от многото му картини оживя — грабна една бухалка за крикет и преби баща си до смърт.

Един даровит обществен обвинител успя да смекчи присъдата на Елиът на петнадесет години. През цялото време в затвора Елиът продължи да рисува, както и да чете с настървение в библиотеката, за да се самообразова. Загрубял от времето, прекарано зад решетките, Елиът откри, че работите които са най-подходящи за него, са само две — огромен финансов стимул и насилие в големи дози.

Той махна една невидима прашинка от шоколадовокафявото си спортно яке марка „Долче и Габана“, докато наблюдаваше възрастната жена да накуцва по улицата. Елиът се усмихна и долепи телефона до ухото си.

— Тя току-що пристигна, господине.

Статичното електричество пукаше в мобилния телефон. Телефонът беше последен модел „Блекбъри“, но когато говореше, винаги чуваше ехото на собствения си глас. Нямаше представа къде звъни. Номерът беше в Съединените щати, но Елиът реши, че сигналът се прекарва през поне десетина спътника, докато стигне крайната си цел.

— Извинете, господине. Какво?… Така ли? Не. С нея има друг човек. С червена коса. Двадесет и кусур, осмелявам се да предположа. Тя не е била в нито една от картините на госпожата.

Робърт Елиът слушаше внимателно баритона отсреща и внезапно се зарадва на разстоянието, което го отделя от работодателя му.

— В момента мисля, че не би било разумно, господине — плахо си позволи да каже Елиът. — Момичето променя

ситуацията. Не зная колко време ще се задържи там. Може и да е от полицията.

Статичното електричество изпука и линията умря.

Елиът с благодарност пусна телефона в джоба си, запали двигателя на черното си „БМВ“ и се отлепи от бордюра. Мина бавно покрай къщата на Уокър и се усмихна, като си представи израза на лицето на старата жена, когато види как е пребоядисал любимото ѝ жилище.

Робърт Елиът винаги бе искал да стане интериорен дизайнер и неговият нов работодател най-накрая му даде възможност да го направи.

7.

Къщата бе напълно съсипана.

Джудит притисна здраво Франклин към гърдите си и пристъпи във вестибюла. На пода дъските на дюшемето бяха изкъртени и зееха дупки. Вътре в нея се надигна гняв, който изгаряше стомаха й, качваше се в гърлото й и пареше меките й сиви очи. По стените бяха пробити дупки, а всички корици на нейните детски книги, които украсяваха стените, сложени в рамки, сега лежаха изпочупени и смачкани на пода.

Джудит пусна котарака на пода и отиде до края на вестибюла, като се препъваше в разкъсаните ориенталски черджета. Опита се да отвори вратата на хола. Успя, но само наполовина. Надзърна и видя, че противният диван, тапициран с конски косъм, който винаги я бе отвращавал, препречваше вратата. Бяха го изтърбушили напълно, гърбът му беше насечен и отворен в едно голямо „Х“, жилавите косми се бяха посипали по пода, смесени с перушината от осемте шарени възглавници, които сама беше избродирала. Абаносовата етажерка от епохата на крал Едуард лежеше под ъгъл срещу преобърнатия фотьойл, чекмеджетата и вратите висяха отворени, а тъмното дърво бе издраскано, все едно бе рязано с нож.

Стотиците фини порцеланови чаени чаши, които бе колекционирала цял живот, се търкаляха по пода, строшени на хиляди парчета. Всички снимки бяха пометени от стената — спомените от цял един живот бяха изпокъсани, смачкани и разпилени по пода.

— Полицаите пристигат — Сара понечи да прегърне възрастната жена, но Джудит се отдръпна. — Има ли нещо, което да мога да направя? — попита тя плахо.

— Нищо — рече Джудит, която постепенно осъзнаваше, че животът й, такъв, какъвто е бил досега, вече е свършил. — Никой нищо не може да направи. — Тя сложи ръката си на парапета, за да не падне. — Трябва да погледна и горе.

— Искате ли да дойда с вас?

— Не. Благодаря ви. Моля ви, изчакайте само да дойдат полицаите.

Най-страшни бяха разрушенията в спалнята. Леглото беше разсечено на части с някакво остро като бръснач острие. Лимоновожълтото дебело одеяло, в което покойният й съпруг имаше навика да се увива, докато гледаше телевизия, лежеше на пода на парцали. Джудит взе едно парцалче, като се опитваше да усети аромата от спомена за мъжа, с когото бяха споделили

животите си.

Знаеше, че скоро ще го види.

Разгледа останалата част от стаята. Нищо не бе пощадено. Нямаше дреха, която да не бе извадена от гардероба и която да не бе систематично разрязана и накъсана. Останките от чифт скъпи обувки на висок ток, които преди много време носи на първото причастие на племенника си, бяха натикани в преливащата тоалетна чиния. Острата миризма на урина беше почти непоносима. Джудит затвори вратата и допря челото си до хладното дърво. В очите й запариха сълзи, но тя бе решила да не плаче.

Спалнята, която Джудит превърна в кабинет, бе разгромена по същия начин. Подът беше покрит с хартии — десетки години внимателно събирани и подреждани бележки, които преди бяха чисто и старателно подредени и каталогизирани, а сега бяха най-безцеремонно разхвърляни навсякъде. На библиотечката не бе останала нито една от любимите й книги. Кориците бяха скъсани до една, а на някои по-стари томчета липсваха кожените подвързии. Оригиналните илюстрации към нейните детски книги се въргаляха по пода, стъклата бяха строшени, дървените рамки изпочупени, а върху картините се мъдреха мръсни следи от обувки. Двадесет и петгодишната пишеща машина, на която тя написа първата си книга, лежеше строшена, сякаш някой беше скачал върху нея. Компютърът й бе напълно унищожен, с грамадна дупка в средата на монитора. Тя се наведе и вдигна някакъв лист от пода. Страница двадесет и втора от ръкописа на последната й детска книга — цялата беше намазана с изпражнения. Джудит пусна страницата на пода и най-накрая от очите й потекоха горчиви сълзи. Дори и да има време, оправянето на тази бъркотия ще й отнеме няколко години.

Но няма значение. Който и да бе извършил това, не бе получил онова, което търсеше.

Те щяха да се върнат. Сгушено на дъното на торбата, все още увито във вестници, лежеше съкровището, което нападателите търсеха — Дирнуин, мечът на Ридерх.

Старата жена горчиво се усмихна. Само ако знаеха колко малко им оставаше, за да го вземат. Възлестите й пръсти обхванаха ръждясалия ефес и тя усети как духът на могъществото преминава през ръцете й. През целия си живот не бе сторила никому нищо лошо, но ако можеше да пипне диваците, които бяха сторили всичко това, които бяха унищожили работата и спомените на цял един живот…

Металът се нагряваше и тя бързо отдръпна ръката си. Бе забравила колко опасни са подобни мисли в присъствието на

светинята.

8.

Ричард Фентън свали хавлиената кърпа и се плъзна гол във водата, като пръхтеше от удоволствие. Идеално, точно тридесет градуса! За някои малко гореща, но човек като стигне неговата възраст, кръвта се разрежда и старите кокали започват да усещат студа. Той преплува цялата дължина на басейна с дълги равномерни загребвания, обърна се и заплува обратно. Когато му беше ден можеше да преплува двадесет дължини, но снощната вечер беше дълга и си легна чак преди разсъмване. Събуди се в един и тридесет следобед и се чувстваше вдървен, изморен… и стар.

Днес се чувстваше като старец.

Всъщност, той си е старец, напомни си мрачно Ричард, следващия месец ставаше на седемдесет и седем, и въпреки че изглеждаше поне десет години по-млад и имаше образцово тяло, имаше дни, в които се чувстваше като всеки друг на неговите години. Днес беше точно такъв ден. Мислеше да преплува десет дължини на басейна, а след това щеше да накара Макс да му направи масаж. Вечерта щеше да вечеря в клуба, но вероятно беше по-добре да пропусне, да си остане у дома и да си почива.

Краката му се опряха о синьо-зелената облицована с плочки стена на басейна, той се оттласна и дългата му хубава бяла коса се развя зад него. Слънчевата светлина преминаваше през високите прозорци на покрива, шареше водата и изпъстряше покритото с плочки дъно на басейна. Светлината изпълваше шарките на дъното с блещукащ живот. Беше накарал архитекта, който проектира това крило на къщата, да прекопира фигурите от една гръцка ваза — стилизирани човешки тела, съвкупяващи се в дванадесетина необикновени и невероятни пози.

Някъде далеч във вътрешността на къщата иззвъня телефон.

Ричард не му обърна внимание — Макс или Джаки ще вдигнат. Той се гмурна под водата и разтвори широко очи. Водата беше чиста. Не позволяваше в басейна да се сипва хлор или други почистващи средства. Водата се сменяше изцяло два пъти на ден, обикновено точно преди сутрешното му плуване и после отново късно вечерта. Загледа се надолу и видя как шарките на пода трептят, сякаш се движат.

Телефонът все още звънеше, когато Ричард подаде глава над водата.

Той прокара ръце през косата си, отметна я назад, за да не му пречи и се обърна към двойните врати в отсрещния край на басейна. Къде са Макс и Джаки, нали са за това? Би трябвало да

вдигнат телефона… освен ако не са заети с нещо друго. Изведнъж той се засмя, като показа идеални зъби, които бяха прекалено бели и твърде прави, за да са истински. За момент се усъмни, че Макс и Джаки се превръщат в нещо повече от колеги. Усмивката на стареца се стопи. Можеха да се занимават с каквото си пожелаят в личното си време, но той ги беше наел да работят.

Телефонът спря да звъни.

Ричард Фентън се преобърна и заплува по гръб, като вдигна лявата си ръка, за да погледне часовника, който никога не сваляше от китката си. Два и тридесет. Часовникът някога бе на баща му, а преди това на бащата на баща му. Ричард даде една торба пари, за да го направят водоустойчив. В крайна сметка парите не означаваха нищо. Часовникът беше символ. Всеки път като го погледнеше, се сещаше за баща си, който в края на живота си изкашля белите дробове си, пълни с черна кръв и на петна от въглищен прах. Прадядо му беше починал в мините. В свидетелството за смъртта пишеше „изтощение“, но всеки знаеше, че в мината бе изтекъл газ. Ричард не помнеше дядо си, въпреки че имаше някакви неясни спомени за погребението му.

Но помнеше много живо погребението на баща си.

Спомни си как стои близо до ръба на гроба с буца пръст в ръцете — студена, влажна и тежка, как се кълне, че никога няма да слезе в мините. Тази клетва той престъпи само веднъж през целия си живот, когато го снимаха с групата, която той направи през шестдесетте години — казваше се „Миньорите“. Направиха си рекламна снимка в асансьорните клетки и тунелите — петима юноши, които позираха с миньорски каски, хванали кирки и лопати, сякаш са музикални инструменти, на каквито те така и не се научиха да свирят.

Ричард се усмихна. Не беше се сещал за групата с години — сигурен признак за това, че изкуфява. Вкараха два хита в топ двадесет и всички мислеха, че ги чакат велики дела. Следващите „Бийтълс“, бъдещите „Стоунс“, така ги наричаше пресата. Фентън продаде договора им на една от големите американски звукозаписни компании — след което си тръгна с цяло съкровище в джоба. Момчетата се оплакваха, разбира се, и си търсеха своя дял, но бяха подписали договор, железен договор, който му позволяваше да възстанови направените от него разходи. А разходите му бяха високи, много високи. Момчетата от групата го заплашиха, че ще го дадат под съд, но той им обясни колко скъпо ще им излезе такова начинание, като добави, че ще загубят делото. В крайна сметка се отказаха, понеже бяха убедени, че в Щатите ще спечелят десет пъти повече, отколкото той беше откраднал от тях.

Така и не стигнаха до следващ запис.

Телефонът отново се раззвъня и Ричард се подаде от водата. Къде е Макс? Какво, по дяволите, става? Той се устреми към плиткия край на басейна, гневът го караше да плува неравно и насечено.

Ричард Фентън за кратко мерна някакъв предмет — тъмен и кръгъл — да лети във въздуха. Предметът падна в басейна и предизвика експлозия от порозовяла вода точно зад гърба му.

— Боже Господи! — погледна нагоре Фентън. Сигурно някое от висящите декоративни растения е паднало. Можеше да го убие! Той се обърна, като се оглеждаше за растението. Ако не го прибере веднага, пръстта ще задръсти филтрите.

— Макс?… Макс!

Къде се е дянал, този тъпанар? Като се стараеше да овладее яда си, Ричард се гмурна и затърси растението. Забеляза го в дълбокия край, заобиколено с разрастващ се облак тъмна пръст и се устреми към него. Ще трябва да плати за чистенето на басейна, за някой и друг филтър, че и за страха, който бра — нищо чудно да беше получил и някой инфаркт. Ще съди градинарите, които сложиха цветята, може и архитекта, а може и градинарите и архитекта. Ричард изплува на повърхността, пое дълбоко въздух и отново се гмурна. Чак когато заплува към облака, издуващ се около растението, забеляза, че растението е розово, пронизано с тънки черни ластари. Като стигна до дебелата топка пръст, тя се претърколи… и Ричард Фентън неочаквано разбра, че гледа право в откъснатата глава на своя прислужник, чиито очи бяха широко отворени, с втренчен поглед, а на лицето беше изписан израз на почуда, устата беше отворена, а от нея изтичаха мехурчета бледорозова кръв.

Фентън се изстреля от басейна, раздиран от кашлица. Сърцето в гърдите му биеше толкова силно, че имаше чувството, че ще ги разкъса. Той изкашля водата, която погълна, почувства как му се повдига и преглътна. Трепереше толкова силно, че едва успяваше да се задържи на металната стълбичка, докато се изкачваше по нея. Опита се да подреди мислите си, но му се виеше свят, стягането в гърдите му се засилваше и пред очите му затанцуваха черни петна. Превит надве, той пое дълбоко въздух и се изправи. Кръвта нахлу в главата му, но така или иначе, вече можеше да разсъждава ясно.

В сейфа зад писалището му има заредено оръжие, в шкафа на стената има пушки, боеприпасите са в чекмеджето. Само трябва да…

Водата изгълголи, запукаха се мехурчета. Фентън се обърна. Главата на Макс изплува на повърхността и се заклати като

някаква зловеща шамандура.

Ричард Фентън нямаше никакви съмнения, че който и да бе постъпил така с Макс, всъщност е дошъл при него. През дългия си живот си беше спечелил твърде много врагове, беше уредил твърде много тъмни сделки и не бяха един и два случаите, в които той беше принуден *да се погрижи* за хората, застанали на пътя му. Но това беше преди много, много време. От много години той се беше оттеглил…

Някои хора обаче имат добра памет.

Ричард Фентън прешляпа бос до двойната врата и надникна в кръглата оранжерия, която свързваше къщата с плувния басейн. Испанските плочки бяха опръскани с кръв. Който и да беше убил Макс, беше пренесъл главата му оттук, за да я хвърли след това във водата… което означаваше, че този някой го е наблюдавал… което означаваше, че той е все още в къщата… което означаваше…

Може би трябва да забрави за оръжието. Ако някой го чака, този някой сигурно е в кабинета му. Ричард би могъл да мине през вестибюла, през кухнята и право в гаража. Ключовете винаги са в колите.

Като се наведе ниско, той се стрелна по плочките и влезе във вестибюла. След студенината на плочките килимът под ходилата му се стори твърде топъл… И прогизнал. Той вдигна крака си. Стъпалото му беше покрито с кръв.

Фентън се обърна. Затисна уста с двете си ръце, за да не закрещи, но закъсня. Писъкът му отекна в празната къща. Джаки се клатушкаше обесена на корниза за единия си крак. Тъмнокафявото й гърло бе разрязано толкова дълбоко, че главата й се клатушкаше назад-напред, като откриваше разни анатомични проводи и част от някаква кост. Лицето й представляваше червена маска, медно-кафявата й коса беше черна от спечената кръв. Тя все още носеше своите очила марка „Кейт Спейд“.

— Защо не дойдете в кабинета, господин Фентън?

Ричард се завъртя. Вратата на кабинета му беше отворена. Той погледна към вратата на вестибюла. Дотам са тридесет, може би четиридесет крачки. Той беше в добра форма. Ще успее.

— Това не е молба!

През вратата, надолу по калдъръмената алея и навън към главното шосе. Най-близката къща е на стотина метра, но той ще успее. Един гол старец, който тича по шосето, със сигурност ще привлече внимание.

Вратата на вестибюла изскърца, след това се отвори бавно, като процеждаше следобедна светлина по полирания под и

показваше прашинките, които танцуваха в застиналия въздух. В касата на вратата стоеше фигура, облечена в костюм, чиято издължена сянка се плъзна по пода. Ричард се намръщи, като гледаше накриво с късогледите си очи. Нещо й имаше на тази фигура… нещо *не беше както трябва*.

Фигурата се заклати, после се олюля напред. Тогава Ричард разбра, че фигурата няма глава. Това, което виждаше, беше обезглавеното тяло на Макс.

— Влезте в кабинета, господин Фентън!

Победен, Ричард Фентън пресече вестибюла, бутна и отвори вратата на кабинета. Застана на вратата с ръце, обгърнали слабите му гърди, треперещ, мъждукащ в мрака. Пердетата бяха дръпнати, а богато украсената настолна лампа бе обърната към вратата и го заслепяваше, като оставяше в сянка фигурата зад писалището. Острата светлина подразни очите на Фентън, те се навлажниха и той сърдито разтри сълзите по бузите си. Старецът усети бодеж под лъжичката и за пръв път му се зарадва, тъй като знаеше, че това би могло да му спести болката, която се задава.

— Вие имате едно нещо, което аз искам да имам, господин Фентън.

Гласът беше мъжки, мек, без акцент, точен и сдържан.

— В сейфа има пари — рече бързо Ричард Фентън. — Вземете ги. — Може би това не е нищо повече от изнудване за пари, някое младо турче, което е тръгнало да си изгражда авторитет, и затова трябва да го обере. Той ще му даде каквото иска… а след това ще го подгони като куче.

— Вашите пари не ми трябват — отвърна мрачната фигура, а гласът подсказваше, че собственикът му се забавлява.

Покрай завесата нещо се раздвижи и Ричард разбра, че в стаята има и втори човек. Въпреки че въздухът бе наситен с миризмата на кръв, на месо и с миризма на богато украсени кожени подвързии, стори му се, че разпознава уханието на цветя. Но в тази стая няма цъфнали цветя. Парфюм? Жена?

— Дошли сме за шахматната дъска — гласът на жената беше мек, но категоричен, а в гласните беше загатнат някакъв неопределим акцент.

— Аз имам много шахматни дъски — започна Фентън. — Колекционирал съм ги цял живот. Вземете каквото искате.

— Да, но точно тази не я виждаме. Дошли сме за шахматната дъска на Гуендолеу.

Старецът не беше изненадан. Той никога не забравяше, че някой ден някой ще дойде за прокълнатите парчета кристал и златно-сребърната дъска. Неизвестно колко стара, тя беше едно от най-красивите неща, които той притежаваше, но въпреки това

никога не я показваше с останалите старинни дъски поради причини, които той никога не би могъл да обясни.

— Трябва ни! — прошепна жената.

Ричард Фентън заклати глава.

Чу се как някакъв нож се отваря с щракане.

— Вие ще ми кажете, рано или късно — измърка жената и Фентън нямаше време да реагира, защото тя хвърли ножа и той тупна върху полираните дъски между босите му крака. Ричард го проследи с поглед и видя как вибрира тънкото полирано стоманено острие.

— Защо не седнете, господин Фентън — попита любезно жената.

Той поклати глава и моментално усети нажежена до бяло болка в бедрото. Погледна надолу и видя как дръжката на втори тънък нож се подава от плътта му, на няколко сантиметра от сбръчканите му слабини. Странно, но болка нямаше, само жега.

— Фактически, докато чакаме да ни кажете точното местонахождение на шахматната дъска на Гуендолеу, ние ще изиграем една малка партия шах. Който бие, взема всичко.

Красивата жена пристъпи напред и излезе от сянката. Фентън се опита да се съсредоточи върху лицето ѝ, което беше толкова безплътно красиво, че тя изглеждаше почти като неземно създание. Лицето ѝ бе дълго и тясно, с пълни устни и леко дръпнати очи. Буйна черна коса се лееше по гърба ѝ. Той се опита да разбере какъв цвят са очите ѝ, но отразената светлина ги бе оцветила в бронзово. Тя изглеждаше млада, може би на двадесет и няколко години, но пък имаше налети гърди, които заедно с меките извивки на корема загатваха, че тази жена не е толкова млада. Цялата ѝ фигура бе стегната в светлозелена рокля.

Тя бутна леко ранения Фентън на един стол и кимна на своя скрит в сянка придружител. Той стана и старецът разбра, че е висок и широкоплещест като културист. Мъжът направи някакво движение с ръка, мина в осветената част и Фентън видя, че държи късо копие. По главата му имаше влажна черна кръв.

Тъмният човек се движеше из стаята, като отваряше калъфите на шахматните дъски, извади една от пищно украсените дъски, шестстотингодишно съкровище от Алхамбра, с резба в арабски стил, сложи я върху масичката пред Фентън и застана зад него.

— Играйте! — нареди той.

Екзотично изглеждащата жена седна срещу стареца. Със зверска усмивка тя бързо нареди фигурите. Жената хвана пешката с черния си маникюр и я премести, като същевременно не отместваше очите си от лицето на Фентън. Той се опита да схване положението, като сега вече усещаше усилващата се болка в

крака и осъзнаваше, че най-вероятно ще умре в тази стая.

— Вие сте на ход — прошепна тя.

Той премести автоматично една фигура.

— Ах, играта започна — прошепна жената. Трябваха й не повече от десетина-дванадесет хода, за да заклещи царя на Фентън. — Мислех, че сте по-добър противник. Жалко! Можехте да спечелите още няколко часа.

Усмивката й беше дивашка.

— Шах и мат!

9.

— Аз настоявам! — каза твърдо Сара.

Джудит Уокър поклати бавно глава, но остана безмълвна. Искаше младата жена да си мисли, че решенията, до които стига, са нейни собствени.

— Опасявам се, че ще съм едно огромно бреме за вас — възпротиви се слабо Джудит.

Сара седеше на задната седалка на полицейската кола и заклати глава, като едновременно с това се самоубеждаваше, че предложението е добро.

— Къде другаде ще отидете? Вие не можете да останете тук, докато жилището не се почисти. — Тя се усмихна изнурено. — Трябва да ви предупредя, че майка ми понякога е малко рязка, но място при нас определено има. Останете у нас тази нощ, а утре ще се свържа с вашия племенник и заедно ще ви помогнем да си оправите жилището.

— Аз наистина…

— Не ставайте смешна — прекъсна я Сара, но без да влага особено уверена настойчивост. Какво прави всъщност? Запозна се с тази жена само преди няколко часа, а сега ѝ предлага да пренощува у тях… Майка ѝ ще изпадне в ярост.

Джудит усети внезапно появилата се нерешителност в гласа на младата жена и докосна ефеса на увития във вестник меч, за да получи сила от него. След това се пресегна и стисна ръката на Сара.

— Правите ми изключително щедро предложение.

Сара се усмихна, а трапчинките подчертаха меката ѝ хубост.

— Ще помоля полицаите да ни оставят пред дома ми в Кроули.

— Трябва да се обадите във вашия офис — рече тихо Джудит. — Там ще се тревожат за вас. Нямало ви е цял следобед.

Сара кимна. Нямаше смисъл дори и да се опитва да се връща на работа.

— Ще им кажа, че няма да мога да се върна до края на работния ден — добави тя и извади телефона си.

Джудит слушаше как Сара се опитва да обясни на озадачения си началник защо именно ще отсъства до края на деня. Тя даже чуваше раздразненото мрънкане от другия край на линията и наблюдаваше нервните опити на момичето да предразположи началника си. При други обстоятелство Джудит би се почувствала виновна, че използва силата на волята си, за да манипулира Сара, но сега положението беше по-различно.

Трябва да защити меча. На всяка цена!

По-късно, докато лежеше на странното легло и наблюдаваше играта на уличните светлини по тавана, Джудит Уокър чуваше неясните гласове, идващи от кухнята на долния етаж. Разпозна гласа на Рут Милър — шумната, настоятелна и насечена дикция, помитаща меките протести на Сара, и знаеше, че предметът на разгорещената кавга е самата тя. Джудит бръкна под възглавницата и докосна увития във вестник меч, след това се концентрира към Сара, като се опитваше да влее сила в нея. Чувстваше някаква странна женска обвързаност с тази млада жена, някакво родство, което дори и след седемдесет и четири години опит не разбираше напълно.

Семейство Милър посрещна Джудит със студена учтивост. Семейството се бе отдало на тих крайградски живот в тих крайградски квартал и съвсем очевидно се противеше на това неочаквано нахълтване.

Предложената вечеря беше смразяващо официална.

Рут Милър въвлече Джудит в някакъв взривоопасен разговор без значение, а Джеймс, последният любовник на Рут, почти не си отваряше устата. По-малките братя на Сара, очевидно предупредени от майка си да покажат най-доброто от себе си, клюкарстваха в забързан шепот по време на цялата вечеря и не обръщаха внимание на напълно непознатия за тях човек на масата. За голямо облекчение на всички Джудит се оплака, че е уморена от случилото се през деня и се оттегли моментално след вечерята. Настаниха я в стаята на най-малкото момче — тясна стаичка, украсена с плакати на автомобили пилоти, футболни звезди и една оскъдно облечена звезда — любимка на децата, която Джудит Уокър не познаваше. На средата на пода беше подредена прецизно изработена железница с влакче и няколко плюшени животни. Контрастът между напъпилата, изпълнена с тестостерон сексуалност на плакатите и плюшените играчки беше леко обезпокоителен за Джудит — според нея момчето бе на не повече от десет години. Невинността бе една от първите жертви на модерната епоха.

Седнала на леглото, Джудит разви меча и прокара пръсти по ръждивия метал. Хвана ефеса и поднесе счупеното острие към устните си. Почувства познатата вълна от надигаща се сила, която опари ръцете й.

Древна магия, древна сила се вдига!

Джудит почувства как из цялото й тяло се разлива топлина. Болките по вдървените стави изчезнаха, уморените износени

мускули се отпуснаха, зрението ѝ се изостри и слухът ѝ започна да различава множество звуци. Тя отново бе млада. Млада, пълна със сили и…

Древна магия, древна сила си отива!

Силата си отиде също така неочаквано, както и дойде, и новопридобитото ѝ остро зрение се размi в зле фокусирана мъгла. Взе да не чува толкова ясно. Болките се върнаха.

Джудит въздъхна, уви меча в избеляла памучна нощница и го мушна под възглавницата. Когато си легна, усети твърдостта на старото желязо под главата си. Като дете имаше навика да спи с меча всяка нощ, а сънищата… сънищата тогава бяха изключителни. За нея той беше порта към въображението, към изгубени светове и вълшебни приключения. Тези сънища оформиха детското ѝ въображение и посяха семената на професионалния ѝ път. Когато литературните критици хвалеха нейното въображение, изпълнено с чудни подробности и цялостно изградени светове, те нямаха ни най-малка представа, че тя просто повтаря и отразява на хартия местата, които вече бе сънувала.

Като порасна, Джудит скри меча в едно старо вълнено военно палто, което висеше в дъното на килера. Сънищата тогава идваха при нея само от време на време и тя започна да ги приема безпристрастно, като махаше от тях смразяващите подробности и ги превръщаше или във фентъзи, което вървеше добре на пазара, или в приключенски книги за деца. Случваше се почти да забрави за силата на светинята, която подреди живота ѝ по този начин.

Почти, но не съвсем.

Но ето, че някой все още вярваше, че светините притежават сила, някой бе готов да убива, за да се добере до тях.

А Сара? Къде се подреждаше тя в цялата схема? Дали нейната поява и намеса, е нещо повече от просто съвпадение? Дори и спящи, светините привличаха определен тип хора — или хора, чувствителни към трептящото сияние, излъчвано от тях, но непознаващи силата им, или хора, които целенасочено търсеха древните все още разпилени по света предмети, носещи силата. През годините Джудит срещна доста хора и от двата типа. А Сара… Джудит бе убедена, че е от първия тип, но това не беше всичко. В нея имаше някаква сила, която дори младата жена не познаваше.

Кавгата долу най-сетне свърши с тръшване на врата, след което се чу скърцането на стълбите. На вратата се почука леко.

— Влезте, Сара — каза меко Джудит Уокър, седнала в леглото.

Сара Милър влезе в стаята с глуповата усмивка. Бузите ѝ бяха

зачервени, а ръцете ѝ леко трепереха.

— Дойдох да видя как сте — промълви младата жена.

— Аз съм добре благодарение на вас — Джудит потупа леглото до себе си. — Седнете за секунда.

Младата жена седна на края на леглото, очите ѝ се плъзнаха из добре познатата стая, без да посмее да погледне лицето на Джудит.

— Опасявам се, че не вдигнах популярността ви сред семейството ви.

Сара сви рамене.

— Сред тях никога не съм се ползвала с популярност. Но те не са лоши, просто бяха леко изненадани, това е.

— Представям си как майка ви си мисли, че ще остана тук до края на живота си.

Сара поклати глава, въпреки че в действителност Рут Милър наистина каза, че такива хора пуснеш ли ги в къщата си, никога не си тръгват.

— Не! Нищо подобно! — отрече Сара.

Джудит се протегна и докосна ръцете на момичето. В този момент тя почувства леко съжаление заради това, което стори — използва момичето, за да си осигури безопасен подслон за през нощта, място, където не можеха да я проследят.

— Това, което направихте днес е нещо, с което можете да се гордеете — каза Джудит с нисък настойчив глас. — Действахте в духа на най-хубавите стари традиции, притекохте се на помощ на девойка в беда. — Тя стисна пръстите на Сара и се усмихна.

Сара кимна, като усети как я изпълва увереност в действията ѝ. Беше напълно сигурна, че е направила точно каквото трябва — всичко изглеждаше правилно… докато майка ѝ не приведе няколкостотин различни причини защо е трябвало да остави нещата да се развиват без да участва в тях. Рут Милър просто не можеше да схване защо дъщеря ѝ не е извърнала глава и не е пресякла улицата.

— Вие вярвате ли във висша сила? — попита внезапно Джудит.

Сара сви рамене.

— Ние принадлежим към англиканската църква.

— Не, не говоря за църква. Не говоря за Бог, нито за богове, нито за каквото и да било толкова конкретно. Вярвате ли в Същество, в Дух, в силата на Доброто?

Сара се почувствала неловко от посоката, в която отиваше разговорът — може би майка ѝ беше права, може би старата жена е луда.

— Вероятно да. Защо? — сви рамене тя.

— Защото това, което направихте днес, беше *правилно*. Беше добро! Не позволявайте на хората да омаловажат онова, което направихте.

— Честно казано, не съм сигурна защо го направих — призна Сара. — Но когато ги видях как ви нападат, нещо стана с мен. Много се ядосах. Не можех да отмина…

Джудит се усмихна, а около очите и устата й се появиха дълбоки бръчки.

— Когато бях млада, възрастните хора можеха да ходят по улиците, без да се страхуват за безопасността си — рече тя. — Но това беше преди много време… — старата жена легна и затвори очи, като с това даде знак, че разговорът е приключил.

Сара поседя край нея, докато дишането й стана дълбоко. Изведнъж почувства до детайли къщата около себе си. Имаше странното усещане, че й е дарено някакво шесто чувство. Усещаше ясно чувствата, бушуващи около нея — излъчвания от майка й гняв, идващ от кухнята на долния етаж, тъпото раздразнение на братята си, особено на малкия Фреди, на когото се наложи да отстъпи стаята си. Сара се усмихна мрачно и се върна към своята действителност. Тя отново бе успяла — успя да ги отдалечи с един замах. Това беше дарба. Боже Господи! Думите на майка й отново я заляха: „Получи всичко наготово и винаги успяваш да го развалиш — ти си на двадесет и две години, имаш хубава работа, бляскаво бъдеще, хубава заплата…“

Сара Милър се усмихна горчиво.

Да, тя беше на двадесет и две години, работата й беше кофти и безнадеждна, работа, която не обичаше, и даваше на майка си по-голямата част от заплатата си. Когато преди време й се отвори възможност да вземе един малък апартамент под наем, тя не се възползва и напоследък все по-често си мислеше, че никога няма да има втори шанс. Наблюдаваше приятелките си как си наемат апартаменти в града, намират си гаджета и си живеят живота. Даже някои от тях вече бяха семейни.

Сара леко освободи ръката си от пръстите на старата жена и се изправи, загледана в крехката дребна женица в леглото. Днес направи нещо добро, нещо хубаво… а майка й я нахока като непослушно малко момиченце. Добре, може би не трябваше да води Джудит Уокър у дома, но пък и не можеше да я остави в онази ужасна къща. Нямаше друг избор, освен да я доведе тук.

Така беше правилно! Така беше за добро!

Освен това, старата жена сутринта щеше да си иде и всичко ще се върне към обичайния си ритъм, въпреки че Сара знаеше, че ще мине още доста време, преди майка й да й позволи да забрави за това. Тя се обърна, като клатеше глава, и отвори тихо вратата.

Трябваше да се махне от тази къща, преди майка й да успее да изстиска целия живот от нея.

Джудит отвори очи, когато вратата се затвори. Тя чу как Сара влиза в съседната стая, чу скърцането на пружините на леглото, пращенето на някакъв телевизор или радио. Дори и без помощта на меча старата жена усещаше безпокойството и притесненията на момичето. Майката на Сара очевидно се налагаше над дъщеря си, което обясняваше защо Джудит успя толкова лесно да наложи собствената си воля над нея. Преди всичко обаче, това все още не обясняваше защо момичето й се притече на помощ. Този тип хора винаги отминават… но не и този път.

Тази нощ Джудит сънува момичето.

Сънищата бяха пълни с мрак и жестокост, в тях момичето се биеше, за да запази живота си… И меча беше в съня. Джудит обаче не можа да разбере дали момичето използва меча, за да унищожава… или мечът унищожава момичето.

10.

Белият цар беше великолепен. Осем сантиметров плътен кристал, гравиран с великолепни подробности, чак до фината изработка на орнамента на острието на меча, който царят държеше вдигнат. Царицата беше шедьовър, с идеално изваяно лице, подчертано човешко и подсилено от бенката високо на лявата скула.

— Колко ли са стари? — Вивиен прокара показалеца си по бялата царица. Кръвта на Ричард Фентън беше изцапала кристала и му бе придала тъмночервени оттенъци. Старецът запази тайната си почти до края. Чак в дълбините на последната му агония, когато тя изряза месото от гърдите и гърба му с фини ножове за дране на китове, а после започна с вътрешната част на бедрата, той разкри къде се намира шахматната дъска, която той пазеше през по-голямата част от живота си.

Мъжът, познат под името Ахриман, прекрачи през събралата се на плочките на ръба на басейна кръв, като си проправяше път през тънките като паяжина ивици месо, които се навиваха на масури подобно на стара хартия. Той внимателно взе кристалната царица от жената и я потопи в басейна, за да я измие.

— Хиляда години, със сигурност — най-накрая изрече той. — Възможно е и още хиляда преди това. — Той вдигна фигурката към светлината, наклони я, като се възхищаваше от майсторството на изработката. — Шахматната дъска на Гуендолеу — прошепна той, — всяка фигура пресъздава действителна историческа личност. Всяка фигура съдържа парче от душата на тази личност. — Той леко се усмихна. — Или поне така е според легендата.

— А ти в легенди вярваш ли? — попита жената, като гледаше шахматните фигурки, наредени в тапицирана с кадифе кутия.

Бавно и чувствено той потърка царицата в бледото лице на Вивиан, притисна я между влажните й устни и я вкара в устата й.

— Точно тези фигури са легендата.

Вивиен сграбчи шахматната фигурка с усещане за надигане на сила, която я зарежда умствено и я възбужда физически. Като стискаше фигурката в дланта си, тя съблече бавно дрехите си. Ефектното й тяло се отрази в огледалната повърхност на басейна, където застиналото в ужас лице на Ричард Фентън я гледаше, докато тялото му бавно потъваше към дъното.

Тялото бе толкова неузнаваемо, че трудно можеше да се нарече човешко.

Сряда, 28-ми октомври

Ето го отново.

Безпокойство.

Трептене в етера, промяна във вечната нощ.

Нещо древно се пробуди.

Нещо могъщо.

11.

— Направила съм ви чай. Не бях сигурна колко бучки захар…

Сара Милър застана на вратата на спалнята с широко отворена от изненада уста.

Стаята беше празна — Джудит Уокър си бе отишла.

Леглото на брат й беше оправено, яркосиният юрган бе опънат без нито една гънка, хаосът от плюшени играчки беше старателно подреден до възглавниците. Единствената следа, че някой е бил тук, бе лекият мирис на парфюм във въздуха. Озадачена, Сара се върна в кухнята, като сърбаше хладкия чай и хапваше бисквитката „Уокърс“, която взе тайно от долния рафт на бюфета, където майка й ги криеше. Някаква телевизионна говорителка с невъзможен тен четеше новините в седем часа.

В колко ли часа си е тръгнала Джудит Уокър? И защо?

Сара чу скърцане на горния етаж — това със сигурност бяха тежките стъпки на майка й. Стените бяха толкова тънки, че можеше да проследи маршрута на майка си от спалнята до банята. Нищо чудно, че Джудит си е тръгнала. Майка й беше известна с резкия си глас, а снощи беше в рядко добра форма. Естествено, Джудит бе усетила ледената атмосфера. Нищо чудно, че е избягала още призори.

След като свърши с чая, Сара цели десет минути търси своето куфарче, преди да си спомни, че вчера го остави в офиса. Ужасно се боеше да отиде на работа — какво щеше да каже на господин Хинкъл? Та тя излезе само в обедна почивка, а след това не се върна. Майка й изпитваше почти садистично удоволствие, като й напомняше, че много лесно може да изгуби работата си. Снощи не я интересуваше, но тази сутрин…

Сара тъкмо затваряше вратата зад гърба си и Джеймс слезе, криволичейки по стълбите. Рядко, много рядко, те успяваха да хванат влака заедно. Сара никак не обичаше да пътува до града с любовника на майка си, винаги се чувстваше неудобно. Не знаеше как да разговаря с него, а освен това знаеше, че Джеймс не иска нищо друго, освен да го оставят на спокойствие да си чете вестника и да се наслади на няколко мига отдих от непрекъснатите словоизлияния на Рут Милър. Но тази сутрин той нямаше да хване същия влак. Джеймс все още бе облечен с противно яркия хавлиен халат, коледен подарък от майка й. Сара видя празните шишета от текила в мивката и знаеше, че оплешивяващият търговец на коли ще пропусне още един работен ден. Сара сви лице в гримаса, като си даде сметка, че за пореден път трябва да връчи на майка си почти цялата си заплата.

Докато крачеше бързо по улицата, Сара почувства гузното убождане на облекчението, че Джудит си е отишла. Въпреки че бе разстроена от посоката, в която тръгваше живота й, Сара обичаше реда, а Джудит със сигурност спъна, макар и за малко, хода на нейния строго подреден удобен живот. Младата жена все още не можеше да проумее какво стана вчера с нея. Първо се притече на помощ на напълно непознат човек, а след това… събитията станаха направо непонятни. Добре де, сега вече всичко свърши — нещо като кратка искра на смелост в иначе страхливия й живот.

Сара се усмихна, като се чудеше дали всъщност най-накрая не е показала скрития си потенциал. Може би това е началото на някакво ново бъдеще, бъдеще, изпълнено с надежда и възможности. Така или иначе, когато влезе в унилата сива сграда на банката и се насочи към задушната си кабинка, тя си помисли, че най-вероятно животът ще си продължи по същата равна и отегчителна пътека.

Телефонът на бюрото на Сара звънна в мига, в който влезе.

— Ало?

— Бих искал да говоря със Сара Милър, моля.

Гласът беше мъжки, културен и оцветен с лек неопределим акцент.

Сара се намръщи. Номера й имаха само нейните клиенти, а този глас й беше непознат.

— Сара Милър е на телефона.

— Сара Милър, адрес „Пайн гроув“, Кроули?

— Да. С кого говоря?

— Вчера имахте смелостта да се притечете на помощ на една възрастна жена. Някоя си Джудит Уокър. След това я придружихте до дома й в град Бат.

— Кажете ми кой се обажда.

— Тя ви е дала едно много важно нещо, което принадлежи на мен. И много бих искал вие незабавно да се върнете у дома, да го вземете и да ми го дадете, ако обичате.

— Не зная каква е тази комедия, която разигравате, но това е служебен телефон. А сега ме извинете…

Връзката взе да пука и пращи, а гласът започна да се чува с леко ехо.

— Моите представители ще ви се обадят на домашния адрес точно в дванадесет часа на обяд. Най-настоятелно ви съветвам да бъдете там заедно с предмета, който Уокър ви е дала.

— Тя нищо не ми е давала… — започна Сара, но връзката пропука и се разпадна.

Телефонът моментално позвъни отново.

— Вижте, Джудит Уокър не ми е давала нищо…

— Сара, Хана е. Сет… господин Хинкъл би желал незабавно да ви види в неговия кабинет.

— Идвам веднага! — Сара пое дълбоко дъх — последиците от нейните действия току-що се стовариха на главата ѝ. Тя пропъди мисълта за странното телефонно обаждане и хукна по дългия коридор към ъгловия кабинет на шефа си.

Едно време Сет Хинкъл сигурно е бил привлекателен. Петдесетгодишният мъж обаче толкова много години бе изпълнявал ролята на търтей в банката, че творческият му мозък съвсем беше атрофирал. Понастоящем, облечен в шит по поръчка костюм за шестстотин лири, който едвам-едвам прикриваше издутото му шкембе, плод на много изпити по късна доба бири в местната кръчма, в опит да избегне връщането вкъщи при хленчещата си съпруга и постоянно искащите нещо близнаци, Сет Хинкъл бе застанал до прозореца, готов да раздава напътствия в живота.

Сара тихо седна.

— Колкото и похвални да намирам неотдавнашните ти действия, трябва да ти напомня, че съм тук, за да ръководя банковия офис.

Сет беше заел такава поза, че идващата отзад светлина на утринното слънце оформяше обезпокоителна аура около него.

Този номер със сигурност го е тренирал, помисли си Сара.

— Ако не можеш да се нагодиш към нашия доста прост правилник, тогава може би е по-добре, да си потърсиш работа другаде.

За господин Хинкъл бе невъзможно да я погледне в очите. Той бързо погледна встрани, когато и двамата разбраха, че неговите очи бяха вперени право в гърдите ѝ.

— При нормални обстоятелства не бих имал друга алтернатива, освен да те уволня. Но — тук той продължи бавно, а устата му се кривеше, все едно, че беше изял нещо кисело — Сър Саймън позвъни в нашия офис преди шест минути.

Сара се опита да не се разкиска. Със съскавата си реч Сет Хинкъл звучеше като съскаща змия в момента, в който спомена името на своя старши партньор.

— Какво ви е, госпожице Милър?

— Добре съм, господине, само леко дразнене в гърлото. Докъде бяхте стигнали?

— По всичко личи, че някоя си Джудит Уокър се е свързала тази сутрин със Сър Саймън. Тя се е изказала за вас *изключително ласкаво*, и е споменала за вашите героични постъпки като безкористна самарянка.

Думите сега излизаха по-бавно, като „с“-ътата се удължаваха

до максимум и Сара започна да хапе все по-усърдно вътрешната страна на бузата си, като по този начин се стараеше лицето й да изглежда като безизразна маска.

— Сър Саймън е изключително доволен от вчерашните ви смели действия. Той е твърдо на мнение, че това се отразява на добрия облик на банката… — След като пое дълбоко дъх, той завърши съвсем набързо: — И ме помоли лично да ви предам неговите поздрави и най-добри пожелания.

— Благодаря ви, господине — Сара стана да си върви.

Сет Хинкъл погледна остро нагоре.

— Тази жена, която сте спасили вчера, срещали ли сте я преди?

— Не, господине.

— Случайно да ви е известно по какъв начин тя е свързана със Сър Саймън?

— Не, господине.

Сет Хинкъл подреди в редица няколко неподострени молива на безупречното си бюро.

— Значи искате да ми кажете, че сте се притекли на помощ на една стара жена, която никога не сте виждали през живота си, придружили сте я до дома й, който се намира на цели два часа път, и когато сте открили, че там е бил извършен грабеж с взлом, вие великодушно сте я довели в собствения си дом, където тя е прекарала нощта.

— Да, господине.

— Вие имате ли навика да прибирате разни непознати хора, госпожице Милър?

— Не, господине.

— Добре тогава, с какво толкова се отличаваше тази жена?

— Аз… не съм особено сигурна, господине.

Хинкъл сплете пръсти и бавно премести погледа си от гърдите на Сара някъде над главата й.

— Искате ли да знаете какво мисля аз, госпожице Милър? Мисля, че цялата тази работа смърди до небето. Вие напълно си давате сметка, че вашата позиция тук в най-добрия случай е слабичка и че вашата работа е, така да се каже, най-малкото безинтересна. Вие не се съобразявате с препоръките на по-висшестоящите служители. Смятам, че знаете, че при предстоящото преструктуриране на този отдел е възможно за вас да няма място. — Възрастният мъж пое дълбоко въздух и прокара ръка по оплешивяващото си теме. Някогашната коса в наситено кестеняв цвят бе преждевременно прошарена. Хинкъл беше грубиян, а в отдела бе всеизвестна истина, че най-любимата му работа беше да направи на салата някой служител на банката,

особено ако служителят е от женски пол. — Аз мисля, че сте знаели, че тази жена е свързана със Сър Саймън и сте постъпили така с нея, за да спечелите благоразположението му.

Сара тъкмо се канеше да протестира, но в последния момент реши да замълчи.

— Можете да си вървите, но ще ви държа под око.

Сара поклати глава и бързо се обърна, преди възрастният мъж да види широката усмивка на лицето й. Тя задържа безстрастния израз на лицето си, докато бавно вървеше из външния офис под властния надменен поглед на госпожица Морган, племенница на Хинкъл и негова секретарка. Усмихваше се, докато крачеше по дългия ехтящ коридор. В момента, в който предаваше похвалата на Сър Саймън, Хинкъл имаше вид на човек току-що глътнал лимон. Първото нещо, което Сара трябва да направи, е да открие адреса на Сър Саймън и да му напише лично благодарствено писмо… Не, първото нещо, което ще направи, е да се свърже с Джудит Уокър и да й благодари, че се е обадила на един от старшите партньори. Вчера тя каза нещо на тема свързване с нейния началник, но Сара напълно бе забравила за това. Очевидно Джудит не беше.

Кабинката, в която Сара работеше заедно с още един младши счетоводител-ревизор, беше празна, а компютрите меко бръмчаха в иначе тихото помещение.

Тя потърси Джудит Уокър в интернет.

Излязоха десетки резултати. Всички обаче се отнасяха за нейните детски книги — приключенски разкази за младежката читателска аудитория заедно с редове от „Омагьосаната планина“ и „Мантията на вълшебника“ — които я бяха направили доста популярен автор. Адресът й естествено, не фигурираше никъде. По света има твърде много психари, които са готови на всичко, за да се домогнат до своето парче слава. Човекът, извършил погрома в дома на Джудит Уокър, може и да е бил един от нейните поклонници. И все пак, нима съществува човек, който да действа толкова разрушително? За Сара би било разбираемо, ако Джудит Уокър беше някоя рокзвезда или известна актриса, но тя беше една обикновена писателка за пораснали деца. Защо някой ще иска да й навреди?

Ако наистина иска, Сара беше сигурна, че ще намери адреса на Джудит, въпреки че в съзнанието й пропътуваното разстояние беше неясно и объркано. Тя помисли, че би могла да се опита да намери къщата й… но пък не беше напълно сигурна. А и винаги можеше да се свърже с издателя на Уокър, но беше малко вероятно хората от издателството да дадат адреса й, същото се отнасяше и за библиотеката, където е била предишния ден. В

библиотеката сигурно имаха копие от избирателните списъци, съдържаща имената и адресите на хората, включени в тях, а Джудит беше казала, че е живяла в една и съща къща почти през целия си живот. Сара реши да отскочи до библиотеката през обедната почивка. Телефонът прекъсна мислите й.

— Ало?

— Бих искал да говоря с госпожа Сара Милър, ако обичате.

Сара моментално позна същия мъжки глас от преди малко.

— Вижте, аз не зная какви са тези шегички, но днес ми е изключително натоварен ден и бих ви била признателна, ако престанете да ме безпокоите.

— Госпожо Милър, уверявам ви, че не си правя никакви шеги с вас. И съм изключително разочарован, че все още сте на работното си място. Както вече казах, моите представители ще се обадят у вас по обяд. Според мен, ако тръгнете незабавно, все още ще имате време да ги хванете.

— Вие кой сте? Какво искате? — Сара почувства първите проблясвания на внезапен, неудържим страх и усети, че е разстроена и възбудена от зловещия тон на задоволство, промъкнал се в мъжкия глас.

— Искам онова, което ви е дала Джудит Уокър.

— Вече ви казах, че тя не ми е…

— Сладурче, недей да ме разочароваш! — В мистериозния баритон се промъкнаха нотки на заплаха.

12.

Обилна пот покри тялото на Сара Милър, когато хукна по улицата с маратонки, успокоена, че остави в офиса обувките си на високи токчета. Като гледаше накриво към безмилостното обедно слънце, тя махна с ръка на едно такси, което бързо се гмурна в застиналото на място автомобилно движение. След като седя в таксито на „Оксфорд стрийт“ десет безкрайни минути, безпокойството взе превес и тя най-ненадейно плати на слисания шофьор, изниза се от колата и хукна по улицата към станцията на метрото.

Безкрайното пътуване с метрото беше непоносимо. Във влака беше горещо, не достигаше въздух и вонеше на храна и смес от парфюми и немити тела. Въпреки че обикновено тя беше плах човек, усети, че гледа свирепо към музиканта-растафарианец[7], който просеше някоя-друга лира, и че е съвсем категорично груба към някакъв корейски турист, облечен в грозна червена жилетка, който на развален английски се опитваше да помоли да го ориентират. На станция „Виктория“ Сара смени линията и бе принудена да стои права чак докато влакът не излезе извън чертите на града и не пое из предградията. Когато най-сетне си намери място, тя опря натежалата си глава о хладното стъкло и се загледа към пейзажа навън. Някъде дълбоко в съзнанието си Сара се бе самоубедила, че всичко това не е нещо кой знае какво, просто някакъв номер, на който никак не му беше времето, може и да беше някакъв извратен план, измислен от шефа й само и само да я уволни. И когато Хинкъл открие, че е излязла от работа, без да каже на никого, със сигурност ще я уволни. Само че гласът по телефона беше толкова спокоен, толкова настойчив и толкова смразяващ, че дълбоко в сърцето си Сара знаеше, че не е никакъв номер.

Когато влакът навлезе в Кроули, тя вече едва си поемаше дъх от неудържим страх. Сара тича от гарата чак докато стигна до пътя, край който беше израснала. Едва тогава забави крачка — дишаше на пресекулки, като поемаше големи глътки въздух, чувстваше неприятни бодежи от едната страна на гърдите, преди най-накрая да се спре в сянката на старателно подстригания жив плет на съседите. Тя погледна към къщата на майка си. Изглежда всичко беше наред. Всички прозорци бяха затворени, портата беше заключена, а яркосиньото спортно колело на Фреди беше зарязано на неподстригания и изгоряла от слънцето ливада.

Сара погледна улицата и в двете посоки, но не видя нищо необичайно. Нямаше нито подозрителни коли, нито се

размотаваха непознати хора. Тя погледна часовника си, човекът, който й се обади, каза, че неговите *представители* щели да пристигнат до един час, но разговорът беше преди почти четиридесет и пет минути. Какви са пък тези представители? Да не би да са идвали и да са си отишли? Да не би да чакаха вътре и сега да я наблюдаваха през глупавите дантелени пердета на майка й? Какво точно искат? Нещо, което Джудит Уокър й била дала.

Сара излезе от сянката и приближи портата. Нещо не беше съвсем наред. Усещаше, че това нещо я гледа в лицето, но тя не можеше да го види.

Сара погледна към съседските къщи от двете страни на улицата, като ги сравняваше със своята. Къщите бяха напълно еднакви по стил и размери — четиристайни, самостоятелни, облицовани с червена тухла къщи, построени точно след войната — затова стаите бяха големи, просторни, с високи тавани и големи, издадени навън прозорци.

Тя бръкна в джоба си, за да извади носна кърпичка и да избърше избилата по челото й пот… и в този момент разбра какво не е както трябва. Тази година беше най-влажната и студена година, откакто се водят наблюдения, но след това най-изненадващо есента се случи изумително красива, със зона на високо атмосферно налягане, която се настани над по-голямата част от Южна Англия и покачи температурите до ненормалните двадесет и нещо градуса. Всички къщи от двете страни на дома на майка й бяха с отворени прозорци — опит да се направи течение и да се проветрят стаите. Само че прозорците на собствения й дом бяха затворени.

Всички прозорци бяха затворени.

Възможно е Джеймс да се опитваше да се отърве от махмурлука си чрез изпотяване. Или майка й и братята й бяха излезли. Но тогава защо колелото е в градината…

Сара отвори скърцащата порта и се втурна по алеята за коли. Вървеше към входната врата и осъзнаваше, че сърцето й бие бясно, толкова силно, че й прилошава. Беше я страх. Опита се да се убеди, че всичко е наред. Ще вкара ключа в ключалката и ще отвори вратата, а Мартин ще дойде с препускане из коридора, облечен с футболния си екип, след това вратата на кухнята ще се отвори и майка й ще се появи — начумерена и недоволна, изненадана, че я заварват вкъщи толкова рано, и…

И на Сара щеше да й олекне.

Ключът лесно се превъртя в ключалката, покритата с плътен слой лак врата се отвори безшумно, като се завъртя на добре смазаните панти. Сара застана на прага, като гледаше накриво в

полутъмния коридор и тъкмо отвори уста да повика някого от къщи, когато миризмата я блъсна с пълна сила. Сара си запуши устата и носа, като се опитваше да не диша сместа от зловония, нови аромати, които бяха напълно чужди на обичайния аромат на цветя в къщата. Тя разпозна някои миризми — горчивата смрад на урина и изпражнения и по-острата воня на повръщано. Но имаше и други — някакви тъмни, плътни, метални — такива, каквито тя не успяваше да определи точно.

Сара пристъпи в коридора. Под краката й се пенеше и джвакаше някаква течност. Тя вдигна крак и го изтри в бялото стъпало. По алабастровия мрамор остана петно в наситено тъмночервено.

Смразена от страх, Сара задиша учестено. Тя се опита да се успокои, като се самоубеждаваше, че това е някаква лудория, нещо, което нейните хора бяха измислили, за да си върнат, задето покани в техния дом напълно непознат човек. Докато се опитваше да се ориентира в миризмите, тя усети, че нещо капе върху нея в бавен, монотонен ритъм. Нещо горещо и плътно. Сара погледна нагоре.

Тогава започнаха писъците.

13.

Сара садеше цветя за майка си.

Беше станала твърде рано като за събота сутрин и като за момиче в пубертета, но пък отчаяно се опитваше да угоди на постоянно нервната си майка, затова изяви желание сама да засади луковиците. Тя зарови ръце в топлата пръст и почувства с малките си пръстчета нещо необичайно мокро. Като извади ръцете си от калта, кафявата земя бе станала наситено кървавочервена. Сара внезапно падна назад и забеляза, че цялата градина е покрита с кървавочервени цветя, които се бяха смесили с части от разчлененото тяло на покойния й баща. Тя неистово се опитваше да обере крехките цветя, да събере разкъсаното му тяло, но венчелистчетата се разпаднаха като разкъсани парцали кожа, които разкриваха бледа мокра плът, подаваща се отдолу, от ръцете й капеше кръв и чертаеше причудливи орнаменти, напомнящи йероглифи…

Навсякъде около нея цъфтяха цветя, кое от кое по-противно, всичките до едно кървавочервени, нашарени с матовобяло.

Имаше кръв.

Толкова много кръв.

Тя никога не беше виждала толкова много…

14.

— Госпожо Милър?… Госпожо Милър?… Сара?

Гласът беше мъжки. Ведър и жизнерадостен. По-възрастен, отколкото гласа на брат й… *светла коса, почерняла от кръв…* но по-млад, отколкото на Джеймс… *сини очи, излезли от орбитите…*

Сара Милър се изправи с писък, който раздра гърлото й. Тя не преставаше да пищи, като поемаше дъх на нервни пресекулки, кръвта блъскаше в слепоочията й, усещаше метален вкус в устата си, същата метална миризма на кръв, с която бе пропита цялата къща.

Край нея се чуваха гласове, някакви официално изглеждащи хора с бели сака, угрижени лица, ярки светлини. Сара едва-едва си даваше сметка за тях. Ръката й запари, сякаш нещо я ужили, тя погледна надолу и видя как една от фигурите с бели сака забожда игла в ръката й.

Сара не си даваше сметка за тях, съзнанието й се изпълваше само с тъмните образи, ужасното видение, как майка й, разрязана на верев, лежи просната през кухненската маса, малкия Фреди пребит и заклан на стълбите, Мартин, който виси от полилея във фоайето… и Джеймс, Боже мой, какво бяха сторили с Джеймс? Имаше толкова много кръв. Толкова много кръв… Тя през живота си не беше виждала толкова много кръв…

Точно тогава иглата свърши вълшебната си работа и Сара заспа.

Четвъртък, 29-ти октомври

15.

— Как се чувствате?

Лицето над нея се избистри, някакъв добросъвестен младеж с усмивка, в която личеше не само професионалната загриженост, но и нещо друго.

Очите на Сара бавно фокусираха и проследиха младежа, облечен в синя медицинска униформа. След като младежът обиколи леглото, тя постепенно осъзна къде се намира. Беше в болница, в отделна стая. Навярно е станала някаква злополука, но тя не помнеше нищо. Не изпитваше някакви болки, по нея нямаше тръбички, нямаше и пластири.

Сара облиза сухите си напукани устни. „Какво се е случило?“, опита се да изрече тя, но от устата й излезе само скърцащ шепот.

— Ще се оправите — успокои я младежът, без да отговори на въпроса й, вместо това й подаде чаша вода със сламка. Тя благодарно отпи, докато той вдигна лявата й ръка и й нахлузи ръкав за мерене на кръвно налягане. Като свърши с измерването на температурата и кръвното налягане, той вдигна таблата на леглото и й помогна да седне.

— Какво се е случило?

Пак без да й отговаря, той каза:

— Дошли са едни хора, които искат да говорят с вас. Смятате ли, че сте в състояние да говорите с тях?

Сара се помъчи да стане, но младежът я бутна леко да се облегне на възглавниците.

— От колко време съм тук? — попита Сара.

— Шестнадесет часа.

— Какво се е случило? — попита тя за трети път.

Младежът избягваше да я погледне в очите.

— У вас е станала злополука — най-сетне каза той. — Май някакво изтичане на газ, така казаха. Не зная нищо повече — добави бързо младежът, като се обърна, преди тя да успее да го пита още нещо.

Сара се загледа във вратата. Какво изтичане на газ? Не си спомняше да е имало изтичане на газ… но така или иначе тя не можеше да си спомни как изобщо се е озовала тук. Сара вдигна ръце и докосна лицето си — беше меко и влажно. Белези и натъртвания нямаше. Затвори очи и се опита да си спомни… но образите, които проблеснаха в дъното на съзнанието й бързо се разсеяха и оставиха след себе си единствено споменът за някакви тъмни сенки.

— Госпожо Милър?

Сара отвори очи, като инстинктивно разбираше, че младата мъжкарана с ниско подстригана в платинено коса, застанала до леглото, е полицайка. Зад нея някакъв по-възрастен мъж с издялано от камък лице се облегна на перваза на прозореца и я загледа напрегнато.

Жената посочи към възрастния мъж.

— Това е инспектор Фулър от криминалната полиция, а аз съм сержант Хийт, полиция — Лондон.

— Какво е станало? — прекъсна я Сара. Гласът й предрезгавя от усилието да говори и тя се закашля.

Сержант Хийт заобиколи леглото и й наля още вода.

— Моля ви! Какво е станало в моята къща? Никой нищо не ми казва.

— Ние се надявахме вие да ни кажете — каза рязко инспектор Фулър, като се отлепи от перваза на прозореца и застана до леглото, а големите му ръце, с изпъкващи от стискането кокалчета се вкопчиха в металната рамка на леглото. Устните му бяха толкова тънки, че почти не се виждаха.

— Младежът каза, че имало изтичане на газ…

— Нямало е никакво изтичане на газ — рече твърдо Фулър.

Сержантът седна на леглото до Сара.

— Какво си спомняте? — попита тихо тя, като се опитваше да улови и задържи вниманието на момичето. На Сара обаче й беше трудно да слуша.

— Ние знаем, че в сряда сутринта са ви се обадили по телефона два пъти, продължи сержантът. — Вие сте напуснали офиса веднага след второто обаждане, взели сте такси, от което след това сте слезли на „Оксфорд стрийт“ приблизително петнадесет минути по-късно. След това сте се качили на метрото на „Тотнъм Корт роуд“, сменили сте линията на „Виктория“ и сте тръгнали към къщи. В Кроули сте се върнали в около дванадесет и четиридесет и пет.

— А след това? — рязко я прекъсна инспектор Фулър. — Какво стана след това?

Сара го погледна с празен поглед. Същия въпрос си задаваше и тя. Нещо се беше случило. Нещо ужасно…

— Защо сте напуснали офиса толкова бързо? — попита сержант Хийт, като заби очи в лицето на Сара. — Кой ви се обади?

Телефонни обаждания. Гласът.

Картините танцуваха — тъмни и кървави.

— Телефонните обаждания? — леко я подтикна сержант Хийт.

— Мъжът… Някакъв мъж със странен глас, той каза… той

каза, че у мен има нещо, което е негово, и че… — гласът й заглъхна.

— Та какво? — измърмори Хийт. — Какво каза той?

— Той каза, че неговите представители ще се обадят по обяд.

Хийт хвърли бърз поглед към Фулър, но възрастният мъж се беше втренчил в лицето на Сара Милър. Полицайката се обърна към Сара — притесни се Сара да не престане да говори.

— Този, който се обади — каза ли си името?

— Не, тоест, той не си каза името, но… мисля, че и аз не съм го питала — бързо изрече Сара. Тя имаше нужда да говори, защото когато спираше, образите, мрачните сенки се приближаваха до нея. — Но той знаеше… той знаеше как се казвам и къде живея. Той знаеше къде живея.

— Вие преди това някога изобщо говорили ли сте с този мъж?

— Не. Никога. Неговият глас не ми е познат. Той беше толкова дълбок, освен това имаше някакъв акцент, но не съм сигурна.

— Какво е това нещо, което е у вас и което е негово? — попита Фулър.

— Няма такова нещо.

— Излиза, че той се е натъкнал на вас съвсем случайно?

— Не. Не мисля. Той каза… той каза, че старата жена ми била дала нещо.

— Каква стара жена? — търпеливо попита Хийт, като продължи да придава на лицето си безизразен вид.

— Жената, която преспа у нас — Джудит, Джудит Уокър. Човекът на телефона каза, че Джудит ми е дала нещо, което му принадлежало и че неговите представители щели да се обадят за него по обяд.

— За какво?

— Не знам! — Сара започваше да се вълнува. Тя се беше доближила до нещо. Много се бе доближила.

— Коя беше тази жена?

— Джудит Уокър. Нали току-що ви казах. Защо не ме слушате?

— А защо преспа у вас?

— Нападнаха я на улицата пред библиотеката. Аз й помогнах. И… и… и, когато я заведох до тях, се оказа, че са разбили къщата й… беше просто напълно разгромена… така че я поканих да преспи у нас. Тя Нямаше къде да отиде… и разбира се, майка ми откачи, защото си помисли, че тя ще остане да живее у нас и никога няма да си тръгне. Майка ми беше ужасно груба с нея по време на вечеря… те всички се държаха грубо, но специално моята майка… когато се събудих на следващата сутрин, старата

жена, Джудит Уокър, си беше отишла. Беше си оправила леглото — така изглеждаше, че все едно никога не е била там.

Сара не можеше да се спре.

Сега сенките бяха още по-близо. Думите излизаха все по-бързо, а тя дишаше с отворена уста и на големи тежки вдишвания.

— И когато се върнах на работа, ми звънна телефона, аз даже си помислих, че някой си прави майтап… че е едно от момчетата от нашия офис… а след това моят началник ме извика в кабинета си. Аз си мислех, че ще ме уволнява, задето не съм дошла предишния ден…

— Защото сте довели тази Джудит Уокър у вас? — попита сержант Хийт.

— Да, но той ми каза, че Сър Саймън му се обадил да ме похвали. Но когато се върнах на бюрото ми, звънна отново същият мъж. Мъжът с дълбокия глас. Той ми каза да му върна онова, което било негово… но аз не знаех за какво става дума. Не знаех какво е онова, което е негово… Джудит Уокър нищо не ми е давала… честна дума, тя не… но той не щеше и да ме слуша. Освен това, имаше нещо, свързано с него… с неговия глас… нещо в гласа му ме изплаши, така че се върнах вкъщи и когато стигнах, когато влязох през вратата, когато аз… аз… аз… аз намерих… аз намерих… аз намерих…

Мракът я заля и я засипа с видения — кошмарни, ужасяващи картини на смърт и кърваво разрушение.

Фулър и Хийт стояха в коридора и слушаха как писъците на Сара Милър отслабват след като ѝ биха успокоително.

— Какво мислите? — попита Виктория Хийт. Тя се потупа по джобовете за цигари, които всъщност отказа преди шест месеца.

Тони Фулър поклати глава.

— Няма човек, който е в състояние да изиграе подобна сцена — рече той със съжаление. Имаше намерение да нарочи Сара Милър за убиец. В повечето случаи на убийство, престъплението обикновено се извършваше от човек от семейството или от близък приятел. А от сведенията, които успяха да съберат от роднини и близки на загиналото семейство, разбраха, че Сара имала навика винаги да се подчинява на авторитети или, както казват хората, беше под чехъла на командаджийката, майка си, която контролирала буквално всеки аспект от живота на своята дъщеря. Един ден тя издивява и нарязва цялото си семейство — кървава оргия, с която младата жена заличава двадесет и две години потисничество и омраза.

Кошмарните й писъци събрали съседите, които я намерили парализирана по средата на трапезарията, застанала сред море от кръв, заобиколена от разчлененените и заклани трупове на цялото си семейство.

Тогава Фулър си беше помислил, че делото ще приключи веднага след като се образува.

Но сега, след като чу писъка на Милър, изразил болката й, той вече не беше толкова сигурен. А ако Милър не беше виновна… тогава на Тони Фулър даже не му се мислеше. Засега Милър беше най-важната им заподозряна, така че той смяташе да върви по тази линия.

Вратата се отвори и се появи съсипан на вид лекар.

— Мисля, че ви казах да не я безпокоите! — изръмжа той.

— Не сме я тревожили — каза Хийт безгрижно.

— Кога ще можем да поговорим отново с нея? — попита Фулър.

— Не можете. Във всеки случай сега не можете. Дал съм й успокоителни. Тя ще спи поне осем часа. Така че настоявам да я оставите на спокойствие. Господа полицаи, тя е преживяла нещо изключително травматизиращо. Искам от вас да й дадете известно време да се възстанови.

— Добре де, явно не можем да имаме всичко, което искаме, нали така? — каза Тони Фулър и се обърна. — Ще се върнем след осем часа. — Тръгнаха по коридора и той извади телефона си. — Дайте сега да видим дали ще можем да открием нещо за тази Джудит Уокър. Би било интересно, ако такава не съществува, нали така?

— Би било още по-интересно, ако съществува — Виктория Хийт се усмихна.

16.

Робърт Елиът набра номера по памет — беше му забавно, при това не беше изненадан, че пръстите му леко треперят. Беше уплашен, но нищо повече. Няма нищо срамно в това да те е страх, помисли си той.

Страхът беше най-мощният двигател на човечеството, най-ценното му оръдие. Страхът спасил първобитния човек от изчезване. Страхът от глада и неприятелските племена подтикнали първите преселници по света. Страхът не давал на мнозинството да се бунтува срещу малцинството. Той бил двигателят на повечето от най-хубавите изобретения на човечеството и същият този страх няма да позволи на човешкия род да се самоунищожи.

Елиът следваше същите правила и те му помагаха да оцелее. Дребен, непривлекателен, физически слаб, той беше разбрал каква е цената на страха още когато си играеха като деца. През следващите години той се зае с изучаване на страха, научи се как да събужда страх и как да извлича изгода от него. По време на тези занимания той успя да изучи и границите на своите собствени страхове и откри, че се плаши от малко неща… докато не му се обадиха по телефона в едно ясно лятно утро — беше някакъв мъж, който знаеше твърде много за него и неговите дела и който подкрепи своите неясни заплахи, с изпратени по пощата разлагащи се останки на един немирен младеж, когото Робърт Елиът погреба шест месеца по-рано.

Нещо в телефона прещрака. Тъй като от опит знаеше, че никой няма да му каже „здравей“ отсреща, Елиът проговори пръв.

— Намерих я. Тя е в болницата „Кроули“ в шок. Дали са ѝ успокоителни. Скоро ще я посетя.

— А онова… обектът?

Понякога, когато беше по-съсредоточен, Елиът си мислеше, че успява да различи някаква следа от акцент в този баритон. Може би някъде западно от Лондон. Уелски? Ирландски? Но колкото и да се мъчеше, той не успяваше да проследи този свой мистериозен работодател.

— Онова нещо не беше в къщата, а снощи претърсих и офиса. И там нищо. Но за по-сигурно ще я попитам… лично.

— Попитайте я. След като е видяла сръчната ви работа, сигурен съм, че ще разбере, че ние сме сериозни хора, така че съм уверен, че ще прояви разбиране. — Връзката прекъсна и Елиът пъхна телефона в джоба си.

Въпреки че беше организирал цялата работа, Елиът не ходи в

къщата в сряда сутринта. Той не знаеше точно какво се е случило там. Нареди на Кубето и наркоманчето да свършат мръсната работа, като им даде съвсем ясни инструкции.

Междувременно Елиът си осигури за това време такова алиби, което би могло да бъде потвърдено от когото трябва — обяд в „Атенеум“ със стар приятел. Специално за този случай облече новото си сако „Армани“ — а келнерът получи бакшиш, който не се забравя лесно.

На другия ден, чрез един свой човек, той се сдоби с копие от полицейския доклад по случая, както и със снимки от местопрестъплението. Правеше си колекция от снимки на всички свои „дела“. Събираше ги в албум, на чиято първа страница имаше скица на суровия му баща, направена няколко секунди след като го уби.

Елиът разглеждаше внимателно снимките на изкланото семейство Милър, но част от него продължаваше да се опасява какво ще стане, ако момичето *прояви разбиране*. Елиът беше инструктирал Кубето да остави един от братята й живи. Да се избие *цялото* семейство не беше правилно — един член на семейството, да речем двама, за да стане ясно какво се иска, но повече не беше нужно.

Сега момичето вече нямаше какво да губи.

Опитът на Елиът показваше, че когато на хората не им е останало какво да губят, те се превръщат в много опасни врагове.

17.

Уокър седеше на пейка в парка със здраво вкопчени в торбата в скута й ръце. Древният метал тежеше върху крехките й крака. Тръгна си от Кроули с първия влак предишната заран и се върна в Бат. Оттогава не бе мръднала от дървената пейка, като се смразяваше от мисълта да се върне в опустошеното си жилище. Някакво фризби се приземи в краката й и Джудит се усмихна на младежа, който се стрелна и го вдигна. Паркът беше пълен с деца, със смях и с живот, с надежда за бъдещето. Джудит гледаше как майки и бащи играят с децата си, как братя и сестри се гонят, как викат и се смеят заедно.

Знаеше, че скоро ще последва братята си — по-големия, който бе убит през войната, и много по-младия, който загина преди няколко години при автомобилна катастрофа заедно с жена си, в резултат от което племенникът й Оуен остана сирак. Момчето отрасна в Америка и до голяма степен се беше американизирал, дори акцентът му беше станал американски. Въпреки че наскоро се премести да работи в Лондон, тя го виждаше много рядко. В съзнанието си тя все още го виждаше като немирното къдрокосо детенце, което прекарваше при нея почти всичките си ваканции преди много, много години. Момченцето обичаше да се качва на тавана, да строи крепости от дървени щайги, а след това да се мушва вътре, за да чете лелините си книги и да рисува свои собствени илюстрации с моливи и пастели. Това обаче беше доста отдавна.

Джудит се върна в настоящето. Втренчи се в металната повърхност на мръсната вода в езерцето пред себе си. Ако затвореше очи, можеше да си представя как бърка в чантата, как изважда увития с хартия пакет и как го мята в езерцето. В мечтите й нямаше ръка, която се подава от водата, за да го сграбчи, така че пакетът изчезваше безследно.

Но така нямаше да промени нищо.

Тя чу за трагичната злополука със семейство Милър по новините в шест часа — „изтичане на газ затрива цяло семейство“, и беше сигурна, че не става дума за никаква злополука. Една от причините да си тръгне от къщата толкова рано предишната сутрин беше да се опита да сведе до минимум риска за Сара и семейството й. Но беше твърде късно. Цяло едно семейство е убито… И за какво? Заради едно голямо ръждясало парче метал. И докато това ръждясало желязо, мечът, е на този свят, хората ще продължават да умират. Много по-просто беше да го метне в езерцето и да го остави да изгние.

Джудит бръкна в торбата и докосна метала през скъсания вестник. Веднага усети как някакво странно изтръпване се разлива по страдащите й от артрит пръсти, по китката и се разтича нагоре по ръката й. Това не беше само едно ръждясало парче метал. Това беше Дирнуин, мечът на Ридерх, Счупеният меч.

Голямо ръждясало парче метал — реликва от друго време.

И една от светините на Британия.

Пръстите на Джудит се движеха по ръждясалия метал бавно и чувствено, и вече не усещаха напуканите неравности на окисленото желязо — сега металът под пръстите й беше гладък, по покрития с кожа ефес се виеше златна нишка, напипа едрия обработен кварц, поставен дълбоко в главичката на ефеса, гладкото острие с дълбок жлеб, нащърбен и раздран метал точно над ефеса, на мястото, където е бил разтрошен. Когато Джудит отвори очи, тя зърна за миг меча такъв, какъвто е бил преди да загуби очертанията си и да се превърне в безформен ръждясал метал, какъвто представляваше сега.

Само за да го притежава, някой беше готов да убива.

Поне шест от Пазителите бяха убити. Ричард Фентън — арогантният, агресивен, двуличен Ричард, който пожъна засетите семена на своето богатство на черния пазар след войната, бе последната жертва. Убиха го същия ден, в който я нападнаха и нея. В краткото съобщение по радиото се казваше, че го намерили мъртъв в собствения му басейн и се споменаваше нещо за сърдечното му заболяване.

Шестима мъртви — шестима, за които тя знаеше, въпреки че не се съмняваше, че и някои от останалите също са убити. Смъртта на всички бе маскирана като нещастни случаи, така че нищо да не попадне в криминалните хроники — само невзрачни малки некролози от едно забравено поколение, скромно събрани в по едно малко квадратче на страницата с некролозите.

Изглежда тя е единствената, която разбира какво става.

Но защо избиваха Пазителите с такава жестокост? Едно време тринадесетте светини било поотделно, било заедно, са били невероятно мощни, носели са в себе си част от древна сила, която ги свързваше с прастарото минало на Британия. Проучването, което направи за светините, разкриваше, че много от предметите са били осветени с кръв и плът, кожа и течност с цел повишаване на техните спящи способности. Сърцето на Джудит изведнъж запрепуска бясно, подгонено от мрачното осъзнаване — светините се бяха задействали.

Според легендите имаше някакви кървави обреди, с които светините могат да се задействат, да се съживи древната им сила,

която им вдъхва живот.

Някогашните крале знаели страховитите обреди, при които се използвала човешка кръв и болка, за да не угасва дремещата сила в тях. Закрепостените за земята господари практикували древна тъмна магия и бяха властвали благодарение на мощните светини. С течение на времето и с разпиляването на светините обредите били забравени, макар и не напълно.

Имаше доказателства, че Хенри VIII и Брандън, неговият придворен магьосник, а по-късно и неговата дъщеря Елизабет, под ръководството и напътствията на доктор Джон Дий задействали свои собствени индивидуални светини. Хенри притежавал шахматната дъска на Гуендолеу и бе жертвал поне две от жените си, за да окъпе кристалните шахматни фигури в кръвта им.

Елизабет пък носила пурпурната мантия, а според легендата Дий притежавал пиалата и подноса на Ригенид. Носели се слухове, че Елизабет била поръчала смъртта на граф Есекс и на Мери, за да изпълни древните ритуали и да заздрави властта си.

Светините можеха да бъдат задействани само с жертвената кръв на важни хора. Жертвоприношението на кой да е човек не вършеше работа — трябваше да е човек с власт. Едно време единствено кръвта на кралете можела да вдъхне живот на свещените предмети, а сега очевидно е нужна кръвта и плътта на потомствените Пазители — възрастните мъже и жени, които пазеха предметите още от детството си.

Джудит стана и вдървеният й хълбок се обади веднага, щом тръгна покрай езерцето към вратата на парка. Не можеше да продължава да се крие. Ако някой събира светините, тя трябва да предупреди старите си приятели. Трябва да се върне вкъщи. Трябва да говори с Бриджит и Барбара. Трябва да каже на Дон…

Трябва да предупреди всички живи Пазители, че всеки един от тях е отреден за жертвоприношение.

18.

Елиът обичаше да си играе на лекар. Той се наслаждаваше на авторитета, който му даваше бялата престилка, като вървеше без да бърза по болничния коридор. Професионалното облекло на лекаря беше униформа, която носеше със себе си грамадна власт и безспорен авторитет.

Елиът спря до стаята на сестрите на петия етаж и запрехвърля купчината кафяви картони на пациенти. Хубава младичка сестра-индийка пишеше забързано отчетите за болните и дори не вдигна поглед към него. Дребният човек с безизразното лице измъкна един картон на пациент.

Сара Милър

Елиът изведнъж си даде сметка за присъствието на едрия мъж с твърди отсечени черти, който стоеше пред стаята на сестрите и една по-млада руса жена зад него и инстинктът му подсказа, че и двамата са полицаи. Той леко се извъртя с гръб към тях и се съсредоточи в картона.

— Къде е тя? — попита мъжът. — Току-що бяхме в стаята ѝ, а там няма никого. Мислех, че още е под въздействието на успокоителните.

Елиът отбелязваше нещо в картона.

Медицинската сестра погледна към него и тъкмо да започне да протестира, когато жената показа служебната си карта, с което потвърди подозренията на Елиът.

— Госпожа Милър напусна болницата по собствено желание преди два часа — каза бързо медицинската сестра. — Доктор Кастручи се опита да я спре… — продължи тя, но двамата служители на полицията вече вървяха по коридора.

Елиът пъхна картона под мишница и закрачи в обратната посока.

Къде има намерение да ходи това момиче? Доколкото Елиът знаеше, в Англия тя има само няколко приятели и няма никакви роднини. Робърт Елиът се усмихна мрачно — ако той беше на мястото на момичето, щеше да иска да получи отговори на въпросите. А да отговори на въпросите, можеше само Джудит Уокър. Дребният мъж погледна часовника си. Ако Сара Милър е отишла веднага у Джудит Уокър, тя щеше да пристигне там

точно, когато сътрудниците му завършват работата си. Така че те можеха да убият както в буквалния, така и в преносния смисъл два заека с един куршум.

19.

След малко болката изчезна.

Джудит знаеше, че е възможно човек да понесе толкова много болка, че цялото му тяло да стане безчувствено, след като разбере, че въпросът е да се мине по моста от живота до онова, което е отвъд него, каквото и да е то.

Лицата на надменните, ухилени младоци избледняха до неясни, почти абстрактни маски, стаята се разтвори, като стените и подовете се смесиха в някакви завихрени пъстроцветни шарки. Тя гледаше тези цветове доста време, като се концентрираше върху тях и знаеше, че ако вниманието й се разсее дори за миг, съзнанието й ще доплува обратно в мазето на изпотрошената къща, където я бяха завързали за един стол, а младоците със студени очи продължаваха да я бият до безкрайност.

Ако загуби концентрация, ще почувства болката, а Джудит не можеше да си позволи да умре. Поне все още не можеше.

Те бяха дошли за меча.

За Счупения меч.

За Дирнуин, меча на Ридерх.

В съзнанието й изплува образът на меча, измъкна се от цветните видения и се втвърди в ясно очертан сноп златна светлина. Джудит Уокър се съсредоточи върху светлината, което й позволи да се върне в едно друго време, в една по-невинна възраст, когато тринадесет деца бяха събрани заедно от цяла Британия в едно село в сянката на планините, за да изпълнят предначертаната в древността орис.

Нищожната част от душата й, заклещена в настоящето, бе наясно със силата на болката — изпепеляваща пропаст от агония, която заплашваше да си пробие път през виденията и смрадта на горящата плът, която силно дразнеше ноздрите й.

Нейната горяща плът.

Джудит съсредоточи вниманието си върху видението с меча. На блестящото му острие тя видя лицето на скитника, който имаше кисело-горчив дъх и който даде на всяко от избраните деца по един от тринадесетте древни предмети. А после на всеки разкри тайните за произхода на получената светиня. Лицето на скитника бе точно такова, каквото си го спомняше — кожата беше толкова дълбоко нарязана от бръчки, сякаш бяха белези от битки, лявата половина на лицето му тънеше в постоянна сянка от увисналата скъсана периферия на шапката, която почти успяваше да скрие триъгълната превръзка на лявото му око. Имаше един въпрос, който тя искаше да му зададе преди повече от седемдесет

години. Искаше да разбере защо са я избрали да получи меча… а сега искаше да разбере защо я измъчват… защо трябва да понася толкова много болка… защо…

Сара Милър бродеше по улиците объркана и замаяна. Събитията от последните няколко дни се сгъстиха и се смесиха във вряща мозайка от образи, повечето от които мрачни и ужасяващи, опръскани с невинна кръв.

Някакъв загрижен лекар се опита да й попречи да напусне болницата, но Сара не му обърна внимание. Тя вече бе облякла дрехите си и погледна към лекаря само веднъж — в момента, в който я докосна, като се опитваше да я накара да си легне. Цялата болка, страдание и ярост, които вряха вътре в нея, избухнаха през очите й и лекарят се дръпна.

Последните ясни спомени на младата жена бяха отпреди четиридесет и осем часа — тогава, когато срещна Джудит Уокър за първи път — два кратки дни, а тя имаше чувството, че е минал цял един живот. Един измислен свят, в който тя имаше живот, семейство, бъдеще.

Сега вече онзи свят го нямаше, беше изгубен завинаги.

Образите от мозайката се върнаха. Повечето бяха познати лица — на майка й, на Джеймс, на Мартин и Фреди, малкия Фреди… Никога нямаше да успее да изтрие образа от паметта си — лицето на брат й, застинало завинаги в ужасяваща маска…

Грешката беше нейна!

Сара яростно разтърси глава. Не, не беше нейна грешка, грешката беше на Джудит Уокър. Онази крехка стара жена с посребрени коси, която донесе смърт и разрушение в дома й.

Въпреки че всички улици в тази част на Бат изглеждаха еднакви — редици къщи, построени след войната, издадени навън прозорци, миниатюрни градинки пред тях, метални парапети и почти на всяка трета къща разноцветни табелки, съобщаващи за продажбата на имота — Сара позна улицата в мига, в който закрачи по нея.

Гласът по телефона беше казал, че Джудит Уокър й е дала нещо. Сара знаеше, че не й е дала нищо, а семейството й бе изклано точно заради това. Джудит Уокър беше причината. Тя разруши подредения свят на Сара. Тя трябваше да има отговори на въпросите й.

Портата изскърца, а единият й край се провлачи и описа къса дъга по пътеката. Щом стигна входната врата, Сара забави крачка

и спря, с ръка върху месинговото чукче, като изведнъж се зачуди какво да каже. Сара повдигна лъвската глава и я пусна върху вратата. Звукът отекна в пустата къща. Сара долови някакъв почти неразличим шум от тътрене и почука отново, този път по-силно, а звукът се понесе по смълчаната улица. Вътре отново нещо изстърга.

Сара бутна капака на пощенската кутия и извика през него:

— Джудит, Сара Милър е! Зная, че сте вътре!

През отвора на пощенската кутия се разнесе миризма… някаква смесица от изпражнения и пот, съчетана с горчивата метална миризма на кръв. Образите от мозайката се свързаха и изведнъж тя отново бе в дома си, застанала в полутъмния коридор, поемаща същите зловония, толкова чужди… толкова ужасяващи.

— Джудит? — Сара натисна с ръка вратата и я бутна. Вратата се отвори тихо. Внезапен писък закова Сара на място, а космите на врата й настръхнаха. Писъкът беше човешки, но само донякъде, суров звук на абсолютна агония, пронизителен и ужасен. Идваше откъм стълбите. Сара трябваше да се обърне и да бяга, да повика полиция, да намери помощ… но, почти безсъзнателно, тя пристъпи напред в опустошения коридор. Под стълбите се виждаше врата.

— Джудит?

Сара спря, опряла ръка на дръжката на ниската врата и притисна лицето си към дървото. Тук миризмата се усили — смес от кръв и изпражнения и още нещо… спарената нечиста, остра миризма на изгоряло месо.

— Джудит? — викна Сара, като отваряше вратата.

— ДЖУДИТ…

Едноокият мъж беше извърнал глава и само една слаба искрица в единственото му око свидетелстваше, че се е обърнал към нея. Той нейното ли име изрече?

— Защо, господин Амвросий, защо?

Седемдесет години тя така и не беше забравила името му.

— Джудит?…

— Защото вие сте Пазителите на светините. Кръвта на благословените тече във вашите жили, разредена, но със сигурност тече. Вие сте потомците на избраните да носят светините и да пазят земята. Само хората от потекло са достойни да пазят светините.

Той ли проговори или тя си въобрази отговора, сплитан през годините проучване на предметите?

— Джудит?…

Гласът проникна в съзнанието й, разби образите, издърпа я

назад, накара я да усети болката.

— БОЖЕ ГОСПОДИ!

Сара затисна с ръце устата си и усети как стомахът й се обръща. Фигурата, завързана за стола в миниатюрното мазенце, твърде далечно напомняше на човек. В светлината на единствената крушка приличаше повече на голямо парче месо на витрината на някоя месарница.

— Джудит? — Гласът й беше стържещ, едва доловим в зловонието, идващо от мазето. Колко ли време са я мъчили, запита се Сара. За нейна изненада жената вдигна глава и кървясалите й очи се обърнаха към нея. Мъчителите бяха пощадили лицето й и заради това раните по тялото й изглеждаха още по-отвратителни.

— Джудит… — Сара протегна ръка да я докосне, но след това я отдръпна, осъзнавайки, че всяко движение сигурно причинява на жената адски мъки.

Колкото и да беше невероятно, но жената позна гласа й. Джудит Уокър се усмихна.

— Сара? — проговори старата жена с глас, който сякаш идваше изпод земята.

— Аз ще доведа полиция… и линейка.

— Не! — жената направи опит да поклати глава и се сви от усилието. — Късно е… много, много късно.

— Кой беше? — Сара коленичи в локвите кръв и се зае с тънките телове, които държаха старата жена за стола. Очевидно бяха ги завили с клещи, защото на места телта се беше впила дълбоко в плътта.

— Дойдоха да вземат меча… — гласът на Джудит се чуваше едва-едва, стържещ и заглъхващ от време на време.

— Кое? — Сара отхлаби телта и от раздраната кожа шурна кръв.

— Дирнуин, Счупения меч… Слушайте какво ще ви кажа. Горе в кухнята има една торба от „Теско“. На масата е, пазарска торба, пълна с бележки и хартии. Там има и едно нещо, което изглежда като парче ръждясало желязо… — старицата се разкашля и въздухът се изпълни с пръски кръв. — Отнеси тези неща на моя племенник, Оуен… адресът му е в торбата… — свободната й ръка се помръдна в опит да стигне до нещо, докато накрая докосна рамото на Сара, а кървавите й пръсти се впиха дълбоко в плътта на младата жена. — Обещайте ми! Вие трябва да му го предадете лично! Лично на него и на никого другиго! Обещайте ми! Вие трябва да защитите меча. Обещайте ми!

— Обещавам!

— Закълнете се! — тялото на старицата се тресеше

неудържимо. — Закълнете се!

— Заклевам се — рече Сара.

— Занесете му торбата… и му кажете, че съжалявам… Че много съжалявам…

— За какво?

— За онова, което има да става.

20.

Тони Фулър ритна гумата на колата.

— Не може да бъде! Тя съществува? Джудит Уокър наистина съществува?

Виктория Хийт се ухили.

— Има я. И е била ограбена във вторник. Милър е казала истината. Имало е телефонно обаждане в три и петдесет и пет. Нашите служители са пристигнали на местопрестъплението в четири и двадесет. Взели са показания от Джудит Уокър *и* — Виктория направи ефектна пауза — госпожица Сара Милър.

— Милър! Тя пък какво е търсела там?

Сержант Хийт сви рамене.

— Един от полицаите попитал за това, а госпожица Уокър му казала, че Сара Милър й била приятелка. Явно заедно са тръгнали с такси.

— Това такси да ми го намерите.

Виктория Хийт се ухили.

— Хващам се на бас, че таксито ги е закарало до жилището на Милър.

Тони Фулър кимна намръщено.

— Къде живее тази Джудит Уокър? Най-добре да поговорим с нея.

— На четиридесет и пет минути оттук… най-много — Виктория Хийт се усмихна. — Ако пуснете сигналната лампа…

— Най обичам със сигнална лампа — Фулър включи сирената на колата и натисна педала на газта.

Сара притисна пръсти към шията на старата жена. Пулс нямаше. Най-накрая Джудит Уокър почиваше в мир.

Младата жена се изправи бавно с натежала глава, със свит от спазми стомах и с остра горчилка в гърлото. Трябва да се махне от тук. Спря на стълбите и се обърна да огледа отново малкото мазенце. Цялото беше потънало в кръв — петна по стените, гъсти локви по пода, даже от голата крушка се клатушкаше един висящ дълъг конец тъмна съсирена кръв. През последните няколко дни Сара видя ужасно много кръв. Беше на двадесет и две години и единствената кръв, която бе виждала досега, беше кръвта от някакви дребни порязвания и драскотини и фалшивата кръв, която се лееше във филмите. Почувства, че започва да й се повдига от отвращение, обърна се и изтича нагоре по стълбите.

Сара откри пазарската торба на масата в кухнята, където я

беше оставила Джудит. Вдигна я. Торбата й се стори по-тежка, отколкото очакваше. Бръкна вътре и извади пакет, завит със стар вестник. Отгърна вестника и видя някакво ръждясало парче старо желязо. За това ли убиха Джудит!? Някакви вестници и парче ръждясало желязо? Изобщо не се връзваше. Защо ще е оставила убийците да я мъчат до смърт и то толкова жестоко, ако предметът, който са търсили, е бил точно над главата й? И за какво… за някакво си нищо и никакво парче желязо?

Хрущене на стъкло я накара да вдигне очи.

До задната врата имаше някакво лице, ръмжащата маска на бръснатата глава — същата бръсната глава, която нападна Джудит във вторник, дори беше със същите огледални слънчеви очила, с които приличаше на насекомо. Зад него имаше още трима.

Сара грабна торбата и се затича. Зад нея мутрите ритнаха кухненската врата и я избиха от пантите.

Сержант Виктория Хийт леко потупа ръката на колегата си.

— Ето тук. — Тя посочи към една къща, чиято врата в този момент се отвори с такава сила, че стъклото на прозорчето й се разби на парчета, а от вратата изхвърча изплашена и разчорлена млада жена.

— Милър! — едновременно извикаха Хийт и Фулър.

Младата жена не откъсваше поглед от къщата, докато трескаво се опитваше да отвори портата, после се втурна по улицата и се блъсна право в полицейската кола, която Фулър беше паркирал пред къщата.

За миг Тони Фулър и Виктория Хийт видяха ужасеното лице на Сара Милър, после тя се обърна и хукна надолу по улицата.

Фулър включи на скорост, блъсна се в задната кола и потегли след Милър със свирене на гумите. Виктория взе радиостанцията, но внезапно отметна глава назад. Точно пред нея, на прозореца, имаше идеален кървав пръстов отпечатък.

— Остави я, Тони — прошепна тя — трябва да се върнем в къщата.

Мина доста време, преди Сара да осъзнае, че никой не я следи. Беше препускала по някакви улици, покрай жени, които клюкарстваха на вратите на къщите си, покрай деца, които си играеха, по алеи, през градини и малки улички, тича, докато дъхът не изгори дробовете й, а стомахът й не стана на твърда топка. Най-накрая се промъкна през някакви ръждясали железни

порти и се тръсна на същата изкривена и изподрана дървена пейка, на която няколко часа по-рано бе седяла Джудит Уокър. Сара подпря глава на ръцете си и се опита да разбере логиката на случилото се през последните няколко часа.

Джудит Уокър беше мъртва, убита жестоко заради… заради какво?

Заради съдържанието на една пазарска торба!

Сара бръкна в торбата, докосна парчето желязо и изведнъж си спомни телефонното обаждане в офиса, както и хладния настойчив глас.

Тя ви е дала едно много важно нещо, което принадлежи на мен.

Представителите на тайнствения човек, който й се обади по телефона, избиха семейството й заради този предмет, а Джудит умря, защитавайки го. Меча — така го нарече Джудит. Сара надникна в торбата. Не приличаше на меч, приличаше по-скоро на нещо, извадено от боклукчийска кофа. Но семейството й загина заради това желязо… Джудит също.

Сара докосна боязливо метала и пръстите й станаха ръждивочервени, даже кървавочервени. Защо ли това желязо е толкова важно?

А полицията… Полицаите пък какво търсеха пред къщата? Нея ли търсеха или Джудит?

А тя всъщност защо избяга?

Сара знаеше, че трябваше да остане и да поговори с полицаите, но бръснатата глава и другите бяха зад гърба й и тя не можеше да разсъждава трезво. Трябва да се върне и да говори с полицаите, за да не останат с грешно впечатление. Сара наведе глава и челото й докосна студения метал в торбата в скута й. Не трябваше да бяга…

— Значи затова е бягала — отбеляза Тони Фулър, като затисна носа си и взе да диша само през устата. Той стоеше на стълбите с поглед, отправен към мазето, като се опитваше да не вдишва отровните зловония. Снопчето жълта светлина от голата крушка, осветяваше обезобразеното тяло. Виктория Хийт стоеше зад него с ароматизирана кърпичка, здраво притисната към устата й, а очите й плуваха във влага.

Тони и Виктория се качиха по стълбите. Той затвори вратата на мазето, където се бе разиграла ужасната драма, пое дълбоко въздух, задържа го и издиша рязко, като се опитваше да изкара от дробовете си всепроникващата смрад на смърт.

— От болницата сигурно е дошла право тук.

— Защо? — измърмори колежката му, като едва-едва преглъщаше.

Инспекторът сви рамене:

— Кой знае? Ще я разпитаме, когато я хванем. Но за пръв път се оказахме прави. Нейната реакция в болницата не беше нищо друго, освен актьорско майсторство. Представление като за „Оскар“.

— Аз й повярвах — прошепна Виктория. — Тя успя да ме излъже.

— Тя и мен ме излъга. А сега се забавлява с пълна сила. Първо семейството, а сега и тази жена, горката! Един Господ знае кой ще е следващият.

— Честно казано, не мислех, че тя го е направила — рече колебливо Виктория. — Тя просто не прилича на такъв човек.

— Повярвай ми — те никога не приличат на такива хора.

21.

— Ченгета бяха — оправдаваше се Кубето пред Елиът и пъхна глава през отворения прозорец в колата. Усети хладната струя на климатика по изпотената си кожа. — Тя избяга през предната врата и се заби право в тяхната кола. Нямаше какво да направим!

— Откъде знаеш? — попита хладно дребният мъж.

Намираха се близо до къщата на старата жена. Елиът усети металната миризма на кръв, с която бяха пропити кожата и дрехите на бръснатата глава и разбра, че ще му се наложи да закара колата на автомивка. Лъскавото БМВ на Елиът въобще не се връзваше с голата пустош, покрита с тухли и трошляк, която бяха превърнали в паркинг. Зад него Елиът виждаше тримата съучастници на Кубето, които седяха на земята и си подаваха един джойнт. Високите им възбудени гласове абсолютно безпричинно преминаваха в пищящ смях.

— Откъде знаеш, че са били полицаи? — повтори въпроса си Елиът.

— Ами, на такива приличаха — колебливо рече Кубето. — Познавам ги аз полицаите!

— Опиши ги!

— Мъж и жена. Един такъв, дето мяза на канара, и някаква лесбийка с руса коса.

Елиът въздъхна. Полицаите от криминалната, които бяха и в болницата. Не са си губили времето.

— Госпожица Милър носеше ли нещо, когато избяга?

— Носеше торбата на старата жена, която взе от масата в кухн…

Кубето спря, след като осъзна, че е казал твърде много.

Елиът свали слънчевите си очила и ги пусна на седалката до себе си. Той натисна копчето на прозореца, стъклото се плъзна нагоре и заклещи главата на Кубето. Ръбът на стъклото се впи дълбоко в бледата плът малко под адамовата му ябълка. Робърт Елиът сложи двете си ръце на волана, впери погледа си напред и когато заговори, гласът му беше забележително спокоен:

— Ти цял следобед *разпитваш* жената и не измъкваш нищо от нея. А торбата през цялото време е била на масата пред очите ти?

— Пазарска чанта… нищо особено — изкряка панически Кубето. — Ама моля ти се, за Бога, не мога да дишам!

— Ами тогава защо госпожица Милър я е взела? — Елиът плъзна погледа си по едната страна на бръснатата му глава. — Старата жена беше умряла, когато я оставихте, нали така?

— Ми да! — Кубето направи опит да преглътне.

— Сигурен ли си? — настоя Елиът. — Сигурен ли си, че е нямало начин да каже на младата жена каквото и да било?

— Няма такъв човек, дето да оцелее след това, което направихме с нея. Таман да свършиме и се чу някакво движение отгоре, така че се чупихме отзад. Казах на едно от момчетата да провери пред къщата, но там кола нямаше. Таман да отида отзад и аз да проверя и гледам същото онова птиче, дето ме изрита във вторник. Стои тя до кухненската маса и обискира пазарската торба.

— Госпожица Милър?

— Милър! Аха! Като ни видя, грабна чантата и побягна. Ние таман я подгонихме и видяхме полицаите. Те тръгнаха след нея, после изведнъж спряха, обърнаха и тръгнаха обратно към къщата. Така че се чупихме.

Елиът въздъхна. Работодателят му щеше много да се разстрои. Елиът натисна бутона на запалването и моторът на колата замърка меко.

— Ей! — запищя ужасено Кубето.

Елиът внимателно натисна съединителя и освободи ръчната спирачка.

Колата тръгна, а виковете на Кубето се усилиха, докато той драпаше да не изостава.

— Ама, господин Елиът, моля ви… господин Елиът, моля ви! — тънките пръсти на Кубето отчаяно се мъчеха да се хванат за хлъзгавото стъкло.

— Какво ще стане, ако взема да потегля сега? — взе да размишлява на глас Елиът.

— Господин Елиът, моля ви! Извинявам се, аз…

— Не съм сигурен кое ще се случи по-напред. Дали вратът ти ще се скърши или ще се задушиш — спокойно продължи Елиът. По високото му чело се появиха капчици пот. Той облиза сухите си устни с малкия си остър език. — Предполагам, че ако взема да засиля достатъчно и ако направя завоя по-рязко, може и да ти резна главата до раменете. То аз ще се справя бързо, но в колата ще стане страшна кочина — добави с погнуса той.

— Ще я намеря! Ще я накарам да ни каже какво е имало в торбата!

— Ако карам бавно, ти вероятно ще се залепиш за прозореца, но краката ти ще се влачат по земята. — Елиът пусна колата да върви по инерция, след което даде газ. — Сигурно ще можеш да припкаш поне известно време… но какво ще стане, когато се измориш? Колко време си мислиш, ще е необходимо, за да се смъкне месото ти до кокал?

— Господин Елиът, моля ви! — Кубето пищеше, защото

знаеше, че този мъж е напълно способен да направи всичко, което току-що каза.

— Аз съм те учил какво е болка, Кубе, но не си минал целия курс.

Елиът рязко освободи прозореца и Кубето падна назад, като се съдираше от кашлица и притискаше гърлото си с две ръце.

— Имаш още много да учиш. Не ме карай да ти преподавам повече. Намери Сара Милър!

22.

— Елиът смята, че момичето може да е взело меча — измърмори Ахриман.

Вивиен седна на леглото, светлината от свещта блещукаше по голото й тяло и се разтапяше в гарвановочерната й коса.

— Елиът е глупак! — изсъска тя. — И като всички глупаци взема при себе си на работа само глупаци — слабаци, наркомани, невежи тъпаци. Човек е толкова силен, колкото са силни инструментите, които използва… Така че и ти си глупак, че му вярваш! — добави тя с неочаквана твърдост.

Ахриман повдигна брадичката й, стисна лицето й в шепи и натисна пръстите си в меката плът под окото.

— Ти се самозабравяш! — прошепна той.

Жената се опита да отчлени някакви думи, но натискът върху лицето й беше твърде силен.

— И по-важното е, че забравяш кой съм аз! *Какво* съм аз!

Тя започна да се задушава и той я отблъсна от себе си.

— Елиът става за нашите нужди.

— Засега — дрезгаво изрече жената и от тъмните пълни устни се показаха острите й бели зъби. — А когато свършиш с него — не забравяй, че си ми го обещал.

— Твой е — съгласи се Ахриман.

Жената стана от леглото, приближи се до издадения навън прозорец, дръпна назад тежките кадифени пердета и пусна бледата слънчева светлина да разсее мрака в облицованата с дървена ламперия спалня. На червената светлина нейната гола плът проблясваше восъчно, също като дебелите свещи из стаята, а черната й грива се стелеше по жилавия й мускулест гръб. Жената се обърна, скръсти ръце под тежките си гърди и попита:

— Какво ще правим с момичето?

Ахриман отхвърли назад завивките и изпружи краката си от леглото.

— Ще я намерим.

— А после? — попита тя. — Момичето не влиза в схемата. Не влиза в семейството.

— Зная. Но кой знае какви схеми се вихрят и разместват точно сега? Загубихме Джудит Уокър, без да си приберем меча. Това е първият ни провал. Но ние знаем… ние *мислим*, че мечът е у момичето. Така че не всичко е загубено.

Жената с леки стъпки прекоси стаята и се притисна о Ахриман, чиято хладна плът накара кожата й да настръхне.

— Внимавай! Не знаем нищо за момичето. Не познаваме

семейството й, не познаваме и родословието й. Не знаем какво и колко й е казала старата жена.

— Нищо, вероятно — каза бързо Ахриман. — Джудит Уокър беше една манипулаторка и използвачка. В края на краищата, всички Пазители стават използвачи. Те не са способни да устоят на изкушението на малката частица власт, която владеят, способността да карат мъже и жени да правят каквото им бъде наредено. Джудит използваше момичето и по този начин донесе разруха на семейството на младата жена. Интересно дали момичето е разбрало това? — рече тихо той. — Вероятно… — Той кимна бавно. — Може би тя се е върнала при жената, за да потърси отговори…

— Така че старата Уокър сигурно е казала нещо на момичето — предположи Вивиен, а дъхът й стопли разголените гърди на мъжа. — Защо иначе Милър ще взима торбата?

— Права си както винаги. — Едрият мъж обгърна с ръце жената, притисна я по-силно, като попиваше топлината от нейното тяло и тръпката на енергията го възбуди.

— Скоро ще разберем — обеща той. — Ще я хванем.

— Не бъди толкова сигурен. Пусна на воля необикновени сили, като постави светините, които имаме, близо една до друга. Усетих вълните през Астрала, усетих изкривявания в тъканта на Другия свят. Само Боговете знаят какво си разбунил.

Мъжът, познат под името Ахриман, се засмя:

— Тя е само едно дете, притиснато в сложна ситуация, която никога няма да може да проумее. Не представлява абсолютно никаква опасност за нас. Хората на Елиът скоро ще я намерят. — Усмивката му стана злобна. — А ако ти пожелаеш, можеш да си поиграеш с нея.

23.

След последната битка остана само мрак.

Онези, които оцеляха, а те не бяха малко, се сгушиха в мрака.

И гладуваха.

Плътта на човечеството беше близо. Толкова близо, че се усещаше миризмата ѝ, но не достатъчно близо, за да я докоснат, не достатъчно близо, за да празнуват.

Бяха отхвърлени, прокудени, низвергнати и запечатани в този затвор от момчето, което не беше момче, което беше човечеството, а и повече от това.

Онези, които оцеляха, не остаряваха и въпреки че не познаваха времето, знаеха, че са минали голям брой сезони — десетки, стотици повече дори.

Но сега се виждаше светлина.

Точица в мрака.

Малко кървавочервено пулсиране — пулсиране на сърце.

Като един те се устремиха към светлината.

Защото там, където има светлина, има и храна.

А те гладуваха.

24.

Сара беше потресена от видяното. Тя хвърли бегъл поглед към собственото си отражение в тъмната вода на езерцето и не позна жената с обезумели очи, която гледаше към нея. Когато вчера си тръгна от работа, тя си сложи внимателно тониращ крем, спирала и безцветен блясък за устни. Сега целият този грим беше отмит от сълзи и пот. Точиците на луничките й се бяха слели с ивички засъхнала кръв. Очите й бяха хлътнали, под тях се виждаха тъмни кръгове и целият ефект беше стъписващ, особено на фона на бледата й кожа. Косата й, която носеше в стегната конска опашка, сега беше раздърпана и рошави кичури висяха отвсякъде. Сара се опита да я пооправи и пръстите й напипаха засъхнали люспи кръв — кръвта на Джудит.

Сара знаеше, че трябва да отиде в полицията. Когато видя бръснатата глава и съзря злобата в очите му, разбра, че ще я убие без да му трепне окото. Паникьоса се и хукна да спасява живота си. Нямаше и капка съмнение, че той е мъжът, който е убил Джудит и е изклал собственото й семейство.

Сара трябваше да се добере до полицията, трябваше да говори с русата сержантка и грубия сърдит инспектор. Само че имаше още нещо, което трябва да свърши преди това — да спази обещанието, дадено на Джудит, последното желание на умиращата жена.

Сера се върна на пейката, сложи торбата в скута си и започна систематично да подрежда съдържанието й до себе си. Сложи настрана увития във вестник железен меч, след това извади картонена папка, пълна с напечатани листове хартия, мек кафяв плик с изрезки от вестници и купчина писма, стегнати с бледолилава панделка. Някъде сред всички тези неща Сара се надяваше да открие адреса на Оуен. Тя огледа писмата — на всяко беше написан обратният адрес на Беатрис Клей. Датите на пощенските клейма стигаха чак до петдесетте години, а последното бе изпратено няколко месеца по-рано. Портмонето на Джудит беше на дъното на торбата. В него имаше двадесет и две лири в банкноти и монети и читателската й карта от Британската библиотека.

Внезапно на Сара й стана много студено. Въпреки че последните няколко дни бяха необичайно горещи за сезона, есенните нощи бяха доста студени. Слънцето залязваше, ранната вечер бързо се изпълваше с хлад и тя взе да си мисли колко хубаво би било да може да облече нещо по-топло. Но първо трябва да предаде това нещо на Оуен, така че тя самата да

може… да може какво? Какво да прави? Къде да отиде?

Сара усети как в нея се надига неудържим страх и писък, който започва да клокочи в гърлото й. Нямаше къде да отиде, нито пък при кого. Тя беше… тя беше…

Сара се насили да се съсредоточи върху съдържанието на торбата. Къде е проклетият адрес на Оуен? Каква му е фамилията? В торбата нямаше никакъв адрес. Старата жена умираше от болки, така че може да си е въобразила, че адресът е в торбата. Сара разтърси глава. Не! Джудит беше с бистър ум, даже плашещо бистър. Тя знаеше точно какво приказва.

Сара започна да връща едно по едно нещата в торбата, като прегледа отново пакета с писма в случай, че някой от пликовете е адресиран до човек на име Оуен. Листовете в папката приличаха на бележки за нов роман. Джудит беше писателка, така че сигурно си е правила проучвания… Мекият плик… Сара го обърна. Беше адресиран до Оуен Уокър, апартамент в Скарсдейл Вилас, точно до „Ърлс Корт роуд“.

Кубето караше в потискаща тишина, доволен, че огледалните слънчеви очила, крият зачервените му очи. Знаеше, че останалите трима в буса го наблюдават внимателно. Червената линия на шията му, където прозорецът се впи в кожата, все още гореше нетърпимо. И тримата станаха свидетели на унижението му и той знаеше, че именно това беше целта на Елиът. Ниският невзрачен човечец много обичаше да причинява болка — по неговите думи това беше върховна страст. Кубето стисна здраво волана на очукания бус „Фолксваген“. Той не обвиняваше Елиът. Господин Елиът беше недосегаем, така че Кубето не се страхуваше да признае, че се ужасява от него. Кубето обвиняваше Сара Милър. Тя беше причина за неговото унижение. И щеше да си плати за това. Елиът искаше Милър жива, но нямаше да придиря в какво състояние ще е тя.

— А сега какво? — попита провлечено Лари Макфийли и погледна изпитателно към бръснатата глава.

Кубето преглътна мъчително. Гърлото неистово го болеше.

— Трябва да намерим Милър — рече той със стържещ глас. Преглътна и продължи: — Намираме Милър и торбата. После я караме при господин Елиът.

— Кой я знае къде е тая змия! — измърмори Макфийли.

— Тя току-що е излязла от болницата, придвижва се пеша. Не може да е отишла далече. Господин Елиът предложи да следим влаковете. Ако е тръгнала обратно към града, ще вземе „Бат спа“ за Падингтън.

— Може да е взела рейс или такси — предположи Макфийли и отметна дългата си мазна коса, така че да не пада на изцъклените му очи.

— Доколкото знаем, тя никога не е била в Бат преди това. Автобусите сигурно не ги знае. Освен това няма да тръгне с такси да не би да я запомни таксиджията — поклати глава Кубето, докато повтаряше като папагал казаното от Елиът. — Тя ще тръгне с влак.

Макфийли сви рамене със съмнение. Беше възбуден и нервен и не искаше нищо друго, освен да се върне в апартамента си, да се строполи, да попуши малко хашиш и да разпусне. Старата жена не се даде лесно, и макар Макфийли да нямаше никакви проблеми да я утрепе, смъртта й не му даваше мира, което беше почти плашещо. Той обичаше да слуша писъци, изпитваше страшен кеф от тях… но старата жена не пищя. Студените й сиви очи продължиха да го гледат даже когато я започна с ножа.

Светофарът светна червено и Кубето закова буса със силно изскърцване на спирачките. Той се обърна към двамата млади мъже с празни погледи на задната седалка. Те си подаваха един на друг лула с крек, забравили всичко останало, а спомените от кървавата им работа от следобеда вече се изпаряваха, смесени с кокаинови сънища. След един час щяха да са забравили всичко.

Идеални марионетки.

Кубето им взе лулата, пусна я на пода на буса и я стъпка с крак. Към наркозависимите отношението му се изчерпваше с презрение. Това си беше истинско пропиляване на живота. Наркоманите нямаха никакви цели. А единственото нещо, с което можеше да се похвали Кубето, беше, че има цел.

— Вас двамата ви искам на гарата да следите за Милър. Спомняте си как изглежда, нали? — попита той.

Те го изгледаха с празни погледи.

— Мили Боже! Ти вземаш идиот номер едно с тебе — обърна се той към Макфийли. — Аз ще се занимавам с идиот номер две.

Светофарът светна зелено и Кубето натисна педала на газта.

— И да не изпуснете Милър! Господин Елиът ще бъде много разстроен.

— Не, не бихме искали да го разстройваме — Макфийли прехапа бузата си, за да скрие усмивката си.

Сара следваше табелките за гарата. Вървеше бавно, с наведена глава, като притискаше торбата до гърдите си и чувстваше как силно бие сърцето й о твърдия метал на меча. Тя спря за миг и изчака две бързащи ченгета да минат покрай нея.

Сара не обърна внимание на линейката и патрулката, които профучаха по пътя с включени сирени, вероятно на път за дома на Джудит Уокър… Установи, че не иска да мисли за старата жена, за да не се връща към образа на жалкото същество в мазето. Изведнъж усети как очите й се наливат със сълзи и светът се разтваря в цветовете на дъгата. Сара замига, бистротата на погледа й се върна, а влагата се стече по бузите й. Тя вдигна очи, но никой не гледаше към нея, с изключение на едно малко детенце, което се държеше за ръката на майка си. Момчето й се усмихна, а липсващият му зъб разкриваше крехката му възраст и невинност. Тя му завидя. Момченцето я посочи с пръст, майката вдигна глава към нея, улови погледа на Сара, след което бързо се обърна — не искаше да се забърква.

Сара прокара ръка през очите си и внезапно осъзна как изглежда в действителност — разчорлена, със зачервени очи и мръсни дрехи. Тя беше просто една изгубена душа, една от хилядите, които бродеха по улиците. Само че беше по-изгубена от повечето.

През проблясващите сълзи Сара забеляза гарата и се запъти натам. От нея се искаше само едно — да предаде торбата на племенника на Джудит, нищо повече, а след това всичко щеше да свърши.

25.

Инспектор Тони Фулър бе хипнотизиран от кървавото петно на стъклото. Криминалистите се тълпяха по цялото местопрестъпление, но на него не му трябваше никаква модерна техника, за да е наясно, че ще открият отпечатъци на Сара Милър, частици от косата ѝ и влакна от дрехите ѝ по окървавения труп на Джудит Уокър.

— Изкарал съм целия си живот в полицията и досега не съм виждал нищо подобно — призна Фулър. — Виждал съм работата на Йоркширския изкормвач, участвал съм в специалния контингент в Щатите през седемдесет и четвърта да наблюдаваме пряко последиците от убийствата на Тед Бънди. Виждал съм китайски касапници и удари на мафията, виждал съм последиците от дейността на ямайските групировки за контрабанда на оръжие и наркотици, зачиствал съм след бомбените атентати на ИРА… но такова нещо като тази нещастна жена никога не съм виждал. Колко ли е страдала?

Виктория Хийт отпи голяма глътка от бутилката с минерална вода в опит да отмие гнусния вкус в устата си. Тя беше служител на полицията едва от седем години и си мислеше, че за това време е видяла всичко. Беше само няколко години по-голяма от Милър, но двете стояха от противоположните страни на закона, на нравствеността, на човечността. Защото който и да е сторил това с Джудит Уокър, явно беше завършен психопат.

— Какви биха били мотивите на един човек да извърши нещо такова? — попита тихо тя. — Това не е човешко!

— Точно така — Тони пое въздух. — Нечовешко е! След известно време убиецът престава да мисли за своята жертва като за човек. За него той става просто предмет. — Комисарят се протегна и сложи ръката си от вътрешната страна на стъклото на колата, докато тя съвпадна с кървавия отпечатък от другата страна. — Веднъж усетили вкуса на убийството, те вече не могат да спрат. Колкото по-необуздан става убиецът, толкова по-жестоки стават убийствата.

— Но Милър имаше такъв… такъв нормален вид.

Фулър изсумтя.

— И Тед Бънди също. Виждал съм резултата от една от неговите убийствени забави. Нападнал четири спящи момичета във Флоридския щатски университет — пребил две от тях със сопа, бил другите две, докато станали почти неразпознаваеми. След един час в някакъв апартамент на две-три пресечки оттам пребил още едно момиче, докато не станало на кайма. И при това

всеки, който го познаваше, говореше колко прекрасно момче бил.

— Точно като Милър — измърмори Виктория.

— Точно като Милър — съгласи се Фулър. — Поне делото би трябвало да бъде сравнително леко. Хванахме я на местопрестъплението — с оцапани в кръв ръце. — Той направи гримаса, иронията му бе неволна. — Не биваше да става това — каза тихо той, като слезе от колата. — Не биваше да я оставяме сама в болницата.

— Нямаше как да знаем.

— Трябваше да знаем! — отвърна грубо Фулър. — Това е наш пропуск! Ние направихме грешка! И тази грешка струва живота на една жена. Но аз ще направя всичко възможно повече такова нещо да не се случва — добави мрачно той.

— Прилича на заплаха.

— Не, на обещание.

26.

Сара знаеше, че не е сама.

Въздухът на гарата миришеше на застояло, на метал… на същия този метален сладникав мирис на кръв. Сара почувства, че й се повдига и преглътна мъчително, а пред очите й се появиха образите на влажно сурово месо… някаква обява за „Тейт галъри“ на отсрещната стена се размри в картината със суровата плът.

Сара засече някакъв намек за движение с периферното си зрение, а студеният есенен въздух донесе леката смрад на немито тяло и топла кръв.

Колко бяха тези?

Тя не се осмели да погледне и се гмурна в мрака.

Следващият влак е след две минути.

Гарата беше почти празна, на перона чакаха не повече от шестима души. Сара тръгна към далечния край на перона, за да се откъсне от евентуалната опасност. Тя погледна през рамо, като се правеше, че гледа електронното разписание… забеляза двамата мъже точно когато стъпиха на перона. Единият беше с късо подстригана коса и носеше избеляла армейска униформа, а вторият беше облечен с неописуеми дънки и фланелка с Ролинг стоунс. Сара позна косата на младежа — видя същата тази матоворуса четина в деня, когато нападнаха Джудит Уокър, и още веднъж тази сутрин, в къщата. Убийците!

Следващият влак е след една минута.

Сара отстъпи назад в сянката на една колона и започна да се моли да не търсят нея… макар да беше ясно, че търсят точно нея.

Влакът пристига…

Влакът се зададе в далечината. Стори й се, че безкрайно дълго се приближава към гарата. Сара очакваше всеки момент да усети груба ръка на рамото си, която да я стисне и да я повлече незнайно накъде или да я бутне на коловоза под колелата на приближаващия влак.

Остана неподвижна, едва дишаше и не мръдна, докато влакът не спря с тракане на гарата. Вратите изсъскаха и се отвориха почти право пред нея. Някаква миниатюрна малайзийка слезе, като влачеше зад себе си грамадна пазарска чанта. Няколко души пристъпиха напред, за да се качат на влака. Една млада жена бутна едва проходилото си дете във вагона, след това сгъна огромна детска количка и качи и нея. Една възрастна жена, вероятно връстница на Джудит, изкуцука бавно и се качи, като тежко се опираше на бастуна си. Някакъв уморен работник с омацан комбинезон се шмугна точно зад старицата.

Освободете вратите!

В последния момент Сара се втурна към влака и успя да се промуши през затварящите се със съскане врати. Успя да хвърли бърз поглед към перона, но двамата млади мъже бяха изчезнали. Дали са си тръгнали или се бяха качили във влака? Тя се тръшна на една седалка, като гледаше право напред, а сърцето й биеше така, сякаш щеше да изхвърчи от гърдите й, стомахът й се свиваше в болезнени конвулсии. Цялата беше плувнала в кисела пот и след като изтри с ръка челото си, по ръката й останаха мръсни следи. Тя забеляза как бабичката я гледа с отвращение и моментално стана. Обърна се с гръб и се направи, че внимателно разглежда картата над вратата, а всъщност държеше под око коридора на влака.

Дали двамата мъже се бяха качили? Дали точно сега не идваха към нея?

Сара се обърна с гръб към картата. Трябваше да измисли най-прекия маршрут до „Ърлс Корт роуд“. Ако на „Падингтън“ се прехвърли на районната линия, ще може да отиде право на „Ърлс Корт“. След като предаде торбата на племенника на Джудит Уокър — тя извади плика и провери името и адреса отново — най-накрая ще може да отиде в полицията, да очисти името си и да продължи живота си. Сара седна отново и въздъхна. Само още няколко часа — всъщност не би трябвало да е повече от два часа.

След това всичко щеше да свърши и тя щеше да е свободна.

27.

Забелязаха я веднага щом стъпиха на перона. Беше се свила в мрака с наведена глава, с ръцете си беше прегърнала една обемиста пазарска торба, която държеше близо до гърдите си и която явно искаше да опази.

Следващият влак е след две минути.

— Намери Кубето — рече Лари Макфийли. Той махна с ръка кичурите дълга коса, за да не му влизат в очите и помогна на своя очилат спътник да се придвижи към стълбите. — Кажи му, че сме открили момичето.

Виждаше как момичето се крие в мрака и се чудеше дали и то ги е видяло. Лари дъвчеше нокътя на палеца си, като се опитваше да измисли някакъв план, като същевременно съжаляваше заради дрогата, която изпуши преди малко. Тя го беше размекнала, разбира се, така че точно сега той просто не можеше да разсъждава нормално. Дали да се заеме сериозно с Милър сега и да предизвика разиграването на някоя сцена или да чака, докато дойде Кубето? Но ако той действа сега, бръснатата глава най-вероятно ще си присвои всички заслуги.

Когато влакът пристигна, Макфийли все още се двоумеше, но моментално се сети, че момичето ще се крие в мрака и в последния момент ще се качи на влака. Кубето все още не се виждаше никакъв. Къде ли се е дянал тоя тип?

Влакът пристига…

Макфийли се втурна към влака, застана на вратата, като нарочно изчакваше Милър да направи своя ход.

Освободете вратите.

Тъкмо да слезе от влака и жената излезе бързо от мрака и скочи във вагона. В момента, в който вратите се затвориха със съскане и влакът потегли, Лари се обърна и видя как Кубето и другите двама тичат по перона. Лари се ухили, като видя израза на лицата им, но усмивката му се стопи, като се сети, че не знае къде отива влакът… и като бръкна в джобовете си, той установи, че има точно една лира и петдесет пенса, което едва стигаше да се обади по телефона, камо ли да се върне в апартамента си. Сега беше заклещен във влака с Милър. Той се изправи, погледна към вътрешността на влака и по пълните му устни се изви победоносна усмивка. В дрогирания му мозък се раждаше идея. Той беше съм във влака с Милър… което означава, че тя е негова и оня ненормалник с бръснатата глава даже не може и да се опита да му открадне наградата.

Като си проправяше път през множеството пътници към

вратата, свързваща вагоните, той се зачуди колко ли би платил Елиът, ако му върне момичето.

28.

По-късно потресените свидетели описаха случилото се по един и същи начин.

Марта Хил, която се връщала в Лондон след гости заедно с внуците си, свидетелства, че някакъв русокос младеж минал през вратите на съседния вагон и се доближил до разчорлената мръсна на вид млада жена, която седяла свита, скръстила ръце на гърдите си. Двамата вероятно се познавали. Марта Хил останала с впечатлението, че русокосият се обърнал към младата жена по име — Сара. Тя видяла как двамата разменили няколко думи.

Джонас Готлиб се връщал след тридесет и шестчасова смяна и дремел на мястото си, когато чул отварянето на плъзгащите се врати между вагоните и видял как някакъв младеж с дълга мръсна руса коса влязъл вътре. Движел се нестабилно между седалките, въпреки че влакът возел меко, така че Готлиб предположил, че младежът е или пиян, или друсан. Той спрял пред една млада жена, която го гледала с възпалени хлътнали очи със зачервени клепачи. Джонас Готлиб ги помислил за наркомани. Той чул как русокосият младеж се обърнал към момичето по име и ги гледал, докато си говорели.

Сара беше задрямала. Кратката й почивка се прекъсваше от ярки сънища, пълни с насилие, в които тя се биеше със страховити твари с някакъв блестящ меч…

— Милър…

Изричането на името й моментално я събуди и тя вдигна очи към кльощавия русокос младеж с неспокойно стрелкащи се очи. Той облиза напуканите си устни и се усмихна, като откри пожълтелите си зъби.

— Здравей, Сара — каза той и обърна ръката си, в която проблесна хирургически скалпел. — Нещо против малко да си поговорим? — прошепна той и седна до нея. — А си мръднала, а съм ти извадил окото! — Той наклони оръжието, който хвърли метален отблясък в лицето на Сара. — Като те прибера, очи няма да ти трябват.

— Остави ме на мира, моля те, остави ме на мира! — прошепна Сара. Сърцето й биеше толкова силно, че тя усещаше как се удря в ребрата й.

— Слизаме на следващата спирка, ти идваш с мен мирно и тихо като добро момиченце. А сега ми дай тази торба — бавничко!

Сара не помръдна.

— Глуха ли си? — ухили се наркоманчето. — Бабето се оказа инат… и ти видя какво направихме с нея, нали така? — Той отново се разхили. — Само че ти не си някое грозно мишле. Най-напред бихме могли да се позабавляваме с тебе. Сега давай торбата!

Внезапно парчето желязо в скута й натежа много. Сара почти си представи как се притиска в корема й. Побиха я студени тръпки, по гърдите й запълзя странно усещане за изтръпване, стисна белите й дробове и ускори биенето на сърцето й. Тя бръкна в торбата и пръстите й обвиха ръждясалата глава на ефеса, загалиха древните добре излъскани от употреба жлебове.

— Не, няма да ти я дам! — прошепна тя.

— А, ще ми я дадеш! — изсъска той.

В клетвените си показания Марта Хил твърдеше, че момичето извадило нещо подобно на чук от някаква пазарска чанта и ударило русокосия младеж.

Джонас Готлиб видял желязна пръчка, може да е бил лом.

Счупеният меч излезе от торбата с плавно движение и тресна наркоманчето по слепоочието. През тракането на влака ясно се чу изпращяването на костта. По тялото на Сара бързо се разля топлина и тя почувства внезапен прилив на сила и страшен гняв. Главата й се изпълни с ревящ вятър, едва се чуваха откъслеци от някакви прошепнати думи.

Младежът залитна, заклати се, очите му се дръпнаха назад, устата му се отваряше и затваряше в спазми, въпреки че от нея не излизаше и звук. Сара скочи на крака, стегна се и го удари отново, като този път уцели долната част на лицето му и разби лявата му скула, а силата на удара строши черепа му. Изви се дълга струя яркочервена кръв и опръска прозореца и тавана. Въпреки че беше почти в безсъзнание, животинският инстинкт подтикна младежа да се дръпне назад, като размаха на сляпо скалпела пред себе си. Сара го последва, като държеше изцапания с кръв Счупен меч толкова здраво, че я заболяха кокалчетата. Тя знаеше какво трябва да направи.

Той почти беше паднал, когато един последен удар по тила, в основата на черепа, го събори и го отпрати право в прозореца с главата напред. Сара замахна за последен път, заби меча в лежащия на пода Лари Макфийли… и му отряза главата.

По-късно ужасените свидетели описваха как младата жена спокойно дръпнала аварийната спирачка и влакът спрял със скърцане. Тя отворила вратите и скочила на релсите. Свидетелите потвърдили, че, по тяхна преценка, от момента, в който русокосият младеж седнал до момичето и го заговорил, до момента, в който то изскочило от влака, вероятно били минали не повече от две минути.

Ревът на гласовете се укроти, после спря напълно и остави само тишината и резултатите.

Уби го.

Сара облиза сухите си устни, в устата си усещаше металния вкус на кръв. Беше ги изпохапала и сега устните й кървяха. Беше убила човека без всякакви угризения. Но това, което я безпокоеше истински, беше, че не се тревожеше от това. След като го уби, тя разбра, че точно така е трябвало да постъпи.

Сара бързаше по релсите, а под краката й хрускаше чакълът. Тя пъхна Счупения меч в торбата, без да обърне внимание, че металът беше чист, въпреки че тя цялата беше опръскана с кръв.

29.

Кръв. Свежа и солена, топла и плътна. Мина доста време откакто за последно опита кръв. А кръвта е живот.

Объркани спомени…

Спомени от времето, когато ковачите-чародеи, следващи хилядолетна традиция, вкараха бездушното парче блестящ метал в телата на безчислените роби. И в момента на смъртта на всеки от тях, в този миг на мъчителна болка, започнаха да се появяват искрите на съзнанието.

Той беше развил съзнание.

И сега съзнанието се завърна…

Ковачите-чародеи мислеха, че са вдъхнали живот на предмета, но се лъжеха. Те просто отвориха един портал. Първото жертвоприношение беше изпратило към Другия свят вълните, които викаха, викаха, викаха… и поканата бе приета. Старото като вселената присъствие, което гладуваше, се вмъкна в новоизмайсторения предмет. Затова през вековете той си устройваше пищни пирове с плът, кръв и души. Това беше времето на Хаоса, когато мъжете властваха с меч, когато справедливост се постигаше с върха на острието. Съзнанието, което населяваше цялата дължина на острието, се радваше, когато се нахранеше, а собственикът на оръжието усещаше малка частица от тази радост. Към нея се привикваше лесно.

Минаха столетия и внезапно всичко се промени. Присъствието в меча се почувства оковано, сковано с нещо много по-силно от собствената си воля.

Все още го използваха като оръжие, сеещо смърт, той все още пируваше с плът и души. Но не се засищаше от убийствата — тази енергия отиваше другаде. Сега той пиеше душите на учени и умни мъже и жени, поглъщаше онези, които се молеха на странни богове в мрачни земи. И онези, които владееха оръжието, се промениха — примитивните, възлести ръце бяха заменени от обработена кожа и мъжки ръкавици, рицарски ръкавици, изковани от студено желязо, които ги предпазваха от кървав екстаз.

И тогава той се счупи.

Двамата мъже, които се биеха в полето, бяха рицари от двата противоположни лагера в стародавната битка. Всеки от тях се биеше за кауза, в която никой от тях дълбоко в себе си не вярваше. Те се биеха, защото от тях се очакваше да се бият и

защото не познаваха друг занаят.

Не знаеха и че се бият с оръжия, за които претендираха същества, по-стари от хората. Докато мъжете се посичаха, а металните остриета пръскаха искри и се затъпяваха, една друга битка, безкръвна, но много по-жестока и дивашка, се разиграваше на място, познато на човечеството като Другия свят.

И понеже единият от мечовете беше нахранен с невинна кръв — сладка и чиста — и с упоителния еликсир на девственици, защото владеещият оръжието ограбваше жени и голямото му удоволствие беше да ги изнасили и след това да ги убие, той се окичи с победата. След като надви противника си и го накара да коленичи, благословеното му от демоните оръжие съсече меча на противника му и го разцепи на две парчета.

Тогава той загуби съзнание и заспа…

Същият скитски удар взе главата на коленичилия рицар. Мечът остро желаеше победата и брониранияят рицар го вдигна в израз на триумф. По-сетнешните поколения щяха да нарекат воина Артур, а демоничния меч — Екскалибур.

А Счупеният меч щеше да бъде забравен, въпреки че го нарекоха Дирнуин.

И сега, след векове глад, той най-накрая се нахрани.

Счупеният меч се беше събудил.

30.

Сара извади плика и провери отново адреса, преди да свие по страничната улица, пресечка на „Ърлс Корт роуд“. Стоеше в мрака и нервно репетираше своето странно представяне: „Господин Уокър, наясно съм, че е доста късно, освен това вие не ме познавате, но…“

Сара поклати глава. Не, така звучи твърде странно. Трябва да е по-сърдечно, по-лично, например: „Здрасти, Оуен, твоята леля Джудит ме изпраща…“ Точно така, трябва да спомене името на Джудит, за да привлече вниманието му…

Сара спря, като забеляза, че младата двойка от другата страна на улицата я наблюдава внимателно. Изглежда е говорила на глас и е кимала с глава.

— Сигурно приличам на луда — промърмори тя на влизане в сградата, и затърси апартамента на Оуен Уокър.

Сара прокара пръст по осветените звънци на боядисаната в кремаво врата. На този блед фон кръвта, набила се в някога идеално оформените при маникюристка нокти, изпъкваше особено ярко. Под всички звънци имаше бели картончета, на които бяха написани имената на обитателите. Две картончета бяха на доктори, останалите бяха отбелязани само с инициали… но нямаше никакъв Уокър. Тя бръкна в торбата и провери плика още веднъж, после направи крачка назад, за да погледне номера на вратата. Беше точно там, където трябваше да бъде.

Вратата изведнъж се отвори и отвътре се показа една висока азиатка, облечена с леко палто и униформа на медицинска сестра. Медицинската сестра се изненада, когато видя фигурата пред себе си.

Сара опита да се усмихне.

— Извинете ме, ако съм ви изненадала. Нося един пакет за господин Оуен Уокър. — Тя показа плика на медицинската сестра. — Мислех, че живее на този адрес.

— Точно така. Но е в сутере… — сестрата внезапно спря и заразглежда младата жена отгоре до долу. После отстъпи назад и леко притвори вратата, очевидно готова да я тръшне. — Той има много странно работно време. Сигурна съм, че спи, така че ако желаете, можете да оставите пакета на мен. Аз ще се погрижа той да го получи.

— Извинете, но трябва да му го предам лично.

— Това не е проблем — каза бързо медицинската сестра.

— Благодаря, но аз обещах на леля му, че ще му го предам лично.

— Джудит? — Студенината на лицето на жената се смени с някакво подобие на топлота.

— Да, Джудит Уокър. Тя ме помоли да предам това на Оуен.

Медицинската сестра се поуспокои.

— От известно време не съм я виждала. Тя ми обеща книга с автограф за моя син. Как е тя?

— Добре е — излъга Сара.

— Апартаментът на Оуен е точно зад ъгъла, по стълбите надолу, няма как да не го намерите. — Тя учтиво показа къде и добави: — Кажете на Джудит, че Рика все още си чака книгата.

— Ще й кажа — каза мрачно Сара и се обърна.

На вратата в сутерена имаше само един звънец, който беше скрит под стълбите. На избелялото парче бяла хартия, закрепено за звънеца пишеше „УОКЪР“. Сара се помъчи да приглади с пръсти рошавата си коса и лекьосаните си дрехи, преди да натисне бутона. В апартамента се чу нисък звук. Няколко секунди по-късно оцветените в шоколадово пердета от дясната й страна се дръпнаха. На прозорците, както забеляза тя, имаше решетки. През една цепнатина в мрежестите пердета й се стори, че забелязва мъжко лице, къдрава коса и замъглени от сън очи.

— Нося пратка за господин Оуен Уокър — каза Сара.

Лицето изчезна от прозореца.

В коридора се чуха стъпки, изскърца дъска от дюшемето, след което синджирът на вратата издрънча и тя се отвори, но само колкото е дължината на обезопасителната верига.

— Вие ли сте Оуен Уокър?

— Кой е? — попита прегракнал мъжки глас.

— Аз съм. Нося пакет за вас — каза Сара, огорчена от предпазливостта на мъжа.

— Искате ли да ви кажа колко е часът?

— Искам.

— Малко е късно за пратки.

— Знам.

— Ще я взема — каза нервно мъжът.

— Вижте, това нещо мога да предам само на Оуен Уокър и на никого другиго — настоя Сара, като гледаше накриво, за да различи поне нещо от фигурата, криеща се зад вратата. Висок, може би един и осемдесет. — Така й обещах — добави тя плахо.

— Аз съм Оуен Уокър! — мъжът говореше с американски акцент. Бостънски, както предположи тя.

— Можете ли да го докажете с нещо?

— Какво?

— Да докажете. Можете ли да го докажете с нещо? Госпожа Уокър ме накара да й обещая, че ще предам това само на нейния

племенник и на никого другиго.

— Джудит? Леля Джудит?

Вратата се затвори, синджирът издрънча, след това вратата се отвори отново.

— Джудит ми даде това да го предам на вас.

Мъжът излезе от сянката и на лунната светлина заблестя разрошената му черна коса. Той беше хубав по някакъв момчешки начин. Носеше морскосин пуловер с надпис „Йейл“. Сара предположи, че е само една-две години по-голям от нея. Очите му се присвиха, след като съзряха странния външен вид на Сара, бледопепелявите й черти и дълбоките сенки под очите й. Той любезно се протегна и се здрависа с нея.

— Аз съм Оуен…

Ръкостискането му беше силно, а ръката му — мека и хладна.

— Тя ми каза да ви предам това и да ви кажа… и да ви кажа… — Сара изведнъж спря, енергията й се изчерпи, краката й омекнаха, по челото й изби ледена пот, езикът й надебеля в устата.

— Наред ли е всичко?

Тя се опита да оближе пресъхналите си устни, но езикът й се стори твърде голям и подут.

— Нищо ми няма — измънка Сара, като се опря на стената. — Леко замайване просто. Току-що ме изписаха от болницата — измърмори тя. В ъгълчетата на очите си имаше яркочервени петна, избухващи като малки звездички. Тя се олюля и сигурно щеше да падне, ако Оуен не се беше пресегнал и не я беше задържал, преди да се строполи.

— Чакай! Не се притеснявай!

Той я взе на ръце и я внесе в миниатюрното антре, сви вдясно, влезе в малкия вестибюл и я положи нежно на един очукан фотьойл.

Сара погледна към загриженото лице на Оуен. Опита се да се изправи, но той сложи ръка на рамото й и я натисна във фотьойла.

— Не се притеснявай. Радвам се, че се завърна сред живите — сериозно каза той, преди да изчезне в кухнята.

Тя чу как тече чешма, след което Оуен се появи с чаша вода. Сара я изпи жадно.

— Бавно. Не бързай — посъветва я Оуен, — иначе ще те заболи стомахът.

Той скръсти ръце на широките си гърди и я огледа с критичен поглед.

— Ти припадна, вероятно от изтощение. Зная, че не е учтиво да се разговаря така с една дама, но наистина не изглеждаш особено добре.

— Благодаря — прошепна Сара. Почувства се напълно объркана, усещаше, че ако обърне главата си твърде бързо, ще й се завие свят.

— Ти каза, че си била в болница. Защо?

Сара взе да клати глава, но спря, защото пред очите й всичко се разлюля.

— Наблюдение… шок… Не зная.

— Не знаеш защо си била в болница? — попита мъжът с недоверие. — Ти да не си на лекарства? — изгледа я изпитателно той.

— Не. Не взимам лекарства — отвърна бързо Сара, след като изведнъж разбра какво казва той.

— В коя болница беше?

— Кроули… мисля.

— Мислиш!?

Сара поклати глава.

— Не съм сигурна. Всичко е малко… Събитията от последните няколко дни са доста объркани.

— Кога те изписаха?

— Днес.

— Никой ли не те взе от болницата?

— Аз сама се изписах.

Оуен се наведе към Сара. Изумруденозелените му очи търсеха нейните.

— Мисля, че ще е най-добре да отидеш в най-близката болница или дори да се върнеш в Кроули и да видиш дали няма да те приемат отново. Бих могъл да се обадя на тоя-оня — добави той.

— Нищо ми няма — каза бързо Сара. — Просто исках да ти донеса торбата.

— Торбата?

Оуен се пресегна и издърпа от ръцете й тежката торба на „Теско“. Изненадан от теглото й, той леко изсумтя. После бръкна вътре, извади плика и му хвърли един бърз поглед, преди отново да погледне Сара с присвити очи.

— Откъде взе това?

— Нали ти казах, даде ми я леля ти. Тя ми каза… накара ме да обещая, че ще ти я дам лично. Освен това ме помоли да ти кажа… да ти кажа…

Сара чувстваше парене в гърлото и киселината в стомаха. Очите й се пълнеха със сълзи, а стаята се замъгли и се разпадна

на парчета. Внезапно тя стана и Оуен скочи да й помогне. Сара протегна напред ръка, сякаш да се защити и направи крачка назад в тревога.

— Тя ми каза да ти предам, че съжалява, много съжалява… — изрече набързо тя.

— Съжалява?

Сара кимна.

— Много съжалява.

След това момичето се обърна и се отправи към вратата с несигурна походка. Оуен я гледаше слисан как излезе бързо през вратата, изтича край прозореца и изчезна в нощта.

31.

Робърт Елиът удари рязко Кубето през лицето. Звукът отекна в подземния гараж като изстрел. Пръстенът-печат, който носеше на показалеца си, се вряза в скулата на бръснатата глава и я разцепи. За миг в мътните очи на бръснатата глава проблесна гняв, а ръцете му се свиха в юмруци. Елиът не пропусна това и избухна в смях.

— А си ме докоснал, а съм те убил! — изсъска той. След това нарочно се обърна с гръб към бръснатата глава и го остави да избърше с ръкав кръвта от раната си.

— Не съм виновен аз — каза тихо Кубето на гърба на Елиът. — Даже не се качих на влака. Лари вероятно нещо е откачил…

Елиът извади ключовете от колата и насочи дистанционното към черното БМВ. Светлините премигнаха и бравите на вратите изщракаха.

— Аз на тебе лично ти казах да намериш момичето. На тебе лично ти казах да я доведеш… на тебе *лично… лично… лично*.

— Извинявам се, господин Елиът, ще я намеря!

Дребният отвори колата и се качи в нея.

— Знам, че ще я намериш, защото ако не я намериш, съвместната ни работа ще приключи — рече Елиът и тръшна вратата. — А ти не искаш аз да загубя интерес, нали?

Без да изчака отговор, Елиът затвори прозореца и беемвето мазно се изниза от гаража.

Кубето изчака колата да се скрие и прошепна:

— Мамка ти!

После пъхна ръце в джобовете и тръгна да търси Сара Милър. „Как да я намеря? Дори не знам откъде да започна.“ Трябваше да внимава. С Елиът шега не бива. Сега го чакаше период на неизвестност. Беше виждал какво прави дребничкия мъж с хората, към които е загубил интерес. Хич не беше хубаво.

Момичето сякаш беше недосегаемо.

Не само че отново му се изплъзна, ами и уби един от неговите хора.

Робърт Елиът кръстосваше лондонските улици с беемвето и се опитваше да измисли как да каже на своя тайнствен работодател, че се провали за втори път и че отново не успя да доведе Сара Милър.

Елиът знаеше съвсем точно как е умрял Макфийли — нито се

беше подхлъзнал, нито беше паднал, нито си беше срязал гърлото на някакво строшено стъкло, както му докладва Кубето.

Елиът използва връзките си в полицията, за да се добере до доклада за смъртта на Макфийли. Според показанията на свидетелите, Милър обезглавила момчето с нещо, което свидетелите описваха ту като желязна пръчка, ту като метална пръчка, ту като чук.

Елиът знаеше, че е било меч. Знаеше също, че шефът му никак няма да се зарадва на тази новина.

Най-накрая Елиът се обади от една телефонна кабина на „Ню Кавендиш стрийт“ — една от малкото останали в Лондон. Кара около тридесет минути, като се опитваше да измисли някое по-добро извинение, но най-накрая реши, че най-добрата политика е честността.

Отсреща вдигнаха слушалката още на първото иззвъняване. Както обикновено от другата страна не отговори никой.

— Аз съм — каза Елиът.

— Момичето? — попита дрезгавият, надменен глас от другата страна.

— Още не сме я намерили, избяга ни с влака. Един от моите хора е бил с нея, но е станало някакво произшествие и Милър го убила.

— Убила го? — въпросът увисна във въздуха.

Елиът пое дълбоко въздух.

— Според мен е използвала меча.

Отсреща треснаха слушалката толкова силно, че го заболя ухото.

32.

— Лоши новини? — попита Вивиан. Тя се плъзна по леглото, коленичи зад съблечения мъж, като обви с ръце голото му тяло и притисна гърдите си в раменете му.

— Мечът е опитал вкуса на кръвта! — изкрещя Ахриман с ярост и страх. — Опитал е кръв… но не кръв на свой Пазител. — Той отблъсна жената и стана от леглото. Направи няколко гневни крачки и отново се обърна към нея — Знаеш ли какво означава това?

— Още една светиня се е задействала? — каза неуверено тя. — Но досега ти активизираше предметите с кръвта и болката на Пазителите…

— Да, на Пазителите! Но Милър е извършила убийство с меча, позволила му е да вкуси неосветена кръв! — Гласът на Ахриман заплашваше да избухне. Той целият трепереше. — Имаш ли изобщо представа какви ще са последиците?

Жената поклати глава и кичур дълга тъмна коса се спусна пред очите й.

— Силата в светинята е спала векове. Кръвта на Пазителите активизира предмета, но и го успокоява, като го оставя пълен със сила. Милър обаче му е дала да пие душа. След като вече се е събудил, той ще почне да се обновява… и то не само тук, но и в Другия свят. Дори сега неговата енергия най-вероятно пръска вълните си по Астрала. — Мъжът спря изведнъж, после се наведе към нея, хвана брадичката й и вдигна лицето й към своето. — Можеш ли да го намериш? Можеш ли да проследиш смущение в Астрала?

— Вероятно… — отвърна неуверено тя.

— Тогава действай. Веднага! — Пълните му устни се изкривиха в усмивка. — Ако успееш да го откриеш, тогава ще можем да го проследим назад до момичето.

Жената се усмихна похотливо.

— Ще имам нужда от твоята сила, щом тръгвам на приключение…

Елиът кара безцелно около час. Лъскавата черна кола се движеше тихо из вечно будните лондонски улици. В сърцето му се беше настанил страх — положението ставаше неуправляемо и май беше време да се махне от града.

Телефонът му избръмча. Стреснат, Елиът натисна рязко спирачките. Отзад се разнесе мощен клаксон. Никой нямаше

телефонния му номер. Телефонът беше от евтините, с предплатена карта, и той го използваше само за изходящи обаждания. На малкия правоъгълен дисплей се изписа номер, който не фигурираше в телефона. Избръмча поне дванадесет пъти, преди Елиът най-накрая да отговори.

Моментално позна пресипналия глас и почувства как тънка струйка страх пълзи по тялото му. По какъв начин този човек се е сдобил с номера му?

— Джудит Уокър има племенник, някой си Оуен Уокър. Живее сам в апартамент в „Скарсдейл Вилас“. Милър вече е била там, предала му е меча.

Елиът изтърси:

— Как така ти…

— Знам! — Раздаде се сух, стържещ кикот отсреща. — Аз знам всичко, господин Елиът. Всичко! Запомни това!

33.

— На пръв поглед прилича на дело, което се закрива веднага след като е образувано — уморено каза Виктория Хийт и токчетата ѝ затракаха по облицования с плочки под на моргата. Минаваше десет, а тя беше на крак от почти шестнадесет часа.

— В гласа ти звучи „но“… — рече Тони Фулър.

— Не вярвам да е имала време. Това е почти невъзможно.

— Съгласен съм.

— Съгласен си?

— Естествено! — Тони Фулър ровеше из джобовете си и накрая извади една кафява кърпа, която държеше специално за посещенията в моргата. — Мисля, че на Милър някой ѝ помага. Приятел или няколко приятели, които са започнали процедурата, така да се каже.

— И вие мислите, че този труп е един от приятелите ѝ?

— Готов съм да се обзаложа. Свидетелите от влака казаха, че не се познават помежду си. Може би този приятел се е опитвал да изнудва Милър… и Милър го е убила.

— Но защо? Няма никаква логика.

Тони Фулър се ухили кисело.

— След известно време ще си дадеш сметка, че в голяма част от полицейската работа обикновено няма много логика. Във всички тези убийства, улични грабежи, обири, изнасилвания понякога има схема, но обикновено е просто една голяма боза.

Виктория Хийт поклати глава.

— Даже не искам да повярвам на това, което казвате.

— Като изкараш в полицията толкова, колкото съм изкарал аз — продължи Фулър, докато отваряше тежките врати, — ще повярваш.

— Субектът е бял, пол: мъжки, двадесет и две-двадесет и тригодишен, метър и осемдесет, шестдесет и три килограма, което значи, че за неговия ръст е с поднормено тегло — говореше патологът, като гледаше през фигурите на двамата полицаи.

Фулър се бе втренчил в патолога, като нарочно избягваше голото тяло на металната маса. Хийт беше заковала поглед в обезглавения труп.

— По двете ръце на субекта има множество прободни белези, показателни за системна злоупотреба с наркотици…

— Мак — изведнъж рече Фулър, — и двамата имахме невероятно дълъг ден. Трябва ли да сме тук, докато завършиш

процедурата? Дай ни само основната информация, а? Като за профани.

— Хубаво — Гавин Макинтош се ухили. Той се пресегна и изключи висящия микрофон. Грамадният шотландец продължи по-неофициално. — Това, дето го виждате тук, е едно сдало багажа наркоманче. Той се боцка от две, може би от три години.

Патологът обърна ръцете и показа белезите, някои се бяха превърнали в черни петна, а други имаха коричка.

— След като е обезобразил вените на едната ръка, е минал на другата. А ако се провери между пръстите на краката му, ще видите, че се е опитвал да се боде и там. С поднормено тегло е, както вече казах, има жълтеница, хепатит, може би и ХИВ.

— Не искам да зная историята на заболяванията му, искам да разбера от какво е умрял.

Шотландецът се ухили отново.

— Някой е отрязал главата му — така е умрял.

— Това е било стъклото на прозореца във влака… — каза твърдо сержант Хийт.

Макинтош поклати глава. Той вдигна спуканата глава на младежа от металната табла до масата. Виктория Хийт почувства как стомахът й подскочи.

— Бил е ударен три пъти: тук… тук по лицето и — Макинтош леко завъртя главата, като баскетболна топка — тук, от задната страна на врата. Тези два удара са нанесени с плосък тъп предмет, а третият е от остро оръжие. Последният удар е отрязал главата му и го е запратил към прозореца. Падащото стъкло е порязало мускулите и сухожилията по тялото, но по това време младежът вече е бил мъртъв. Отворихме раната и открихме люспици окислен метал. С прости думи — ръжда. Моето мнение е, че този младеж е убит с меч. Ръждясал меч.

— Меч! — рече Фулър. — Никой от свидетелите не е споменава да е видял меч.

— Те казаха, че било желязна пръчка — добави Виктория.

— Мечът си е точно желязна пръчка… но с острие — каза Макинтош. — Двата удара тук са направени с тъпото на меча. Ударът, вследствие на който е настъпила смъртта, е с острото на меча. Залагам си пенсията, че оръжието на вашия убиец е ръждясал меч.

— Става нещо твърде странно — прошепна Виктория.

— Още даже не сме се и доближили до странностите. — Макинтош размахваше ръце край гръдния кош на трупа. — Погледнете нашия млад приятел. Можете ли да ми кажете какво липсва? Освен главата, разбира се — добави той с усмивка.

Тони Фулър погледна тялото и поклати глава.

Виктория Хийт преглътна с мъка и се насили да погледне към тялото.

— Кръв — каза тя най-накрая. — Склонна съм да мисля, че би трябвало да има повече кръв.

— Браво! В човешкото тяло има около пет литра кръв. При такъв тип рана нормално е да има голяма загуба на кръв, преди сърцето да спре да бие. При всички случаи, обаче, в тялото е нормално да остане малко кръв.

— Вагонът приличаше на скотобойна — отбеляза Тони.

— Дори малко кръв може да оплеска голямо пространство. — Макинтош мушна с пръст трупа на масата. — Преценихме, че във вагона той е загубил около литър и сто. Въпреки това нашият приятел тук няма и капчица кръв в тялото си. Никаква! Все едно са го изстискали.

34.

Този път Елиът не посмя да рискува.

Въпреки че работодателят му не го заплаши явно, Елиът много добре чу скритата заплаха в гласа му, разбра я и беше наясно, че този път не може да си позволи лукса да се провали. Все още не знаеше по какъв начин онзи се е сдобил с номера му, както и по какъв начин е разбрал, че Милър е предала меча на племенника на Джудит Уокър. Имаше чувството, че е време да почне да мисли за почивка, хубава дълга почивка, някъде по-надалеч, по това време на годината е хубаво в Австралия.

Елиът отиде до „Скарсдейл Вилас“ с буса на Кубето. Не смяташе да рискува някой да види в собствената му кола близо до мястото, където ще бъде извършено убийство. Той беше облечен във военна униформа за учения, от излишъците, които обикновено отиват на разпродажба, и евтини маратонки, а преди да се качи в буса, си сложи тънки хирургически ръкавици. Даже ако нещо тръгне не както трябва и някой го забележи, той имаше желязно алиби — играл е „Тексас холдем“[8] с приятелчетата си в Челси — трима напълно солидни граждани ще потвърдят факта, че тази вечер е спечелил мизата и е поръчал бутилка седемнадесетгодишен бърбън, за да го отпразнува.

Робърт Елиът беше човек, който не вярва в късмета.

Единствените хора, които знаеха къде е, бяха двамата му съучастници — Кубето и един млад мулат с празен поглед на име Карл, за когото Елиът подозираше, че е роб или любовник на Кубето, а може би и двете. В случай на необходимост Елиът щеше да се отърве и от двамата без всякакво колебание — самоубийство на любовници. Полицията нямаше да си направи труда да разследва случая.

— Вие сте в добра форма, господин Елиът — каза Кубето, като наблюдаваше тънката усмивка по устните на дребния мъж.

— Очаква ни една забавна вечер — измърмори Елиът, като не откъсваше поглед от номерата на редицата къщи.

Улицата беше тиха, така че не трябваше да оставят Оуен да се разпищи.

— Влизате бързо и се оправяте с него — нареди той, докато бусът бавно се движеше по улицата, за да не привлича внимание. — Ние търсим торбата, която Милър му е дала, и меча. След това ще видим каква друга информация ще успеем да измъкнем от него.

— Откъде знаете, че Милър е била тук, господин Елиът? — попита тихо Кубето.

Робърт Елиът се ухили.
— Имам си източници на информация.

35.

Оуен Уокър се беше облегнал на касата на вратата, посръбваше чая си „Ърл Грей“, който току-що си направи, и гледаше към торбата, която му връчи един напълно непознат човек с трескав поглед. Торбата все още седеше на пода, където я остави момичето. Почти се изкушаваше да се свърже с полицията, но отхвърли тази мисъл като абсурдна. Какво да им каже — „едно крайно изтощено момиче ми донесе пратка от леля ми“? Опита се да се свърже с леля си, но телефонът й постоянно даваше заето, което беше леко странно, предвид късния час. Но той знаеше, че леля му често пъти работи до късно през нощта. Един бегъл поглед в съдържанието на торбата му показа, че е пълна с ръкописи и няколко стари писма. Защо леля му ще му изпраща тази торба с хартия? И защо не е използвала обикновена поща? Всичко това изглеждаше твърде тайнствено. Може би леля му започва да сдава багажа. Тя прекарваше дни и нощи в един измислен свят и беше просто въпрос на време да изгуби всяка връзка с действителността.

Оуен сложи чашата на масата и потъна в очукания фотьойл с леко чувство на вина и угризение на съвестта. Кога за последен път ходи да види леля си?

Оуен се пресегна за телефона и натисна бутона за повторно набиране. Моментално прозвуча сигнал „заето“. Той се намръщи. Дано набира грешен номер. Той провери номера в своето „Блекбъри“, след това набра отново. Отново даваше „заето“.

Той погледна часовника на стената. Десет и четиридесет и пет. Набра номера отново. Пак заето, но сега започваше да си мисли, че може би е повреден. Леля му имаше и мобилен телефон, но той знаеше, че няма смисъл да й звъни на него — тя рядко го включваше.

Оуен отново погледна стенния часовник. Ще й се обади сутринта отново и ако пак дава „заето“, ще вземе първия влак за Бат.

Оуен се канеше да се пресегне за торбата на леля си, когато чу стъпки по стълбите отвън. Някаква сянка мина покрай прозореца, после втора и трета.

Оуен Уокър надникна през пердето. Пред прозореца му стояха трима мъже — един с бръсната глава, един по-млад мъж с много късо подстригана коса и един нисък и пълен. Той видя как дебелият се пресяга да натисне звънеца и забеляза пръстена с печат на малкия му пръст… и тогава си даде сметка, че пръстенът се вижда неясно, шарката е размита и той знаеше защо — беше

гледал достатъчно серии на „Закон и ред“. Ниският човек носеше хирургически ръкавици с телесен цвят.

Звънецът иззвъня.

Оуен рязко се дръпна от прозореца, но не успя да се скрие, преди ниският да се обърне и да погледне право към него с усмивка. Мъжът бръкна в джоба си и извади клещи. Изразът на лицето му беше ужасяващ.

С лудо биещо сърце, Оуен бръкна в сакото си. Той трябваше да вземе телефона си.

А звънецът на вратата не спираше да звъни.

Елиът държеше пръста си на звънеца, докато Кубето работеше по ключалката. Повечето хора въобще не очакваха някой да тръгне да ги ограбва. И през ум не им минаваше, че някой може да ги нападне в собственото им жилище, нито пък, че някой може да влезе с взлом. Тези неща винаги се случваха на другите, така че, когато ги застигнеше нещо такова хората обикновено бяха напълно неподготвени. Точно сега господин Уокър сигурно умираше от страх. Неспирното звънене на звънеца ще докара нервите му до ръба на криза. В момента той може би търсеше я оръжие, я кухненски нож, я ръжен — поне така се надяваше Елиът. Той по принцип използваше оръжията на жертвите си срещу тях самите.

Кубето изсумтя със задоволство и ключалката се отвори с щракане.

Тримата мъже влязоха в антрето.

— Повикал съм полиция. — Оуен се опитваше да успокои накъсаното си дишане и да мисли ясно. Сърцето му блъскаше толкова силно в гърдите, че цялото му тяло се тресеше. Адреналинът, който препускаше из вените му, разтрепери пръстите му и той все не успяваше да включи телефона си. Най-накрая успя и натисна 999. Просто трябваше да задържи нападателите, докато дойде полицията. — Полицията пристига!

Той дръпна масата и подпря вратата с нея, след това извади един ръжен от камината. Отзад нямаше изход — апартаментът на сутерена излизаше само на една миниатюрна градинка, обградена със стена. През решетките на прозорците не можеше да се излезе, а той знаеше, че старата жена, която живее в апартамента над неговия, беше полуглуха, така че дори и да закрещи за помощ, няма кой да го чуе.

В антрето се чу някакво движение, дъските по пода скърцаха,

но други звуци нямаше и това му се стори още по-страшно.

Изведнъж вратата на хола се удари с трясък о масата, с която я беше подпрял. Вторият път вратата просто изхвръкна и повлече и масата. Оуен Уокър държеше в едната си ръка телефона, а в другата ръжена. Когато вратата отхвръкна, той запокити ръжена към прозореца, стъклото се строши, а по челото и бузите му се посипаха дребни стъкълца. Оуен скочи към строшения прозорец и закрещя:

— Помощ!… Помощ! Някой да помогне!…

— *Ало, Спешна служба, с какво мога да ви помогна?*

С бясно биещо сърце, Оуен извика ужасено в телефона:

— Тук има влизане с взлом! Моят адрес е Скарсдейл Вил…

Гнусно воняща ръка, облечена в гумена ръкавица затисна устата му, а други две ръце го сграбчиха за рамене и го повлякоха навътре в стаята. Оуен риташе и се защитаваше, но без особен успех. Телефонът падна на пода, задното капаче се отвори, батерията изпадна на килима и с това разговорът със Спешна служба свърши.

— Не трябваше да викаш! — каза неясно ниският дебелак. Той толкова приближи лицето си до лицето на Оуен, че косата му почти влезе в очите на Оуен. Младият мъж се отдръпна ужасено от допира. Блъснаха го на един стол, а двамата младежи — бръснатата глава и другарят му с ниско подстригана коса — натиснаха раменете му надолу, така че да не мърда.

— Не трябваше да крещиш — повтори мъжът. — И полиция не трябваше да викаш — добави той, докато трошеше с тока на обувката си „Блекбърито“. После застана отстрани и наблюдаваше как колегите му завързаха Оуен и запушиха устата му. Парцалът, който натикаха, разкъса меката тъкан от двете страни на устните му. Оуен се опитваше да сподави желанието си да повърне, защото лесно можеше да се задуши в собственото си повръщано.

Дребният със студените очи се наведе и вдигна ръжена от пода.

— И за какво смяташе да използваш това нещо, а? — Уличните лампи осветиха влажните му устни. Той ги облиза трескаво, след това се наведе към Оуен и сключи твърдите си като желязо пръсти около челюстта му. — С радост бих си поиграл с такова хубаво момче като теб. Наистина! Бихме могли да… се позабавляваме чудесно. — Той прокара ръка от гърлото на Оуен през гърдите към слабините му. — Но времето е лукс, с който не разполагам. Така че ще бъда кратък. Кажи ми това, което искам да знам и ще те оставя на мира. Излъжеш ли ме, ще те пребия. Ще те размажа! Разбираш ли ме? — гласът му рязко

премина в ръмжене.

Оуен кимна. Не беше сигурен дали съобщението му е предадено на полицията. Дори ако хората от спешните служби не са разбрали какъв е адресът му, сигурно имат възможност да проследят мобилния му телефон… или може би са чули безумния страх в неговия глас… Трябва да протака… трябва да…

— Една жена на име Сара Милър те е посетила днес. Какво ти предаде? — Ниският с рязко движение махна кърпата от устата на Оуен. Младият мъж трепна от болка, а от сухите му попукани устни се запроцеждаха капчици кръв. — Ако викнеш, ще ти изпочупя пръстите — изсъска мъжът, като вдигна клещите и ги разтвори на няколко сантиметра от очите на Оуен.

— Милър? Аз не… — започна младият мъж.

Дребният започна да клати главата си.

— Хич не ми разправяй, че не знаеш. Така само ще ме разстроиш. Нали не искаш да видиш какво представлявам, когато съм разстроен? — Той държеше главата на Оуен с двете си ръце и я клатеше наляво-надясно. — Добре. Знам, че тя е била тук. Знам, че ти е дала торбата. Искам да ми кажеш какво ти е казала, къде е и какво си направил с торбата.

Оуен съсредоточи вниманието си върху болката в разкъсаните си устни и продължи да се взира право в очите на своя мъчител. Знаеше за коя торба говори дребният — беше на пода, почти зад Елиът, където сигурно е паднала от стола. Оуен трябваше само да премести погледа си по-ниско и щеше да я види право пред себе си.

— Една млада жена дойде преди около два часа — каза бързо той. — Тя носеше със себе си една торба. Твърдеше, че идва с поръка от леля ми Джудит. Но когато аз говорих с леля, тя каза, че никога не е и чувала за нея.

Дребният удари Оуен с небрежен, отработен удар, при който пръстенът на показалеца му остави бразда по лицето му. Веднага се появи червена линия.

— Казах ти да не ме лъжеш. Ти не си могъл да говориш с леля си. — Усмивката беше застинала на лицето му, а челото му имаше мазна пот. — Защото тя е мъртва. Моите помощници я убиха. Бавно! Ох, колко бавно! Сигурен съм, че е умирала в страшни мъки.

— Умряла? Не…

— Да! — Бръснатата глава се разкикоти с флегматична и лигава нотка. — Мъртва е! Съвсем даже!

Пръстите на дребния отново стиснаха челюстта на Оуен, като избутваха главата му назад.

— Аз искам торбата и съдържанието ѝ! Искам да ми кажеш

дали момичето ти е казало къде е отседнало.

— Аз не зная… — започна Оуен.

— Мисля, че знаеш! — Дребният пъхна отново кърпата в устата на Оуен, хвана месестата част на ухото в клещите и стисна. Болката беше невероятна. Оуен се гърчеше на фотьойла и сумтеше през кърпата. — Или ми отговаряш, или ще ти откъсна ухото! — Той извади кърпата от устата.

— Ти що не ходиш да се…

Дребният сключи ръце около на гърлото на Оуен и натисна. Оуен не можеше да диша.

— Отговаряй! — рече дребният, като охлаби хватката.

Зад него младежите се разхилиха на висок глас.

— Ще ти кажа, ще ти кажа всичко, което знам — Оуен изпъшка тежко, тъй като знаеше, че полицията няма да пристигне навреме.

36.

Едноокият скитник се сви във входа, когато младата жена с безумни очи се появи от тъмното. Тя се втурна да пресича улицата, после спря нерешително и побягна обратно по пътя, по който дойде.

Скитникът седна. Книжната торба в ръката му, тупна тежко на земята и в нея се раздрънча някаква стъклария. Скитникът я изгледа, като се опитваше да си спомни дали в шишето беше останало нещо или не. Паметта му напоследък му играеше номера. Някаква сянка се показа от мрака и скитникът отново се дръпна назад, но това беше същата младата жена от преди малко. Тя се спъна в увитата с хартия бутилка и бутилката издрънча по платното.

— Ти кой си? Какво правиш тук? — прошепна младата жена с тревога.

Скитникът не вдигна глава, сякаш изобщо не чу въпроса. Уличната лампа обагряше в жълто половината от лицето му и му придаваше нездрав вид. На лявото му око се виждаше дебела мръсна превръзка.

— Аз съм никой. Спях тука…

— От колко време си тук?

Скитникът се намръщи, като се опитваше да се ориентира във времето.

— Малко… — отговори той най-накрая, после бързо поклати глава. — Абе, май от бая време.

— Виждал ли си тук да минават едни мъже?

Скитникът кимна отново. Видя ги и веднага разбра какви са. Инстинктът му за самосъхранение, придобит по улиците, го изпрати обратно в безопасността на мрака. Той хвърли крив поглед с единственото си око към младата жена с безумните очи. Тя да не би да е от тях? Не му се вярваше…

— Къде отидоха?

Скитникът показа с дълги мръсни нокти.

— Ей там…

Сара Милър погледна към апартамента на Оуен Уокър. Някаква студена и кисела маса се утаи дълбоко в стомаха й — тя доведе убийците право при Оуен.

Щяха да го убият и тя щеше да е виновна за смъртта му.

37.

Притисната до студената каменна стена, Сара ги чуваше как го измъчват.

Един от мъжете с гнусен глас изричаше гнусни думи, пълни с омраза и удоволствие. След това чу задавено пъшкане, нещо като писък, последван от кискане.

Те го измъчваха поради същата причина, заради която убиха и леля му — заради меча в торбата.

Сара хвърли бърз поглед през счупения прозорец. Единият от нападателите беше толкова близо, че можеше да го пипне. През рамото му ясно виждаше бръснатата глава, който стоеше по-назад. Оуен и мъжът с гнусния глас не се виждаха, но тя чуваше ясно въпросите и ударите.

Външната врата се отвори тихо, щом натисна бравата. Звуците станаха по-ясни — задавените хлипания на Оуен, кискането на бръснатата глава, киселият глас на дребния…

— … Сара Милър.

Тя замръзна ужасена, като чу името си. Откъде я познават? Освен… освен… Осъзнаването се изля върху нея като студена вълна — това са същите мъже, които й бяха звънели в офиса, същите, които убиха семейството й.

Подтиквана от сляпа ярост, Сара се втурна напред, преди дори да разбере, че го прави. Времето и пространството сякаш се разпаднаха в серии замръзнали кадри.

… дребният се обръща към нея с клещи в ръка…

… един от младежите се хвърля срещу нея…

… лицето на Оуен Уокър…

И тогава дребният я удари рязко в гърдите с клещите. Болката сякаш я разкъса и тя се строполи на пода, белите й дробове се бореха за въздух. Един ботуш със стоманени налчета се насочи към главата на Сара. Тя се превъртя и ботушът успя да засегне само рамото й. Болката скова цялата й ръка. Но в този момент Сара видя, че се е озовала точно до добре познатата торба „Теско“.

— Жива! — изрева Елиът. — Искам я жива! — Той се ухили. Ето, че всичко се нарежда добре. Ще се спазари с работодателя си за Милър и отново всичко ще е наред.

Елиът наблюдаваше спокойно как бръснатата глава отново рита Милър, този път върхът на ботуша му се заби в бедрото й. Младежът се готвеше за поредния дивашки ритник, когато Милър

се претърколи, извади от една торба на пода свит на ролка вестник, като разпиля из стаята разни листове.

Торбата!

Елиът замахна да я удари, но Милър вече беше застанала на едно коляно и държеше вестника здраво с двете си ръце. Тя се хвърли напред и удари бръснатата глава в слабините. Още преди да види как вестникът почервенява от кръв, Елиът знаеше какво се крие в него.

Счупеният меч пробиваше меката плът и преминаваше с лекота през тъканите, мускулите и вътрешните органи на младежа. Кръвта шуртеше и съскаше, щом докоснеше метала. Сара направи рязко движение нагоре с древното оръжие. Ръждивият ръб на меча — матов и тъп — буквално изкорми младежа.

Далечният зов на ловния рог, удар на метал с метал, песента на меча.

Сара рязко извади меча от тялото. Младежът се залюля с пепеляво лице, с широко отворени очи, с отворена уста, а с двете си ръце натискаше зейналата рана в корема си. Все още с меча в ръце, жената пристъпи напред и го стовари с все сила по врата на жертвата си. Беше изненадана, че когато главата се отдели от тялото и се търкулна, потече сравнително малко кръв.

Ловците се приближават, роговете им пищят пронизително, хъртките лаят все по-силно.

Сара Милър прескочи обезглавеното тяло и вдигна с две ръце меча над главата си. Мечът удари крушката и стаята потъна в мрак. По острието му запълзяха змийчета от бял огън.

Елиът и Кубето хукнаха навън в нощта. Тъкмо когато излязоха на улицата, се появи една полицейска кола. Двамата не обърнаха внимание на колата и се затичаха по улицата. Полицейската кола обърна и тръгна след тях.

През счупения прозорец Сара гледаше как полицейската кола тръгва след мъжете. Нямаше и капка съмнение обаче, че ще се върнат скоро. Тя се обърна към Оуен.

— Трябва да се махна от тук. Можеш ли да ме изведеш? — Тя дръпна объркания Оуен и го изправи на крака.

— Ти го уби! Ти го уби! — каза тихо Оуен. — Първо го намушка, а след това му отряза главата. Ти уби човек!

— По-точно двама. Ще ти обясня по-късно. Намираме се в голяма опасност.

Оуен почувства как му прилошава, а болката в главата беше толкова силна, че всяко мръдване беше в състояние да го накара

да повърне.

— Всичко ще е наред. Ще кажа на полицаите, че си го убила, за да ме спасиш. Нали затова се върна?

Сара кимна.

— Не можех да те оставя на тези… Видях какво направиха със семейството ми… и с Джудит.

— Тези говореха за леля ми и казаха… казаха… — Той се замисли за момент. — Казаха, че е мъртва — прошепна дрезгаво накрая.

Сара стисна ръката на Оуен. Опитваше се да диша през уста, защото смрадта от мъртвото тяло беше непоносима… ужасяваща смесица от воня на изпражнения, урина и кръв.

— Леля ти е мъртва, Оуен. Тези мръсници я убиха, заради торбата с меча, която ти предадох. Тя не искаше да им я дава, не искаше и да им каже къде е. Леля ти беше силен човек, чак до самия край. Тя ме помоли да ти донеса торбата и меча и ми каза да ти предам, че съжалява.

— Съжалява?

— Мисля, че тя знаеше, че това ще ти донесе само нещастия. — Сара погледна право в очите му. — Мисля, че трябва да вземеш торбата и меча и да ги скриеш. Освен това, трябва и ти да се скриеш. Тези хора са убивали и преди. Избиха семейството ми, убиха и Джудит, а днес бяха готови да убият и теб. Трябва да се махнеш! Трябва да се скриеш, докато тикнат тези хора в затвора. Ето защо трябва да тръгваме и то веднага!

— Но защо?

— Не знам — каза уморено тя. — Знам само, че е свързано с меча.

— Какъв меч?

Тя вдигна желязото, което държеше в ръка. Голяма част от ръждата бе паднала и отдолу се показваше блестящ метал.

— Това е Дирнуин.

Оуен се пресегна и докосна внимателно метала. Между пръста му и меча се стрелна искра и той дръпна изплашено ръката си.

— Преди малко, когато мушкаше оня тип… мога да се закълна, че мечът беше цял-целеничък.

Сара поклати глава.

— Мечът е счупен… — Тя извърна рязко глава и стаята се завъртя пред очите й. — Чуваш ли нещо?

— Нищо. Какво има?

— Помислих си… Стори ми се, че чух рог. Ловен рог…

38.

Ужасът ги връхлетя с пълна сила, когато вече бяха на безопасно разстояние от апартамента. Кубето караше бясно, стиснал с ръце волана така, че кокалчетата му бяха побелели. Внезапно бръснатата глава сви от пътя, отвори вратата, подаде глава навън и повърна.

Кубето тръшна вратата и се облегна назад на седалката. Дишаше тежко и на пресекулки.

— Ще я убия! — удари той с пестници по волана. — Ще я утрепя тая кучка!

Успяха да се изплъзнат на ченгетата, но бръснатата глава знаеше, че ще трябва да се отърве от любимия си бус, защото със сигурност ченгетата ги засякоха. Той се обърна към Елият.

— Ама тая каква е, бе? Аз си мислех, че е един никой, едно нищо! Ти ми каза така! — погледна той с обвинение спътника си.

— Тя е един никой — отвърна Елият уморено.

— Ами тоя никой вече уби двама от моите хора!

— Знам! Намери някоя телефонна будка. Трябва да се обадя.

— Нали имаш мобилен, що не се обадиш от там — каза с досада Кубето. — Ти си виновен за всичко! — добави ядно той.

Ръцете на Елият се сключиха около гърлото на Кубето. Бледите пръсти го стиснаха и дългият маникюр остави кървави полумесеци по настръхналата кожа.

Преди Кубето да успее да реагира дребният мъж извади клещите и ги щракна от двете страни на подаващия се от устата на бръснатата глава език.

— Никога повече не говори с мен по този начин! — тихо каза той и стисна клещите. — Сега слушкай какво ти говоря и го изпълнявай!

Вивиен беше в Астрала, в Другия свят, когато убиха момчето.

С лекота, резултат от дълга практика, тя разтълкува петната и линиите на пулсиращите цветове. Тя можеше да проследява развитието на събитията и да посочва съвсем точно мястото на случването им. Цветовете й изкрещяха — кобалтовосиньо-бялото от ужаса на Оуен контрастираше рязко с горскозеленото и нощносиньото на Елият и двамата му оръженосци. Жената отбеляза, че кръвожадността на Елият се смекчава от жълтото на сексуалната възбуда. Тогава се появи момичето, което размеси цветовете с нейни собствени цветове — студенобяло, смесено с червено и черно. Ужас! Гняв! След това и болка.

И тогава, изведнъж, нов цвят се разля в Другия свят. Запламтя яркожълта светлина, поглъщаща всички останали цветове в блясъка на ярката енергия.

Мечът отново опита вкуса на кръвта!

Древни и невероятно мощни пулсации от златна светлина затрептяха из Астрала и повлякоха Вивиен във вихрушката си. За секунда тя надзърна право долу, в Света на плътта. Видя как Сара Милър вдига счупения меч и го забива в момчето.

Вивиен се събуди с писъци, а ръцете ѝ отчаяно се мятаха из жълтия огън, който я обля, в мига, в който мечът потъна в плътта на момчето и погълна кръвта и душата му.

Ахриман я прегърна нежно и ѝ позволи да изтегли малко от неговата сила. Притисна главата ѝ в гърдите си и покри голото ѝ тяло с чаршаф, за да не види набръчканите водни мехури, които се появиха по плътта ѝ.

— Какво видя? — попита той шепнешком, разтривайки нервно слепоочията си.

— Счупеният меч… Отново уби… Пи кръв. Енергия… Живот… Такава мощ… — с мъка изрече тя. — Такава мощ…

— Къде е той? — попита Ахриман.

— Такава мощ! — изрече Вивиен и потъна в трескав сън.

Телефонът иззвъня.

— Значи си ме провалил отново, господин Елиът, така ли? Освен това си загубил и един от хората си.

— Но как…

Нямаше начин работодателят му да знае за случилото се. Никакъв! Освен, разбира се, ако не разполага с човек, който наблюдава къщата.

— Забравяш, господин Елиът, че знам всичко, което ми е нужно да знам за теб — знам какво правиш и с кого го правиш, знам къде ходиш, с кого се виждаш… Зная всичко. А сега ми кажи, че си взел меча.

Елиът се намръщи. Ако работодателят му знае всичко, тогава защо не знае дали мечът е у него или не е? Или това е някакъв капан, за да види дали Елиът не се опитва да го излъже?

— Мечът не е у мен — призна той. — Милър изкорми един от моите хора и след това ни нападна. Едва се отървахме живи.

— Тя все още ли е в апартамента с американеца?

— Да, доколкото знам.

— Тогава се върни и ги доведи и двамата. Искам ги живи! Не

непременно здрави, но живи. И ми донеси проклетия меч! Не ме разочаровай отново, господин Елиът, или ще съжаляваш много — добави той и затвори.

— Трябва да се връщаме — обърна се Елиът към Кубето и се качи в буса.

— Аз няма да се върна там!

Елиът не му обърна никакво внимание. Измъкна изпод седалката една дълга тежка верига и я пусна в скута на Кубето. След това извади и един грамаден ковашки чук. На лицето му застина ужасяваща усмивка.

— От нас се иска само да ги доставим живи. Няма значение в какво състояние.

Бръснатата глава се усмихна и кимна с разбиране. Без да каже дума, той обърна буса. Смяташе да се позабавлява добре и да строши капачките на колената на Сара Милър.

39.

— Къде ще ходиш?

— Не знам — поклати глава Оуен.

Двамата стояха в мрака и следяха всяко движение по тихия път. С изключение на един мръсен побелял скитник, сгушен в някакъв вход, улицата изглеждаше пуста.

Оуен извади ключовете и се отправи към седемгодишната некадърно паркирана „Хонда Сивик“. Сара забърза след него, в едната ръка стискаше здраво торбата на Джудит, а в другата — Счупения меч.

Оуен беше запалил колата, когато тя стигна.

Сара седна вътре и въздъхна с облекчение.

— Остави ме в най-близкия полицейски участък — каза уморено тя.

— Сигурна ли си, че искаш това?

— Няма смисъл да бягам. Колкото повече бягам, толкова повече ще нараства увереността им, че аз съм виновна. — Тя внезапно млъкна. — Пък и аз съм виновна — додаде след известно мълчание.

— Самоотбрана — опита се да я успокои Оуен.

— Не съм сигурна, че за полицаите нещата изглеждат по този начин.

Сара се загледа през прозореца. Толкова много неща се случиха през последните два дни, толкова много неразбираеми за нея неща. Чудеше се дали някога ще се отърве от смрадта на смърт. Чувстваше как тази смрад се е пропила в дрехите й, проникнала е в кожата й — ужасна, противна смесица от миризма на изпражнения, металния привкус на кръв и воня на страха.

Тя уби човек.

Втори за днес.

Сара погледна ръждясалото парче желязо в ръцете си. Обърна го, за да го разгледа отново. Помисли си, че червените петна по ръцете й сигурно са от ръждата, но дълбоко в себе си знаеше, че са от друго. Някаква част от нея беше сигурна, че мечът изпуска кръв.

— Сара?

Дирнуин, Счупеният меч.

— Сара?

Тя си спомни тежестта му в ръцете си, идеалният баланс, когато замахваше с него и го забиваше, усещането, че мечът е естествено продължение на ръката й. В мига, в който мечът потъна в тялото и се нахрани с момчето, тя се почувства…

заситена. Спомни си вълната от топлина, която се разля по тялото й.

— Сара?

Най-накрая, тя чу гласа на Оуен.

— Мисля си, че и аз трябва да дойда с теб в полицията. Ще им обясня обстоятелствата…

Сара се обърна към него и обгърна лицето му с ръце. Пръстите й оставиха червени следи по мургавата му кожа.

— Виж, полицаите ме подозират за убийството на цялото ми семейство. Те знаят, че съм била в къщата при леля ти днес след обяд. Сигурна съм, че мислят, че съм убила и нея — добави тя с горчивина в гласа. — В потвърждение на това, те получиха един труп във влака и един тук. Ще ме затворят завинаги и няма защо да те повличам със себе си в този кошмар. Ти дори не ме познаваш — очите й се наляха със сълзи и тя едва успяваше да си поеме дъх.

Оуен внимателно свали ръцете й от лицето си и така силно стисна пръсти й, че я заболяха.

— Идвам с теб в полицията — заяви твърдо той. — На мен ще ми повярват!

— Как? — попита тя.

— Ще ги накарам! Ще им кажа истината!

— Каква истина? — Сара се разсмя истерично.

Известно време Оуен кара мълчаливо. На следващия светофар той се обърна към нея и я попита много сериозно:

— Не те ли интересува какви са тези мъже, които стоят зад всичко това? Мъжете, които ме нападнаха тази вечер… — гласът му секна за миг, но после продължи отново. — Мъжете, които убиха леля ми… Не ти ли се иска да ги видиш изправени на съдебната скамейка?

Сара гледаше право пред себе си, като се стараеше да не се разплаче.

— Тези мъже убиха семейството ми. Искам да видя как ще изгният, искам съд за тях… но знам, че не мога да направя нищо. Тези хора са убивали и ще убиват отново и съм сигурна, че в момента ни преследват.

— Но защо?

Сара Милър вдигна остатъка от меча от скута си.

— Заради това.

— Някаква счупена антика?

Сара поклати глава.

— Това не е просто антика. Това е нещо много повече.

— Да, но какво е това?

— Още не съм сигурна — измърмори тя. После поклати

глава. — Това е нещо старо… не просто старо, то е древно… И е смъртоносно.

40.

Кубето се наведе над кормилото.

— Ето ги. В червения „Сивик“.

— Виждам ги — измърмори Елиът. Колата излизаше от „Скарсдейл Вилас“ на „Ърлс Корт роуд“. — Да му се не види! — изруга той. — Надявах се да ги хвана в къщата или в някой тих сокак, където и да се разпищят, няма кой да им обърне внимание.

— Какво да правя? — попита Кубето.

— Карай зад тях. Ще се доближим до тях при първа възможност. — Елиът вдигна ковашкия чук и пусна тежката му глава в шепата си. „Живи“, каза работодателят му, *„но не е задължително да са здрави“*.

— Мисля, че ни преследва някакъв бус.

Сара не се поддаде на изкушението да погледне.

— По какво позна?

— Ние се движим с около петдесет километра в час. Всички останали карат с поне осемдесет, но бусът поддържа нашата скорост и от известно време се крепи на една и съща дистанция зад нас.

— Направи два-три завоя. Виж дали ще ни последват — предложи Сара. Пръстите ѝ се сключиха около ефеса на меча, като теглеха сила от окисления метал.

Без да дава мигач, Оуен зави внезапно наляво. Колата между тях и буса спря рязко, гумите ѝ изсвириха, а слисаният шофьор едновременно натисна спирачката и клаксона. В дъното на улицата Оуен зави надясно, след това отново надясно. После зави наляво и отново излезе на „Ърлс Корт роуд“.

— Откъснахме се — въздъхна с облекчение Сара.

— Не, не сме — каза Оуен.

Бусът се движеше две коли зад тях.

— Тоя ни излъга! — изръмжа Кубето.

Елиът кимна.

— Изравни буса с колата и ги изтикай от пътя.

— В центъра на града?

— Действай!

Елиът залагаше на това, че на никого няма да му се занимава с тях. С революцията на мобилните телефони се разви една колективна апатия, по силата на която хората се намесваха най-

вече като изваждаха телефоните си, за да повикат полиция. Хората смятаха, че постъпват съвсем правилно, като си седят в пашкула на собствените си коли и не се намесват лично.

Никой не смееше да рискува.

Милър рискува веднъж и ето какво се случи с нея.

Разполагаха с една-две минути, преди някой да се обади в полицията и още няколко минути, преди полицията да пристигне. Предостатъчно време, за да свършат работата. А ако някой доброжелател поиска да вземе участие, чудесно, Елиът щеше да му покаже, че е по-добре да си тръгне. Той потупа дланта си с чука.

Белите бусове станаха източник на тревога за Сара, откакто гледа „Мълчанието на агнетата“. Човек изобщо не можеше да има вяра на шофьор на бял бус. Щом бусът изскочи до тях, Сара си помисли дали пък орисията й не е да я хвърлят в багажника му. Да умре в мрак.

Тя мерна профила на човека до шофьора, който в този момент се обърна и погледна към тях. Последва миг на разузнаване, преди вратата на буса да се отвори и мъжът с тясното лице да се подаде навън с чук в лявата си ръка.

— Оуен! — изкрещя Сара.

Чукът се стовари върху предното стъкло и по него се плъзна тънката мрежа на паяжината, а върху предните седалки се посипаха ситни парченца стъкло. Оуен изкрещя, изви рязко волана и запрати „Сивика“ в по-тежкия от него бус. В каросерията на буса се образува малка вдлъбнатина, а леката кола отскочи. Оуен отново насочи „Сивика“ към буса и се блъсна в него. Върху Елиът, който се държеше за отворената врата на буса, се посипаха искри.

— Продължавай да караш! Продължавай да караш! — крещеше Сара, докато блъскаше предното стъкло със Счупения меч, за да избие замрежените останки от стъклото.

Белият бус наближи „Сивика“ и се блъсна в него. Мъжът с чука се наведе навън, стовари чука върху покрива на колата и проби огромна дупка. Ударът строши прозореца откъм шофьорското място и по пепелявото лице на Оуен се посипаха ситни стъкълца.

— Натисни спирачка! — изкрещя Сара. — Спирачка!

Оуен скочи върху спирачката, хондата изсвири и спря.

Отзад се чу трясък. Някаква кола се беше нанизала в задницата на „Сивика“. Последва по-слаб трясък от третата кола във верижната катастрофа. След това още един трясък и още

един… Ефектът на доминото. Бусът отмина бързо напред и измина още двадесетина метра, преди да се чуе изсвирване на гуми от внезапно закованите му спирачки. Светлините му за заден ход светнаха в бяло.

Оуен извъртя кормилото и колата застана напреки на пътното платно. Запищяха клаксони, чуха се звуци от огъване на ламарини и чупене на стъкла, гневни шофьори ругаеха, но вече беше твърде късно.

— Браво на теб! — рече смаяно Сара.

— Доста часове съм прекарал с „Ексбокса“ на моите племенници — ухили се Оуен, като профуча покрай един „Фолксваген“ и зави по „Кенсингтън хай стрийт“.

Белият бус се опита да ги настигне, като се качи на тротоара, разпръсна любителите на нощни разходки, а после отново се върна на пътя.

Сара час по час се обръщаше назад и гледаше как бусът скъсява разстоянието, но в този момент те вече бяха завили по „Кенсингтън хай стрийт“ и тя го изгуби от поглед.

— Остави колата! — нареди Сара.

Оуен избърса лицето си с ръка и без да иска размаза кръвта от наранените си бузи и чело. Под пръстите му забоцкаха стъкълцата.

— Не, няма! — отвърна той на Сара. — Тази кола не я оставям. Цели две години съм спестявал да я купя.

Сара усети някакво движение зад тях. Обърна се, за да погледне през задния прозорец и видя как бусът пердаши през рехавото движение зад тях.

— Ето ги пак! — викна уплашено тя.

— Виждам!

— Тогава карай по-бързо! — нареди Сара.

— Толкова й е най-бързото.

Няколко секунди по-късно бусът изрева, заби се в задницата на „Сивика“ и направи бронята на парчета.

Оуен изсумтя, коланът се впи в гърдите и стомаха му. Усети как мускулите на тила му се стягат — изглежда това беше, което наричат „камшичен удар“. Слава Богу, в лека форма. Той се вкопчи в кормилото толкова здраво, че усещаше как ноктите му се впиват в дланите.

Къде е проклетата полиция?

Бусът отново блъсна колата и я завъртя на пътя. Задната броня се удари в някакъв стълб, който хлътна от удара, крушка на лампата се пръсна с искри.

Оуен обърна бързо колата и се върна на пътя. Мина на червено под вой от възмутени клаксони, но бусът не се отделяше

от тях. Един черен „Мерцедес“, който минаваше през кръстовището на зелено, се вряза в буса точно над задното му колело и го завъртя на деветдесет градуса. Шофьорът на „Мерцедеса“, човек на средна възраст, изгледа с изумление как бусът потегля с мръсна газ, оставяйки след себе си метални части и парчета стъкло. Мъжът се оказа достатъчно съобразителен, записа си регистрационния номер и звънна на полицията.

— Ето го! — посочи Кубето.

„Сивикът“ беше паркиран в началото на „Дери стрийт“ с включени фарове и мигащи аварийни светлини. И двете врати зееха.

Елиът изскочи от буса още преди да е спрял. Втурна се към колата и навря главата си вътре. Беше празно.

Никаква Милър.

Никаква торба.

Никакъв меч.

Без да изпуска чука от ръце, той забърза по тясната улица. Кубето бавно го задмина с буса. Тясната улица излизаше на „Кенсингтън скуеър“. Кубето спря и слезе от буса, а на юмрука му проблесна верига. Той изчака Елиът.

— Тези може да са отишли, където си искат — измрънка бръснатата глава.

Елиът вдигна чука и за миг Кубето си помисли, че ще го удари.

— Какво смяташ да правиш?

Елиът не знаеше. Работодателят му щеше да побеснее.

— Можеш да кажеш на шефа, че сме направили всичко, което сме могли. Не сме виновни, че избягаха.

— Тогава кой е виновен? — озъби се Елиът.

Бръснатата глава го погледна с празни очи и сви рамене.

— Какво смяташ да му кажеш?

— Нищо. Абсолютно нищо! — Елиът захвърли чука в буса и се качи. В апартамента си държеше голяма сума в употребявани банкноти, както и най-различни паспорти. Ако тръгне сега, би могъл да стигне достатъчно далече, преди неговият работодател с ледения глас да разбере какво е станало тук тази нощ.

Като се придвижваха бързо, притиснати един в друг досущ като любовна двойка, Оуен и Сара се опитваха да скрият ужаса си. Насочиха се към станцията на метрото, за да хванат един от последните нощни влакове.

Петък, 30-ти октомври

41.

— Имаме ли самоличността на трупа?

— Той е бил от бръснатите глави. Установили са го… когато намерили главата му — добави Виктория Хийт.

Тони Фулър пресече „Ърлс Корт роуд“, без да си дава труд да пуска мигачи, и остави след себе си маса надути клаксони. Беше в кучешко настроение. Беше седем часа сутринта, а той и колежката му вече караха на честна дума.

— Кога приеха телефонното обаждане?

Труповете започнаха да се множат, а от Милър нямаше следа.

— Към полунощ. Имаше едно непълно обаждане на 999. Операторът не успял да запише пълни данни, но по идентификацията на повикването извадили пълния адрес. Един екип пристигнал да разследва, подгонил някакви мъже, които бягали от сградата. — Сержант Хийт се наклони напред и посочи вдясно. — Ето тук е.

— Денят на Вси светии е чак утре, а всички вече са откачили.

— Ако трябва да бъдем честни, снощи беше доста натоварено — продължи сержантката, като гледаше в бележника си. — „Челси“ загуби с два на нула от „Вила“, така че е имало доста разочаровани запалянковци. Седемнадесет ареста. На „Ърлс Корт роуд“ е станала голяма верижна катастрофа, която затворила целия участък на пътното платно. Към два и тридесет се е върнал екипът от мястото на непълното обаждане. Хората от екипа говорили с жалбоподателката, хазяйката, която живее в апартамента над апартамента в сутерена. Оказва се, че тя говорила с една от нейните наемателки, която казала, че срещнала напълно непозната жена на стъпалата по-рано същата вечер, която попитала за човека от апартамента в сутерена. Хазяйката не обърнала кой знае какво внимание, докато не чула писъците…

— А тогава било вече твърде късно — Фулър въздъхна. — Кога най-сетне тези хора ще се научат да ни търсят? Да ни се обаждат по-рано, а не по-късно.

— Проблемът е същият, дори когато ни се обадят, защото докато стигнем там, минава време — напомни му Виктория. — Обаждането е постъпило от мобилния телефон на Оуен Уокър, студент, който прави магистратура и е наемател на апартамента — уточни Виктория.

— Уокър? Някаква връзка с Джудит Уокър?

— Американец е, но в момента проверяваме. Работи в английска консултантска фирма, живее тук от три години. — Тя

премигна, като се опитваше да разчете собствения си разкривен почерк. Беше вече на трето кафе, а и бележките ги прави, докато слуша доклада на един полицай по служебната радиостанция от местопрестъплението.

— Какво е станало тогава?

— Когато колегите дошли в апартамента, заварили прозореца в хола на Уокър счупен. Осветили с фенерче през прозореца и видели чифт крака на пода. Отворили вратата и вътре открили тялото на неидентифициран субект от мъжки пол. Той бил изкормен и обезглавен с остро оръжие. Възможно е да е меч — добави тя с кисела усмивка.

— Меч?

— Меч…

— Аз вече направо не вярвам на ушите си — прошепна Тони Фулър, като вмъкна внимателно колата на бордюра зад колата на полковника. — Да има някаква връзка с Милър?

— Твърде е рано да се каже. Приятел може би?

— Намерени ли са някакви следи от тая Милър?

— Никакви.

Гавин Макинтош тъкмо си сваляше гумените ръкавици, когато двамата полицаи влязоха в апартамента. Лицето на шотландеца се изопна, под очите му проличаха дълбоки сенки.

— Какво не е наред с картината? — попита той.

Тони Фулър спря до трупа, дръпна ципа на чувала и заразглежда кошмарните рани. След това се изправи и огледа стаята.

— Няма кръв — каза той най-накрая.

Шотландецът кимна.

— При нормални обстоятелства бих се хванал на бас, че нашият покоен приятел не е убит в тази стая, че е заклан някъде другаде, а тялото му е донесено тук. Тук, обаче, явно не става дума за нормални обстоятелства. Няма никакви съмнения, че той се е бил тук и е умрял тук.

— Но кръвта къде е? — измърмори Виктория Хийт.

— Точно така! — рече Макинтош. — Къде е кръвта? Изкормили са го като риба и са оставили кръвта да изтече. Тук трябва да плува в кръв. Разрязали са му гърлото, докато все още е бил жив. Кръвта изтича от артериите под налягане, което означава, че трябва да опръска стените и тавана.

Всички обърнаха глави към тавана.

— Затова ви питам, каква е връзката между това момче и тялото, което разгледах по-преди? — завърши речта си

Макинтош.

— Мечът — отговори кратко Тони Фулър.

— Мечът? — Макинтош се усмихна уморено. — И двамата са убити с едно и също оръжие.

— И един и същ убиец, може би — измърмори Виктория.

— Това би било логично предположение — кимна шотландецът. — Радвам се, че не съм полицай.

Хазяйката се казваше Даяна Гейл, и въпреки че й беше жал за младежа в апартамента на сутерена, който явно е бил или отвлечен, или убит, а може би и двете, тя се радваше на своите петнадесет минути слава. Освен това много внимаваше какво приказва — в края на краищата някой жълт вестник със сигурност щеше да прояви готовност да плати за разказа й, така че тя не искаше да предостави цялата информация ей-така, за нищо.

— Вашите колеги вече записаха показанията ми — каза тя и зае поза, съответстваща на шареното й кимоно, когато мъжът с изморен поглед и мъжкараната се появиха на вратата с разтворени полицейски карти в ръка.

— Ще ви отнемем не повече от една минута, госпожо Гейл — каза Тони Фулър, без да обръща внимание на думите й и влезе в антрето.

— Всъщност съм госпожица — закокетничи жената.

— Госпожице — поправи се Тони. — Аз съм комисар Фулър от криминалната полиция, а това е колежката ми, сержант Хийт. Първо, бих искал да ви благодаря за вашата безценна помощ. Ако повече граждани бяха като вас, работата ни щеше да е много по-лесна. — Той се насили да вложи в думите си цялата искреност, на която бе способен.

Двамата полицаи последваха атрактивната седемдесетгодишна госпожица в едно тясно вестибюлче, в което царстваше огромно пиано. На отсрещната стена имаше нов телевизор с плосък екран. Двама ухилени водещи от ранния сутрешен блок изброяваха всякакви произшествия и злополуки, станали през нощта. Госпожица Гейл изключи телевизора, точно когато в него се появи усмивката на момичето от прогнозата за времето.

— Госпожице Гейл, какво можете да ни кажете за младежа, който живееше долу? — попита Тони Фулър.

— Той беше американец. Много приятен младеж с доста хубав външен вид. Честно да ви кажа, ако беше двадесет години по-стар, а аз десет години по-млада… Жалко! Така или иначе, той редовно си плащаше наема.

— Имаше ли някакви гаджета — момичета… или момчета? — попита бързо Виктория Хийт.

— Ама разбира се! Той е изумителен. Там редовно идваха и си отиваха младежи. Младите хора много обичат да се забавляват. Но нямаше някоя по-постоянна, нали разбирате какво имам предвид.

— Имаше ли бръснати глави сред тях?

Тя погледна стъписана.

— Абсолютно никакви! Тук бръснати глави няма.

Хийт и Милър се спогледаха.

— Оуен бръснеше ли си главата?

— Със сигурност мога да кажа, че не. Той имаше много красива коса.

— Нещо за семейството? — попита Виктория.

— Само една леля. И двамата му родители не са между живите. Жалко, наистина. Миналата година му сготвих вечеря по случай Деня на благодарността, нали, истинска американска традиция, та той нещо много се разчувства, като взе да говори за тях. — Тя пое дълбоко въздух. — Изглежда, че…

— Неговата леля англичанка ли е? — прекъсна я Тони.

— Да, да, разбира се, тя живее…

— Вие знаете ли името на тази леля? — прекъсна я Виктория. — Ще се наложи да се свържем с нея.

— Разбира се, тя е детска писателка, в момента е на върха на вълната. Аз имам всичките й книги от серията „Мрачния замък“ — до една. Ето тук, сега ще ви ги покажа, те са си с автографи и така нататък. — Даяна Гейл се протегна да стигне до един рафт в библиотечката и взе някаква ярко илюстрирана детска книга. Тя широко се усмихна, като отвори книгата, така че двамата полицаи да прочетат надписа. Но усмивката й се стопи, когато полицаите се обърнаха и излязоха бързо от стаята.

Един униформен полицай спря детективите на стъпалата.

— Извинете, но тук има един полицай от градската полиция, с когото мисля, че няма да е лошо да поговорите.

Комисарят и сержантът последваха униформения към отсрещната страна на улицата, до една полицейска кола, където млад червендалест полицай пристъпваше неловко от крак на крак.

— Това е полицай Напиър от градската полиция, той е от местния участък.

— Какво можем да направим за вас, полицай?

— Бях тръгнал за този адрес да говоря със собственика на

една червена „Хонда Сивик“, регистрационен номер…

Фулър вдигна ръката си.

— По същество! — рече той.

— Колата, регистрирана на името на господин Оуен Уокър, беше намерена изоставена на ъгъла на „Кенсингтън хай стрийт“ и „Дери стрийт“. Като изхождаме от щетите по колата, считаме, че господин Уокър е участник в пътнотранспортно произшествие с много автомобили. Първоначално мислехме, че просто си е тръгнал, но установихме наличие на петна от кръв по тапицерията. Ние считаме, че е възможно да е бил ранен.

Фулър хвана по-възрастния полицай за рамото.

— Извикай Макинтош. Кажи му да ни чака там. Вие — той хвана по-младия служител на градската полиция за ръката, — моментално ни карате там.

— Това е Милър, нали? — попита сержант Хийт.

— Би трябвало. Тя вероятно е отвлякла Оуен с неговата кола, а когато той се е опитал да й попречи, колата е станала неуправляема и се е блъснала.

Виктория Хийт кимна, но продължаваше да не вижда логика в случващото се — Сара Милър беше миньонче с ръст метър и шестдесет, докато Оуен Уокър, поне по описанието, с което разполагаха, беше висок над метър и осемдесет — истински американски атлет. Няма абсолютно никаква логика.

Фулър щракна с пръсти.

— Свържете се с главното управление. Кажете им да направят актуализация на досието на Милър. Никой не трябва да се доближава до нея. Да се подхожда с крайна предпазливост.

— Интересно, къде ли е сега Оуен Уокър? — прошепна Виктория Хийт.

Фулър изсумтя.

— Мъртъв. Или ако не е мъртъв, тогава тя най-вероятно точно сега го измъчва до смърт.

42.

Ароматът на кафе и препечени филийки го извадиха от неспокойните му сънища. Оуен се претърколи и с мъка успя да седне на леглото. Той махна един кичур коса от очите си, като пъшкаше с глас, докато изследваше с ръка контузената си буза. Цялата дясна страна на лицето му гореше и на пипане беше подута, а освен това под кожата напипваше твърди стъклени частици.

Значи не е било сън.

Лудото автомобилно надбягване го преследваше в сънищата му, само че този път оня със студените очи и чука не трошеше предното стъкло и не пробиваше покрива, а го удряше с чука, докато костите и плътта му не се превърнеха в кървава маса.

Оуен смътно си спомняше, че отидоха с метрото до „Нотинг Хил гейт“. Той през цялото време се подпираше на Сара, онемял от сполетелите го събития и сврял издраното си лице в рамото й, като се стараеше да прикрие раните си. Заведе Сара в апартамента на една своя приятелка в Нотинг Хил, точно до „Портобело роуд“. Джойс беше една от многото жени, с които се срещаше. Тя беше извън града тази седмица и даде на Оуен ключовете си, за да й храни котките.

Някаква сянка се появи на вратата и сърцето му заподскача, ужасено от оживелите спомени за сенките на хората нощес.

Сара почука с крак на вратата, преди да влезе в стаята. Току-що беше взела душ и дългата й рижа коса беше още мокра. Очите й, които вчера бяха мъртви и безжизнени, сега блестяха. Розовата хавлия обгръщаше стройното й грациозно тяло и Оуен смутено извърна очи. Тя седна на ръба на леглото и почака той да си нагласи възглавниците и да покрие гърдите си с чаршафа, преди да сложи подноса на коленете му.

— От доста време не ми се е случвало да закусвам в леглото. — Той направи опит да се усмихне. Обви с ръце голяма чаша с кафе и отпи бавно. Усети как парещата течност изгаря езика му. Въздъхна и се облегна на възглавницата.

— Как си? — попита Сара.

— Как мислиш, че се чувствам?

По лицето й пробягна бърза усмивка и тя изведнъж придоби вид на момиче.

— Кофти.

— Точно така се чувствам.

Сара се наведе, за да разгледа наранените му бузи.

— По-добре не можах да ги почистя — каза тя, — под кожата

май са останали стъкълца.

Оуен поклати глава.

— Не помня да си ме почиствала. — Той вдигна рязко завивките и погледна под тях. Беше гол. По бузите му се разля руменина, която на мига се отрази и по лицето на Сара.

— Целите ти дрехи бяха в стъкла… — започна тя и се усмихна плахо. — А и след всичко, което стана снощи, аз не бях в състояние да направя нищо, даже да погледна.

Оуен кимна.

— Снощи нямах възможност да ти благодаря…

— Можеш да ми благодариш, като си изядеш закуската. Не карай едно момиче да яде само. Това е невъзпитано.

Сара дъвчеше крайчето на една препечена филийка и погледна към мъжа, когото за пръв път имаше възможност да огледа добре. Тя позна някои черти на леля му в неговите — същата решителност в зелените очи, същата волева челюст.

— Кой е собственик на апартамента? — попита тя предпазливо, след като забеляза оформения с женски вкус интериор, както и проточилото се помежду им мълчание.

— Една… приятелка — отвърна той, без да е сигурен защо иска да премълчи факта, че е спал с Джойс няколко пъти. — Тя ми е колежка в курса по статистика и тази седмица отсъства.

Сив котарак на пределна възраст скокна на леглото, вперил поглед в каничката с мляко.

— Обещал съм да храня Ромул и Рем. Какво да кажа… чувствителен съм към животните — продължи Оуен.

— И аз обичам котките — измърмори Сара и кихна. — Въпреки че те не ме обичат.

Оуен отля малко мляко в чинийката и я постави на леглото. Моментално на леглото скокна и втората котка… деликатен женски екземпляр. Двете животни клекнаха до паничката и залочиха млякото.

— Мислиш ли, че тук сме на безопасно място? — попита Оуен, без да гледа в нея, докато галеше едната котка.

— Не знам — отвърна тя. — Зависи колко организирани са тези хора. Може би ще се завъртят насам-натам и ще проверят приятелите ти. Но вероятно имаш няколко дни.

— Ти още ли не си се отказала да ходиш в полицията?

— Не съм.

— В такъв случай, аз ще дойда с теб.

Сара поклати глава.

— По този въпрос няма да спорим — заяви Оуен. Той допи кафето си. — Но първо искам да си взема душ и да се опитам да почистя лицето си.

Сара вдигна подноса и го отнесе в кухничката. На хладилника имаше залепена със скоч малка снимка. На нея се виждаха Оуен и една красива азиатка пред Лондонското око. Бяха прегърнати по начин, доста далеч от платоничния.

— И аз искам да съм толкова близка с приятелите си — измърмори Сара на Ромул, който я беше последвал с надеждата, че ще получи още ядене. Сара се обърна към телевизорчето в кухнята. След като погледа новини няколко минути, тя малко се поотпусна, тъй като не дадоха нищо за убития от нея човек. Дадоха няколко кадъра от верижната катастрофа на „Кенсингтън хай стрийт“, пет-шест коли, разпилени по пътя, лицето на репортера, оцветено от червено-сините светлини на линейките и полицейските автомобили. Въпреки че имаше няколко сериозно пострадали човека, загинали нямаше.

Сара свърши с миенето на чиниите, и чу как Оуен се надигна от леглото и зашляпа към банята. След няколко секунди душът забарабани по плочките.

Сара бавно се върна в хола и потъна в мекия фотьойл. Бръкна в торбата, лежаща в краката ѝ и извади Счупения меч.

Ловни рогове.
Неясни и далечни.
Които я зовяха.

Сара премигна. За миг мечът беше цял, блестящо парче сребрист метал, слънчевата светлина заблестя по него като по течност, ослепи я и очите ѝ се насълзиха. Когато възвърна способността си да вижда нормално, мечът вече не беше нищо повече от стара ръждясала пръчка. Някой извършваше убийства, за да притежава това парче желязо. Джудит Уокър умря в ужасни мъки, за да запази тайната му. Може би под ръждата има масивно злато, някой съвременен Малтийски сокол. Тя почовърка ръждата с палец — в скута ѝ се посипаха кървавочервени трошички окислено желязо, но отдолу не се показа никакво злато.

И все пак мечът беше особен.

Снощи, когато го заби в бръснатата глава, тя почувства… Какво почувства? За миг тя се почувства силна, могъща, ужасът ѝ изчезна и тя се почувства… *жива*! Същото усети и по-рано, когато повали младежа във влака. Тогава реагира инстинктивно и го удари с желязната пръчка през едната страна на главата. В момента, в който младежът се размаза в прозореца, Сара почувства… Какво почувства? Как би могла да опише това

чувство?

Съжаление… ужас… страх…

Не, тя усети *задоволство*.

Като люлееше меча в ръце, Сара Милър се излегна във фотьойла и затвори очи. Единственият звук в апартамента беше далечното съскане на душа в банята. Звучеше като дъжд.

Просто като дъжд…

43.

Вали дъжд.

— В тая прокълната страна винаги вали.

— Какво забравено от Бога място!

Някаква сянка падна върху им.

— Няма място, което да е забравено от Бога.

Двамата мъже се обърнаха и се върнаха към задачите си в момента, в който край тях мина момчето с гарвановочерната коса. Те не срещнаха неговите студени очи и двамата тайно докоснаха амулетите и талисманите, зашити в дрехите им. Момчето погледна през рамо, изви устни в иронична усмивка, все едно знае точно какво правят двамата.

Сивокосият белобрад човек стоеше на носа, сложил ръка върху рамото на племенника си и показваше към далечната линия на белите отвесни скали.

— Ще бъдем там, преди да падне нощта.

През вълните изсъска дъждът, забарабани по коженото платно и се разби о дървената палуба.

— Далеч ли сме от къщи, вуйчо?

— Далеч сме, Йешуа. Ще слезем на брега под белите скали.

Момчето облегна лакти на парапета и се наведе напред, като гледаше с любопитство приближаващата се земя.

— Вуйчо, моряците мислят, че сме се доближили твърде много до края на света, а египтянинът предсказва, че ако плаваме още един ден на запад, ще паднем зад края на света.

— Колкото и да е учил, египтянинът е глупав човек. Ако плаваме един ден на запад и север, ще срещнем нова земя, чудна зелена земя, населена с диви войнствени племена. Тази земя е богата на злато, а хората там умеят изкусно да обработват мекия метал.

— Ние ще пътуваме ли натам, вуйчо?

— Този път не. — Възрастният човек сложи вълнената гугла на главата си, тъй като вятърът смени посоката си и дъжд и лапавица забръскаха право в лицето му.

— Ще търгуваме с калай, ще отделим десет дни да попълним припасите си от калай и след това ще се върнем вкъщи.

Момчето Йешуа обърна лицето си към дъжда, затвори очи и отвори уста да лови ледените капки.

— Има вкус на студена земя и горчиви билки — каза то, без да отваря очи. После обърна глава и погледна вуйчо му. — Какво ще даваш в замяна на калая?

— Толкова много въпроси! Ами няма да са обикновените стоки

за търговия. Тези хора са изкусни занаятчии, ценят само интересното и необикновеното. — Той направи жест към центъра на дълбоко газещия кораб, където стоките лежаха покрити с намаслено кожено чергило. — Една от причините да търгуват с мен и да отказват да си имат работа с останалите, е защото аз редовно им нося нещо необикновено. Понякога си мисля, че те са като деца, които искат само най-новите играчки.

Мъжът спря изведнъж, след като осъзна, че е сам. Момчето се бе запиляло към покритите с чергило стоки. Капитанът поклати глава и се обърна към сушата. Йешуа беше дете на негово внуче, странно момче, което си бе чудновато откак се роди.

Изглеждаше и се държеше далеч по-зряло от крехките си години, предпочиташе обществото на възрастните, отколкото на връстниците си, но по някаква причина самото му присъствие изнервяше мнозина. Оставяха го да броди с дни сам-самичък и въпреки че вече бе навършил възрастта, в която сам би трябвало да е започнал да учи занаят, той не показваше влечение към никое занимание.

Йосия се надяваше, че това пътуване до края на света ще пробуди интерес у момчето. Ако стане така, той би могъл да го вземе за чирак, да го научи как се плава по море, да му покаже чудесата по света — земите на жълтите хора далеч на изток, косматите демони в планините, мъже с коса с цвета на огъня и кожа с цвят на тебешир — това би било достатъчно, за да грабне въображението на всеки човек.

Въображението на Йосия бе завладяно още когато той беше момче.

Бащата на Йосия, Йешуа, го бе взел в морето за първи път, когато Йосия още беше дете. Направиха кратко пътешествие на север и на запад до безчислените острови на Гръцкото море. Баща му му показа градовете под вълните — безупречните прави улици, павираните пътища, величествените къщи, блестящите палати и богато украсените статуи. Забавляваше го с разкази за изгубената цивилизация, която някога процъфтявала там, подари му кинжал, изваден от един гмуркач от една от къщите. Разказа му, че има и други цивилизации, други раси, други тайни и съкровища по света.

Йосия все още носеше ножа, изключителна изработка от желязна и медна тел на ивици, с дълго острие, богато украсено с гравиран спирален мотив, който той не бе срещал другаде, докато не стигна до Калаената земя. Когато се върнат от това пътуване, той ще заведе момчето до Гръцкото море. Заедно ще изследват многото острови, ще търсят съкровища в златните пясъци… и може би Йосия ще успее да убеди момчето да стане

негов следовник.

Йосия се обърна отново към белите скали. Сега те бяха по-близо и вече се виждаха горящите по високите им части огньове, предупреждаващи за приближаващия кораб. Този живот беше труден, но не беше лош, не по-труден от живота на занаятчията, земеделеца или овчаря.

Като хвърли поглед през рамо, той видя как племенникът му изучава стоките, а после се обръща към приближаващите се скали. Трябва само да напътства любопитството на момчето, нищо повече.

Дългите пръсти на Йешуа се движеха по увитите с кожи денкове. Той затвори съзнанието си за безбройните мисли и емоции, които го разкъсваха и се съсредоточи върху безконечния шум на морето, който прочистваше ума му. Вдигна един пакет и развърза кожената връв. Платът запламтя в сивия утринен въздух. Йешуа се усмихна със своята необикновена усмивка. Вътре имаше мантия, изработена от пурпурни пера, които създаваха ненатрапчиво, но категорично усещане за богатство и сила.

Нещо сякаш накара момчето да я сложи на раменете си и да се загърне във възхитителните фини пера. В миг усмивката му се стопи и по устните му се появи горчива гримаса. Поглъщаше го нарастваща вълна от ужас. Той се беше оплел в някаква мрежа, бореше се безпомощно, костите му пращяха в отчаян опит да се освободят… обкръжиха го хиляди птици, червенопери птици, които грачеха и кряскаха ужасени. В това време през храсталаците се прокрадваха тъмнокожи мъже с изрисувани лица и копия в ръце.

Момчето махна мантията и я хвърли на палубата.

— Йешуа!

Момчето се обърна с празен и безизразен поглед. Вуйчо му го гледаше ядно.

— Вдигни това и го увий, преди морската вода да го съсипе. Това нещо ми струваше цяло състояние.

Йешуа неохотно докосна мантията и я уви в голямо парче кожа. Той зърна мимолетно боричкащите се птици, но яростно изтри тази картина от ума си. Докато тършуваше из стоките, финитe му пръсти докоснаха студен метал.

Когато разви кожата, отвътре се подаде меч. Докосна го и топлината се разтече по ръката му…

44.

Сара Милър се събуди внезапно, убедена, че току-що е била на кораба с момчето и неговия вуйчо. В съня си тя държеше три стъпки дълъг блестящ меч с широко острие, с ефес, покрит с разкошна червена кожа, и гравиран със спирали и сложни плетеници. Но когато погледна ръцете си, беше почти разочарована, защото откри, че държи едно просто ръждясало парче желязо. Обърна дланите си и откри, че част от ръждата бе паднала и бе покрила потната й кожа с червени петна, с цвета на прясна кръв.

Сара вдигна очи и видя Оуен да стои пред нея в облаци пара. Мократа му коса се засукваше на къдрици, а широките му голи гърди блестяха, покрити с капчици вода. Мускулестото му тяло бе увито с дебела кърпа в цвят на праскова.

— Счу ми се, че извика.

— Задрямала съм. Сънувах сън… — започна тя и спря, като си даде сметка, че Оуен се вглежда в кървавите й ръце.

— Няма да е зле да отидеш да се измиеш — каза той кротко. — Хората могат да останат с погрешно впечатление.

Тя погледна изцапаните си ръце и се усмихна мрачно.

— Вече съм сигурна, че са останали с точно такова впечатление.

45.

Робърт Елиът дълго се беше готвил за такъв ден. Беше разхвърлял пари в дузина сметки на също толкова имена и в банки из целия свят. Беше се сдобил с редовни паспорти на четири националности. Беше готов за това, което трябваше да направи.

Беше готов да изчезне.

Дребният мъж извади кожения куфар от килера и го тръсна на леглото. Този куфар беше постоянно готов.

Елиът не хранеше илюзии, че работодателят му ще дойде да го потърси. Нито имаше каквито и да било илюзии относно способностите на човека. Въпреки че Елиът и неговите помощници бяха виновни за пет от смъртните случаи на възрастни мъже и жени, той подозираше, че има и други, с които гласът по телефона се занимаваше лично. Миналата седмица той прочете във вестника за някакво богато ексцентрично старче, намерено мъртво в собствения му басейн. „Умрял в ужасни мъки“, така пишеше в репортажа. Елиът знаеше, че това е почеркът на работодателя му — още в самото начало той беше казал съвсем определено, че старите хора трябва да страдат.

Първото обаждане беше два месеца по-рано в три часа сутринта. Елиът току-що се беше върнал от един клуб в Уест Енд, когато телефонът иззвъня. Включи се телефонният секретар, а през високоговорителя се чу глас:

— Вдигнете телефона, господин Елиът, зная, че сте там. Облечен сте с костюм „Армани“, цвят антрацитно черно, синя копринена риза, тъмносиня вратовръзка и кърпичка в същия цвят, мокасини „Дъбари“, черни копринени чорапи…

Елиът вдигна телефона и вече знаеше, че се забърква в голяма каша. Явно го следяха.

— В най-горното чекмедже на бюрото има плик за вас. Отворете го, след това ще говорим.

От другия край на линията затвориха.

Робърт Елиът почувства първата вълна на страх.

Неговият апартамент беше абсолютно обезопасен срещу проникване — този, който му се обади, демонстрираше своята сила, достъпа си до личния живот на Елиът. В плика имаше един-единствен лист хартия с името и адреса на човек, който живееше в Брикстън — Томас Секстън. Елиът никога не бе чувал за него.

Телефонът звънна отново и човекът обясни, че Секстън притежава предмет, едно антично точило — плосък, кръгъл камък с дупка в средата. Човекът искаше този камък. А Елиът трябваше

да убие Томас Секстън по особено кървав начин. Човекът постави съвсем конкретни изисквания — гръдният кош на жертвата трябва да се отвори, сърцето и белите дробове да се отстранят, а след това камъкът да се сложи в кървавата вдлъбнатина и да бъде оставен там, докато напълно се покрие с кръв. Елиът затвори телефона, без да каже и дума и веднага го изключи.

С първата поща дойде колет. Щом го отвори, Елиът отскочи от отвратителната смрад, която се разнесе из стаята — вътре лежеше лява ръка с татуировка на черен скорпион на един младеж, от когото той беше принуден да се отърве три месеца по-рано. В комплект с пратката имаше и няколко лъскави снимки с висока резолюция, на които се виждаше как Елиът копае гроба в Ню Форест, как блъска голия труп вътре, как зарива всичко и после как се връща в колата си.

На всички снимки се виждаше времето на заснемане.

Два часа по-късно един куриер донесе на Елиът плик, в който имаше само един лист — списък с всичките му сметки с актуалното салдо на всяка една.

Току-що по спестовната му сметка бе депозирана сумата от един милион лири стерлинги.

Когато телефонът звънна в ранните утринни часове, Елиът знаеше, че няма друг избор, освен да се подчини на този, който му се обажда. На бърза ръка загърби съмненията си по отношение на поръчката за Томас Секстън и жертвата умря в ужасни мъки.

Елиът винаги е знаел, че ще дойде ден, в който ще се провали и работодателят му ще се нахвърли върху него. Той все още не беше наясно по какъв начин Милър и американчето успяха да му се изплъзнат. Важното беше, че изпусна и двамата и че загуби меча.

Робърт Елиът отвори сейфа в стената, извади всички паспорти и бързо избра няколко. Един английски и един американски паспорт сложи в куфара, а виненочервения ирландски паспорт пъхна в джоба си. Днес той се казваше Ронан Ийгън, продавач на компютри. За полета до Ирландия не му трябваше паспорт, а след като се окаже там, може да лети навсякъде по света. Елиът погледна часовника си — един час до Хийтроу, след това още един час до Дъблин. В Ирландия ще бъде преди обяд, а в Щатите — още преди мръкнало.

И тогава ще е в безопасност.

46.

Кубето довърши последната кутия бира, смачка я и запрати в ъгъла. Затвори очи, плачеше му се, но не можеше да се разплаче със сълзи. Въпреки това той чувстваше напиращите в него чувства — остри и горчиви. После бавно, почти неусетно, той се сви на мръсния матрак, обърнал лицето си към изпъстрената с петна стена, и се замисли за Карл. Пред очите му изникна Милър, която нахлува в стаята, Карл, който й отцепва един-два хубави ритника, след това мимолетния отблясък на ръждясалото парче метал в ръцете на жената. А после звук, този кошмарен, гаден, хрускащ звук на меча, потъващ в плътта. За миг — за най-краткия от всички мигове — в съзнанието му изникна картината на светещия меч в ръцете на Милър. И след като Карл се обърна и падна, тя го удари отново, след което Кубето със собствените си очи видя как мечът цял-целеничък запламтява точно в мига, в който главата на Карл се отдели от раменете му.

Бръснатата глава преглътна горчивия жлъчен сок.

Карл… горкият мъртъв Карл… Обичаше това момче, истински го обичаше! Бяха прекарали много хубави моменти заедно. Но Кубето не можеше да си спомни тези моменти. Сега не виждаше друго — само как неговият любовник пада на земята, а главата му бавно се завърта в обратната посока. Даже нямаше възможност да поиска да му предадат тялото.

Кубето скърцаше със зъби. Всичко това беше по вина на Елиът и Милър, но най-вече на тая мръсна Сара Милър. Исус вижда — и двамата щяха да си платят!

На земята до мърлявия матрак забръмча мобилният му телефон.

Кубето не му обърна внимание и телефонът спря.

После отново взе да звъни.

Той го грабна и погледна екрана — незаписан в телефонния указател номер. Сигурно е Елиът. За миг помисли да не отговаря, но оня психопат можеше да се домъкне тук, а Кубето не искаше това. Пръстите му натиснаха бутона с такава сила, че можеха да го счупят.

— Какво!

— Вие се казвате Ник Джейкъбс, но сте известен повече като Кубето, така че аз ще се обръщам към вас по този начин. — Гласът беше дълбок и властен.

— Кой се обажда, ебати?

— Аз съм Робърт — работодател на Елиът. Бившият му работодател.

Кубето се изправи.

— Вие да не сте оня, дето все му звъни?

— Точно така. — Настъпи дълга пауза, която се прекъсваше само от пращене и прещракване. — Кажи ми, Кубе, какво стана снощи?

— Милър и оня другия се чупиха. Карл го убиха… — добави той с горчивина.

— А ти си бил близък с Карл?

— Бях близък. Грешка на Елиът. Първо на първо, там не трябваше да ходим изобщо. Трябваше да гепим оная гад по улиците.

— С това съм съгласен. Елиът е виновен за това, че Карл е мъртъв. Ти трябва да настояваш за компенсация.

Кубето седна.

— Така и ще направя!

— Ти знаеше ли, че господин Елиът планира да напусне страната?

— Кога?

— В рамките на един час. Ако искаш да го хванеш, трябва да побързаш.

— Нямам му адреса. Той никога не ми го е казвал.

— Господин Елиът беше един много предпазлив човек. — Последва пауза, след която гласът попита: — Искаш ли да ти дам адреса му?

— Да, господине, искам.

— Добре. Много добре, Кубе. Струва ми се, че ще се разбираме с теб. Трябва ли да ти напомням, че сега работиш за мен?

— Не, господине.

— Ще ти дам адреса и указания и един телефонен номер. На него можеш да ме намериш по всяко време.

— Да, господине.

— И, Кубе…

— Да, господине?

— Кажи му, че като е решил да избяга, е сгрешил. Накарай го да страда.

— А! Можете да разчитате на мен — рече мрачно Кубето.

47.

Елиът крачеше из подземния паркинг, а токовете му тракаха по земята. Той си свиреше с уста една песен от „Злата“. Нямаше търпение да види мюзикъла на Бродуей. Елиът имаше чувството, че повечето американски мюзикъли някак си се развалят, докато стигнат до Уест Енд, и той искаше да види как пеят и танцуват свестни истински американчета, облечени в стегнатите си костюми. Може би по-нататък би могъл да преоткрие себе си като продуцент и да прослушва лично младите таланти, които искат да блеснат на „Големия бял път“. Точно така. Ще си направи един малък офис на Бродуей и ще приема потенциални клиенти. Само мъже.

Елиът се усмихна, докато приближаваше колата, и си представяше бъдещето си. Зареян в мечти, той почти не забеляза, че въздухът беше натежал от изпарения на въглероден окис. Тъй като не планираше да се връща, имаше намерение да отиде до летището с БМВ-то. Той никак не обичаше, когато му се налага да оставя колата си някъде, но щеше да си купи друга в Америка — „Хамър“, черен.

Миризмата на бензин в този край на гаража беше по-силна, достатъчно силна, за да накара очите му да засълзят. Той натисна дистанционното и чу изщракването на отключващите се врати. Стигна до колата, отвори вратата и се плъзна на кожената седалка.

— Ебати!

Вътрешността на колата вонеше на бензин. В този момент Елиът си даде сметка, че влагата се просмуква в панталона и сакото му. Той докосна седалката до шофьорската… и ръката му попадна в голяма локва. Даже не беше нужно да поднася ръката към лицето си, за да разбере, че локвата е от бензин.

До колата се появи сянка, след което предният прозорец от другата страна експлодира, а около Елиът се посипаха парчета стъкло, заплетоха се в косата му и се врязаха в бузите му.

— Кубе, ти ли си? — прошепна той.

— Твоят бивш работодател ми каза да ти предам, че като си решил да бягаш, си сбъркал. — Развалените и изпочупени жълти зъби на Кубето проблеснаха в колебливата светлина на дълга кибритена клечка.

И тогава клечката започна да пада, бавно, много бавно към кожената седалка.

— Най-сетне!

На другия край на страната голата жена, която лежеше с разтворени крака и ръце върху копринените чаршафи, изпъшка в екстаз, щом колата избухна в пламъци. Предсмъртните мъки на Елиът бяха просто слабо и далечно безпокойство, нищо повече. Ако тя издигнеше съзнанието си, би могла да преживее болката на Елиът.

— Той гори. Изпитва изключително мъчителна болка.

От Астралната равнина в Другия свят тя гледаше надолу към горящата кола и наблюдаващата гърчещата се фигура. Вълните от цветове — ужасът и мъчението на мъжа — се издигаха нагоре като дим. Тя погълна цветовете и изпи емоциите.

— Не забравяй, не бива да го оставяш да умре бързо, дръж вързан духа му към тялото му, колкото можеш по-дълго. Остави го да страда.

— Той страда!

— Много добре. А сега му покажи това.

Вивиен отвори очи и погледна към мъжа, който седеше на края на леглото, загърнат с пурпурна мантия от птичи пера. Той вдигна ръцете си настрани и заприлича на птица с широко разперени криле.

— Дай му да ме види!

През проблясващите вълни на жестоките страдания Робърт Елиът видя как пред него се появява човек-птица, наметнат с пурпурна мантия. Човекът-птица отвори уста, изкрещя и изригна пламъци върху пенещото се стъкло. Предното стъкло се разтопи и в него зейна дупка с къдрави краища. Болката бе твърде голяма и Елиът затвори очите си секунди преди да ги изгуби завинаги.

Последното му възприятие от живота бе миризмата на горящо месо.

48.

Гавин Макинтош надушваше нещо гнило.

Хубав, очарователен и остроумен, с мек шотландски акцент, който Шон Конъри популяризира и направи привлекателен за хората, Гавин беше редовен гост в различни телевизионни и радио предавания, на когото зрителите и слушателите обичаха да задават въпроси. През дванадесетте години работа като лекар-патолог, той събра цяла колекция забавни и анекдотични случки от своята работа. Неизменно се намираше по някой, който го питаше какво най-малко му харесва в неговата уникална професия, и той винаги отговаряше „Миризмите“. Винаги излизаше смешно, но всъщност си беше самата истина. Смесицата от миризма на разлагаща се плът и газовете, отделяни при гниенето на някой труп в особено напреднал стадий на разлагане, беше просто неописуема. Но ако трябва да бъде откровен, след първата година на тази работа, той почти не забелязваше миризмите. Сякаш обонянието му се изключваше веднага щом влезе в сградата.

Сега обаче Макинтош надушваше нещо гнило.

Той тъкмо се канеше да тръгва за отдавна уговорения обяд с една очарователна редакторка на списание, когато улови че му намирисва съвсем леко на нещо подозрително. Нещо горчиво-сладко, напомнящо развален плод, залят с лепкав сок и накацан от мухи. Мак се върна по облицованите с плочки коридори, с отметната назад глава и разширени ноздри. Работеше в тази сграда от толкова много време, че я познаваше като собствените си длани, знаеше всичките й особености, миризми, тропането на вратите и клатещите се прозорци, които бяха донесли на постройката славата на сграда, обитавана от духове. В едно от мазетата имаше плесен, в друго кьоше на сградата пък имаше сухо гъбично гниене, но тук… тук трябваше да има само остра миризма на дезинфектант и може би съвсем лек сладникав дъх на разлагане или метален нюанс на кръв.

Макинтош хвърли куфарчето и палтото си на бюрото в кабинета и влезе в моргата през двойната врата. Запали лампите. Всички бяха излезли на обяд и сградата беше почти тиха — застиналата тишина се разсейваше само от далечното жужене на климатичната инсталация. Тук миризмата стана по-силна.

Позна я веднага — смрадта на напреднал стадий на разлагане, на онова състояние на разлагане, при което гниещата плът придобива консистенция на сапун и изхвърля от себе си крехките кости. Но тук нямаше нищо, което да е в това състояние,

освен ако са докарали нещо ново и не са го информирали.

Мак тръгна покрай номерираните замразители, като ноздрите му се издуваха, и определяше труповете по миризмата, още преди да е прочел какво пише на етикетчето на съответната врата.

Сурово кърваво месо — пътнотранспортно произшествие.

Гранясало, водорасло и сол — удавяне.

Изгоряло месо и бензин — самоубийство с автомобил — докарано току-що. Жертвата беше заляла колата си с бензин, беше се заключила вътре и я беше подпалила.

Той продължи из стаята и по някое време започна да примигва, а очите му изведнъж се насълзиха.

Неизвестен труп от мъжки пол, 44. Неизвестен труп от мъжки пол, 45.

Обезглавени млади мъже, повалени от психопат, владеещ някакъв странен меч. Нито един от тях не е идентифициран със стопроцентова сигурност. Мак отвори чекмеджето, където лежеше номер 44, младежа от влака, и отстъпи, като запуши ноздрите си. Миризмата бе отвратителна — плътна, леко ферментирала миризма на разлагане в напреднала фаза. И все пак не би трябвало да… Той дръпна чаршафа… и тогава обръгналият на какво ли не патолог се обърна и повърна.

Тялото представляваше маса гърчещи се бели червеи. Голяма част от плътта липсваше, а костите вече бяха започнали да показват характерния за остаряването бяло-жълт цвят. Онова, което беше останало от плътта, беше черно и жилаво, хванало кора.

Стиснал очите си, Макинтош затвори чекмеджето и извади номер 45, обезглавеното тяло от апартамента до „Ърлс Корт роуд“. Миризмата тук беше дори по-силна, а чаршафът, който покриваше тялото, лежеше почти изравнен с металната платформа и се издуваше единствено от кривата на черепа и изпъкналите ребра. По иначе белия чаршаф се бяха образували жълти и черни петна, а по покрития с плочки под капеха „ластари“ лепкава течност. Мак излезе от моргата залитайки.

Труповете, престояли тук само няколко часа, изглеждаха като че ли са лежали с години.

49.

— Това е писмо от леля Джудит.

Сълзите изпълниха яркозелените очи на Оуен, докато той държеше в ръка една нищо и никаква хартийка, покрита със ситен почерк.

Като гледаше вълнението на Оуен, на Сара й се прииска да стане някак невидима, за да не го притеснява. Тя седна на пода и Ромул моментално се настани на краката й, Сара загали лъскавата му козина.

— Ти прочете ли го? — попита Оуен, с почти обвинителен тон.

Тя поклати глава.

— Прерових торбата, за да намеря твоя адрес. Нищо не съм чела.

Оуен пое дълбоко въздух и започна да чете бавно, като на места се затрудняваше с нечетливия почерк.

> Скъпи мой Оуен,
>
> Ако четеш тези редове, най-вероятно съм мъртва. Не бива да скърбиш за мен, моето момче. Всичко живо умира, но след това се преражда. Моля се това писъмце да е придружено с меча.
>
> Мечът може и да изглежда нищо и никакво парче ръждясало желязо, но искам да те помоля да се отнасяш с него с такова уважение, с каквото се отнасяме към реликвите. Това е мечът Дирнуин, Счупеният меч. Той е по-стар от земята и е една от светините — тринадесет свещени предмета, които представляват независимостта на Земята Британия. Когато бях дете, ми повериха меча и аз се превърнах в един от тринадесетте Пазители.
>
> Сега предавам поста на Пазител на теб.
>
> Това не е задача, която изпълнявам с леко сърце, но единствено ти си от моето потекло.
>
> Пази меча добре и с времето ще можеш да овладееш частица от неговата ужасна сила.

Оуен вдигна горящи очи от писмото. Той смачка гневно хартийката и я запокити нанякъде. Погледна настрани, като едва се сдържаше да не заплаче.

Сара се протегна и вдигна писмото. Без да каже нито дума, тя го разгъна.

— Знаех си, че е душевноболна — каза Оуен с хлипане, — но

тя не щеше и да чуе някой да й помага. Живееше самичка — не ми даваше да я настаня в старчески дом. Преди две-три години падна и се наложи да й сменят бедрена кост. Два дни преди да я намерят тя лежала съвсем безпомощна. Два дни! Пишеше детски книги, спечели всякакви награди, но през последните няколко години книгите й станаха едни такива по-диви, по-мрачни. — Оуен кимна към хартийката в ръцете на Сара. — Очевидно е затъвала все повече в своя въображаем свят.

— Мъжете, които я измъчваха и биеха, които жива я одраха, не са никак въображаеми — отбеляза тихо Сара. — Мъжете, които влязоха в твоя апартамент, също не са въображаеми.

Оуен спря и се загледа в нея.

— Ти да не би да искаш да ми кажеш, че й вярваш?

— Мъжете, които избиха моите близки, не са въображаеми! — Сара наведе глава и разгледа смачканата хартийка, после я обърна да прочете написаното на гърба.

> Прекарах по-голямата част от живота си в събиране на информация за светините, за това какво представляват и каква им е силата. Голяма част от онова, което съм научила или за което съм се догаждала, се съдържа в тези тетрадки. В по-малката, отделна тетрадка съм разказала как станах Пазител.
>
> Тази тетрадка е моят дневник.
>
> През последните няколко месеца се наложи да ускоря работата си. Разбрах, че някой избива Пазителите на светините — избива ги по ужасен начин, жестоко и систематично. Ние сме, всъщност бяхме, тринадесет, не знам колко от тях днес са живи и един Господ знае колцина ще са живи в момента, в който ти ще четеш това. Направила съм списък с имената и последните известни адреси, които имах. Убедена съм, че някой избива Пазителите заради пазените от тях светини.
>
> Този някой събира светините.
>
> Мили мой Оуен, това не бива да допусне в никакъв случай! Светините никога не бива да бъдат събрани заедно!
>
> Никога!
>
> Съжалявам, най-искрено съжалявам, че ти предавам това бреме. От баща на син, от майка на дъщеря светините са били предавани през поколенията, въпреки че ако родът се прекъсне, тогава се счита, че Пазителят трябва да намери нови Пазители. Ти си моят най-близък роднина. Ти си единственият, други аз нямам.

Постарай се да не се провалиш!

— Не го е подписала — отбеляза Сара, а после се обърна към Оуен. — Е, и? — попита тя.

— Какво „е, и“? Какво значи „е, и“? Древни артефакти. Пазители на светини? Това прилича на нещо от романите й — отвърна ядосано Оуен.

Сара вдигна плика от пода и го изтръска върху износения бледоморав килим. Имаше една тетрадка, избеляла и одърпана, чиято кафява обложка беше надписана с едър детски почерк: „Джудит Уокър“, малък адресник със златни ъгли и дебел албум с изрезки, от който стърчеше ъгълът на някакъв вестник.

Пенсионерка и добра самарянка убити

Полицията в Лондон разследва бруталното убийство на Беатрис Клей (74-годишна) и нейната съседка, Виола Джилиан (23-годишна), която й се притекла на помощ. Детективите от полицията са на мнение, че госпожа Клей, вдовица, е оказала съпротива на нощните взломаджии в своя апартамент на първия етаж, които я завързали за леглото и й запушили устата с калъфка за възглавница. Госпожа Клей починала от задушаване. Полицаите подозират, че госпожица Джилиан, която живее в апартамента над нея, е чула шум и е дошла да провери какво става. В борба с единия от грабителите госпожица Джилиан била наръгана смъртоносно с нож.

Сара отвори албума и пъхна изрезката вътре. Страниците бяха покрити със старателно изрязани с къдрави ножици от вестниците статии.

Пенсионерка бутната от влак

Съдебният лекар по случая е върнал съдебното решение за смърт вследствие на нещастен случай на госпожица Джорджина Рифкин (78-годишна) с адрес Старчески дом „Стела Мерис“ — Ипсуич. Госпожица Рифкин беше бутната от електрическия влак, тръгващ в шест и тридесет. Съдебният лекар по случая е отрекъл като „злонамерени“ информациите в печата, че тя била

завързана за релсите.

Убийство на организирани престъпници

Полицията изразява опасения, че днес се е разиграл поредният епизод от престъпленията, свързани с организираната престъпност, тъй като криминалният бос Томас Секстън (76-годишен) е бил убит. Това е едно от най-кървавите гангстерски убийства в историята на Брикстън. Секстън, чиито връзки с организираната престъпност са добре известни на полицията, бе убит по особено жесток начин, по думите на говорителя на полицията. Нашият репортер е научил, че Секстън е бил изкормен с нож или остър меч.

Сара хлопна албума и взе дневника. Разгледа го внимателно отвън, преди да го отвори. От вътрешната страна на обложката имаше списък с имена. Някои от тях просто й се набиха в очи: Беа… Джорджи… Томи…

Сара затвори дневника, след това взе малкия адресник и го отвори. Попрелисти страниците и видя, че по-голямата му част е празна, петнадесетина имена по леснокъсащите се страници, всичките написани с лоша писалка, пускаща мастилени петна, избледнели вече до лилаво. Беа Клей… Джорджи Рифкин… Томи Секстън…

— Не е зле да видиш това тук — каза тя с равен глас.

— Не искам!

— Виж! — рече Сара настоятелно, като бутна албума с изрезките право в лицето му. — Погледни! — Тя усещаше как в нея се надига ярост, изгаряща, вибрираща ярост. — Погледни тези имена — тук, тук и тук! А сега погледни дневника на леля ти! А сега адресника! Тук! И тук! И тук!

Гневът й се уталожи толкова бързо, колкото се разбунтува, а Сара остана изстискана и изтощена.

— Не виждаш ли, Оуен? Джудит е познавала всички тези хора. И те всички са мъртви. — Свита на пода, Сара се пресегна и хвана лицето на Оуен в ръцете си. — Ако тя не е сънувала, мечтала или бълнувала… тогава, Оуен? Тогава какво?

Оуен Уокър погледна в очите й.

— Тя беше ненормална!

Сара го изгледа и не каза нищо.

— Тя беше ненормална! — настоя Оуен, като се опитваше да убеди сам себе си.

Погледът му се спря върху хартиите на пода.

— Тя беше ненормална! — прошепна той, но все пак голяма част от убедеността в гласа му беше изчезнала. После взе дневника на леля си, отвори го наслуки и зачете на глас.

Понеделник

Днес скитникът Амвросий се върна в селото. Двете с Беа го видяхме как се крие в гората. Знаем, че и той ни видя, но не щя да дойде. Остана си сред дърветата и ни гледаше с едно око. Всички казват, че е безобиден, но аз не съм толкова сигурна. Той ме плаши, а Беа ми каза, че и нея я е страх от него. Освен това Беа каза, че е сънувала едни много странни сънища за него. Чудя се дали да й разкажа, че и аз съм го сънувала.

Вторник

Снощи пак сънувах Амвросий. Много странни сънища, само че този път всички останали бяха сънували същото. Бяхме някъде из гората. Амвросий единствен беше облечен с някакво дълго расо.

Събрахме се в полукръг около Амвросий, а той стоеше до един огромен пън. На пъна имаше сума странни предмети. Чаши, чинии, ножове, една шахматна дъска, една красива пурпурна мантия. Един по един се извървяхме при Амвросий и той раздаде на всеки от нас по един от тези предмети. Аз бях последна, така че за мен остана само парче старо желязо. На останалите им се паднаха по-хубави неща — той подари на Джорджи красивата червена мантия, а на Дони — нож. Дори Беа получи едно хубаво нещо. Аз не исках да вземам ръждясалото парче, защото беше грозно, но Амвросий настоя и се наклони толкова близо, че виждах кръвоизливите в единственото му око.

— Това е най-скъпото от моите съкровища, пази го добре!

Оуен рязко затвори тетрадката. Сара въртеше меча в ръцете си и с отсъстващ вид удряше счупеното острие със задната страна на пръстите си.

— Продължавай — каза меко тя.

Оуен поклати глава.

— Не искам. Изглежда… твърде лично. — Той се пресегна за албума с изрезките и тихо прочете каталога на смъртта и страданието. Когато свърши, погледна към Сара, която беше

взела дневника и четеше едрия, закръглен детски почерк.

— Моята леля е познавала всички тези хора? — попита той.

— От деца. — Сара потупа страниците на дневника с меча. — Чуй да ти прочета. Всички те били евакуирани заедно. Тринадесет деца от всички части на южна Англия. Били разквартирувани в една ферма в Уелс, където се запознали с един едноок скитник, който се казвал Амвросий. Амвросий на всички им раздал онези предмети, които са познати като светините. Това е почти в края на дневника.

Така и стана. Беше почти точно като в съня ми, помислих си, че е могло да бъде и сън. Но сега зная, че наистина се е случило. И все пак, още не съм сигурна кога съм спряла да сънувам и всичко е започнало да става действителност.

Сънувах, че съм се събудила посред нощ, станала съм от леглото и съм излязла навън. Някои от другите вече бяха там, а останалите приииждаха от къщите, в които бяха настанени. Когато всички тринадесет се събрахме, се появи господин Амвросий. Той не каза нищо и ние го последвахме в сърцето на гората. Ту си мислех, че съм една много стара жена, облечена с парцаливи дрехи, ту бях дребен мъж, треперещ от студ, ту бях рицар, възкачен на кон, ту знатна дама, носеща приказно одеяние, ту старец с изкривени от артрита ръце. Имаше и още сънища, но те отлитаха бързо, толкова бързо, че не можех да ги уловя. Най-накрая си бях просто аз, но моята розова нощница беше изчезнала и бях останала гола, голи бяха и останалите момчета и момичета, но никой не протестираше. Въпреки че беше октомври, не усещахме студа. Събрахме се около господин Амвросий в полукръг, а той ни извикваше напред един по един и ние трябваше да взимаме по един предмет, от тези които ни раздаваше. Аз бях последна, само че този път не отказах да взема меча. Изглежда, че изненадах господин Амвросий.

— Мислех, че няма да поискаш да вземеш това нещо.

— Това е Дирнуин, Счупения меч — казах аз и вдигнах меча нагоре.

Господин Амвросий изглеждаше доволен.

— Наистина, ти си Пазител на светините. Кръвта на древните тече в твоите жили, несъмнено леко разредена, но си е на място. Ти и останалите — всички произхождате от първите Пазители на светините, и само

вие тринадесетимата сте достойни, за да пазите тези свещени осветени предмети.

Тогава той прошепна онези особени думи в ухото ми и ми каза, че колчем изпадна в беда, трябва да държа меча с двете си ръце и трижди да извикам името му — Дирнуин.

Аз го попитах какво означава „трижди“, а той ми каза, че значи три пъти.

Сара затвори дневника, сложи го на пода и вдигна меча с двете си ръце.

— Дирнуин — каза тя силно.

— Сара… какво правиш?

— Дирнуин.

— Сара! — гласът на Оуен беше пълен с тревога.

— Дирнуин!

Последвалата тишина не бе нарушена от никакъв звук.

50.

Отвъд физическия свят има царства, за които по-голямата част от човечеството не е и сънувало. Това са Световете на призраците, известни още като Астралната равнина или просто Астрала.

В множество религии и вярвания се приема, че човешкият дух, душата, пътува към Астрала, докато материалното тяло спи и се обновява. Освен това в тези религии и вярвания е прието да се смята, че духовете на неотдавна починалите се разхождат из Астрала, преди да предприемат последното си пътешествие към Светлината.

Мощните потоци от чувства в света на живите, в света на плътта, отекват в Астрала с мънички цветни импулси в сивия пейзаж. В Астрала понякога проникват някои по-силни думи — молитви, проклятия, ако са изречени с особено пламенно чувство. В Астрала оставят диря и местата, където хората се молят, светите места, храмовете, както и някои почитани предмети.

Както и във всички светове, в Световете на призраците е пълно с ловуващи хищници.

— Дирнуин… Дирнуин… Дирнуин…

*Огромен конус светлина се пръсна и мина през менливите облаци и се изстреля в горните слоеве на Света на призраците. Светлината се извисяваше все по-високо, като се врязваше в области, достъпни само за неколцина избрани. Спящите духове на човечеството се реех*а *из по-ниските нива, докато по-високо развитите души имаха достъп до средните нива. Само онези, които бяха посветили своя живот на овладяване на тайните знания, можеха да влязат на най-високите нива.*

Сивият ландшафт, който се осветяваше с пулсирането на маяка в небитието, отмиваше сенките, заглушаваше светлините на човешките чувства и мечти, изпъстрили сивия Астрал.

И тогава конусът придоби форма, потекоха ленти от светлина, като дадоха началото на създаването на форма и материя, оформиха се ъгли, появиха се линии, светлинният лъч се изостри от най-ниските нива и се издигна до една крехка точка високо в Астрала.

Оформи се фигурата на меча.

Той пулсираше и туптеше в Света на призраците по-малко от няколко удара на сърцето и веднага след това примигна и изчезна. Сивотата, придобила сега по-тъмен оттенък, неуловимо се завърна и остави пастелните светлини на човешкото съзнание да изпъстрят Астрала.

Но внезапното разпукване на сила привлече вниманието на онези вътре и извън Астрала. Тази сила — сурова, гола, необуздана сила — не бе виждана от много поколения, а онези, които някога бяха обуздали силата, като я бяха изкривили и оформили за своите собствени цели, онези, които хората наричаха велики добри или зли, не бяха влизали в света от почти две хиляди години.

Събраха се любопитни — преследвачи и преследвани. Светлини и огнени кълба — ярки първични цветове, масивни обагрени в мрачни тонове кълба, разпръснали се из ландшафта на Астрала към последното местонахождение на меча.

В Света на плътта онези, които имаха силата да виждат и пътуват в Астрала, се отдръпнаха от ослепителната оглушителна сила, докато онези, които бяха едновременно чувствителни, но несвикнали, се събудиха след чудовищни кошмари.

— Дирнуин… Дирнуин… Дирнуин…

На една невзрачна лондонска уличка един старец чу думите и се пробуди.

51.

Дирнуин… Дирнуин… Дирнуин…

Студените сиви очи на Вивиен се отвориха. Тя се облегна на древната каменна стена, като гледаше навън — към далечните Уелски планини. Някъде в далечината валеше дъжд, тежки облаци се бяха скупчили на хоризонта, а косо падащата слънчева светлина правеше картината почти красива. Но леденият вятър отне на есенния ден целия му чар.

Тя почувства грубата сила на импулса веднага, щом думите отекнаха из целия Астрал с чист и ясен звук. Мечът се пробуждаше и вълните енергия бълбукаха под повърхността на сивия ландшафт, после се взривяваха във водопад от ослепителна сила.

Тя винаги е била медиум… Ясновидка… Оракул.

За своите двадесет и една години Вивиен беше изживяла един предълъг живот.

Родена в семейство на съвременни вещици, тя винаги е знаела, че е по-особена, по-различна от простите малки момчета и момичета, чието „аз“ бе увито в материални потребности. Тя не се задоволяваше с простичките телесни удоволствия. Тя искаше повече. И когато се съсредоточеше, Вивиен можеше да посети Астралната равнина, Другия свят.

Вивиен бе наясно, че по-голямата част от хората не разбира вселената отвъд своите ограничени опит и преживявания. Хората посягаха да сграбчат осезаемите проявления на действителността — тревата, дърветата, океаните, небето…

Царството на Астрала бе достъпно само за неколцина. Вивиен беше една от тях. За нея Астралът бе също толкова реален, колкото и материалният свят.

Вивиен се обърна и се забърза към къщата, като примижаваше силно. Тя се съсредоточи върху околния свят — студенината на есенния въздух, хрущящите листа под краката й, леката миризма на дим от горяща дървесина — всичко, което поддържаше съзнанието й извън образите, тълпящи се в ъгълчетата на съзнанието й. Тя отчаяно искаше да проучи тези образи, но й трябваше някое защитено и сигурно място. Защото когато вие гледате в Другия свят… понякога и той гледа във вас.

Едва десетгодишна, Вивиен вече бе извървяла хиляди по-ниски нива на Астрала. Тогава, когато отдаде девствеността си на Ахриман Саурин, бе тринадесетгодишна, а нейните способности

вече бяха шлифовани и обогатени с похвати и обреди с хилядолетни традиции. Като усъвършенстваше природните й дадености с древната плътска сила, Ахриман насърчаваше Вивиен да открива светините, да прочита техните спящи отпечатъци в Астрала и да ги проследява до източника. А когато стана шестнадесетгодишна, тя се врече на Ахриман и те заедно се заловиха за Великото дело — да открият Тринадесетте светини. Нужни му бяха пет години да я обучи, както трябва, въпреки че след като тя разпозна първоначалната Астрална форма на първия предмет, който търсеха, останалото дойде бързо. Щом като се добраха до първата светиня, лесно откриха и другите. Мъже и жени умираха, но човеците се раждаха, за да умират, а тези поне умираха с цел — отдаваха своята кръв, за да се задействат древните предмети.

Сега оставаха да се намерят само още няколко светини.

И една от тях беше мечът Дирнуин.

Вивиен намери Ахриман в затъмнената гостна стая, седнал на резбования дървен стол, загледан към планините. Беше гол, ако не се смята червената мантия — Светинята, известна като Пурпурната мантия. Той обърна поглед към нея — черните му очи бяха угаснали и безизразни.

— Какво е станало?

— Тя е извикала меча по име. Събудила го е. — Вивиен пое дълбоко дъх, треперейки цялата. — Появи се в Астрала.

Ахриман се изправи, разпери ръце и прегърна разтреперената жена.

— Каква сила! Ти никога не си чувствал такава сила! — прошепна тя.

— Само част от това, което ние рано или късно ще подчиним.

— Но ние не можем да продължим без меча…

Една от грамадните му ръце се вдигна и я зашлеви. Главата й се люшна на една страна. Последва втора плесница, която отметна главата на жената на другата страна. Тя реагира на това жестоко отношение, като страстно поиска още.

— Това го решавам аз! — напомни й той. Като я държеше на една ръка разстояние, той започна да разкопчава дрехата й. — Приготви се — време е да намерим следващия предмет.

— Ти сигурен ли си…

Той я удари отново.

— Не ме разпитвай! Никога! Не забравяй кой съм аз. *Какво* съм аз!

52.

Виктория Хийт се усмихна в носната си кърпичка.

— Не мислех, че сте гнуслив.

Комисар Тони Фулър се отдалечи от изгорелия скелет в колата, като притискаше устата си с мръсна носна кърпичка. Подземният гараж все още беше пълен с гъст пушек, а лицето и колосаната бяла яка на ризата на Фулър бяха покрити с черни петна.

— Не съм. Но от миризмата на бензина ми се повръща. Няма нужда да се чудим какво е станало тук — добави той. — Някой е облял колата и е хвърлил вътре запалена клечка кибрит. — Той погледна строго към сержанта и на лицето му се появи бледа сянка на усмивка. — Имам чувството, че ще направиш един старец много щастлив.

Сержант Хийт кимна.

— Извън колата разполагаме с цял комплект пръстови отпечатъци, които са подходящи за идентифициране. Онова парче обгорено месо е Робърт Елиът, известен още като Роджър Ийстън, Ричард Еджъртън, Рон Едуардс и още десетина най-различни имена. Дребен сутеньор, мошеник, търговец на крадени вещи, собственик на един-два публични дома, от тези със садо-мазо, два клуба с пийп-шоу и едно порнокино. От време на време внася по малко кокаин и по малко хероин. Лежал е в затвора като непълнолетен, защото пребил баща си до смърт. През последните две-три години не го изпускаме от очи и чакахме сгоден момент да го приберем.

— Някой вече го е прибрал — отбеляза мрачно Тони Фулър.

— Господин Елиът бил любител и на двата пола и обичал при секс малко да боли. Общо взето, пò обичал момчета. Едно момче, Ник Джейкъбс, на когото всички казват Кубето, му бил гадже от доста време. От своя страна, Кубето бил във връзка с една друга бръсната глава, един младеж на име Карл Ланг.

Хийт спря. Това име й беше познато.

— Ланг беше обезглавеното тяло, което извлякохме от апартамента на Оуен Уокър тази сутрин.

Фулър я изгледа сащисано.

Усмивката на Виктория стана по-широка.

— Става все по-хубаво. Елиът е доставял наркотици на Лорънс Макфийли.

— Макфийли беше тялото във влака, нали? — попита Фулър.

— Същият.

— Исусе Христе какво става тук?

— И просто, за да направя удоволствието ви пълно — добави Виктория Хийт — Мак каза, че двете тела, Ланг и Макфийли, са се стопили.

— Стопили?

— Напреднал стадий на разлагане — такъв бил техническият термин — така каза той.

— Ключът е Сара Милър, нали знаеш.

Жената кимна.

— А Оуен Уокър? Той мъртъв ли е?

Тони Фулър поклати глава.

— Склонен съм да мисля, че не. Милър обича да оставя труповете да лежат по местата си. Мисля, че ако беше мъртъв, господин Уокър сигурно вече щеше да се е появил. Ти направи ли списък с приятелите му?

— Повечето са хора от университета — каза сержантката и му подаде един лист. — Говорих с всички, с изключение на тази жена тук, която отсъства за няколко дни.

— Оуен познава ли я? — попита Фулър рязко.

— И то отблизо, според приятелите му. Явно са излизали заедно от време на време, въпреки че той си падал малко плейбой, доколкото дочух. Не е човек, дето да се обвързва сериозно. В живота му няма някоя жена за постоянно. — Тя спря изведнъж. — Вие да не би да мислите…

— Това е сламка. Друго няма за какво да се хванем.

53.

Дирнуин… Дирнуин… Дирнуин…

Сара се почувства безкрайно глупаво и свали меча. Стори ѝ се, че все още чува отекващия си глас, звънтящ в апартамента, а ръката ѝ трепереше от усилието да държи меча вдигнат нагоре, въпреки че той не тежеше много.

Оуен я гледаше сериозно, с широко отворени зелени очи и внезапно се усмихна.

— Приличаш на пълна идиотка.

— Мерси! — усмихна се тя. — Така и се чувствам.

— Какво очакваше — гръм и мълнии? — подсмихна се Оуен.

— Да… Не… Може би. — Тя се засмя на това колко ли глупаво изглежда отстрани, преди да добави стеснително — Просто ми се стори, че това трябва да направя.

Ловните рогове звучаха по-силно, по-остро, по-ясно.

— Мисля, че трябва да предупредим хората от този списък — каза тя изведнъж, като потупа адресника с меча, а по страницата се посипаха люспици ръжда. — Да приемем, че в това, което леля ти казва, има някаква истина…

— Е казала — поправи я Оуен.

— Е казала — повтори след него Сара. — Не е просто съвпадение, че някои имена от този списък се появяват на сцената и то мъртви.

— Били са все стари хора — напомни ѝ Оуен. — Старите хора умират.

— Те са били на по седемдесет и нещо години. Това вече не се смята за стари хора. Освен това, не са умрели от естествена смърт — каза тя, като нареди албума с изрезките, дневника и адресника на пода. — Във всички статии, които Джудит е изрязала от вестниците, се говори за необикновена смърт. Неестествена. — Сара докосна с меча всички изрезки поред. — През войната Джудит Уокър е прекарала известно време с тези хора. На всички тях са били поверени по една от тези Тринадесет светини, каквото и да представляват. Сега някой избива Пазителите един по един, за да сложи ръка на предметите. — Тя хвърли поглед към Оуен. — Съгласен ли си?

— Със сигурност изглежда точно така — измърмори той и потърка с ръка гърба на дневника, по прашасалата му повърхност имаше ръждиви петна, подобни на кръв. — Само че защо ги избиват с такава жестокост?

— Не зная — рече Сара и потупа адресника със счупения край на меча. — Интересно колко ли от тези хора са все още

живи?

Оуен се пресегна за телефона и го вдигна от малката масичка за кафе. После взе адресника и го отвори на първото име.

— Има само един начин да разберем.

Деветдесет минути и двадесет и две телефонни обаждания по-късно Оуен остави телефона на мястото му и погледна угриженото лице на Сара.

— Ако включим и леля Джудит, осем са мъртви, а четирима са изчезнали. Под изчезнали имам предвид, че нито аз мога да ги издиря, нито някой изобщо знае къде са отишли. Единствената жена от списъка, с която успях да говоря, живее недалеч оттук.

Сара моментално се изправи.

— Трябва да отидем при нея!

Оуен погледна нагоре.

— И какво?

— Ще й кажем онова, което знаем.

— Ти си луда!

— Ако тя е Пазител на светините, тогава няма да сме й казали нищо, което тя да не знае. Ако не е, тогава най-вероятно ще си помисли, че сме просто едни емоционално разстроени деца.

Оуен погледна към младата жена, чието лице бе побеляло.

— Ти вярваш на всичко това, нали?

Сара пое дълбоко въздух, преди да отговори.

— Аз не искам да вярвам… но да, вярвам. А ти не вярваш ли?

— Аз не съм сигурен — усмихна й се той. — Ние в опасност ли сме?

Сара му върна усмивката, като изведнъж си даде сметка за внезапното туптене, появило се в корема й. Изведнъж тя облиза пресъхналите си устни.

— Мисля, че сме в голяма опасност.

Оуен се усмихна по-широко.

— Не трябваше да ми казваш истината.

Сара си обуваше едни взети назаем дънки, когато Оуен се втурна в спалнята. Страхът на лицето му възпря недоволството й.

— Полицаите току-що спряха пред блока!

Сара скочи към прозореца и без да иска леко докосна Оуен.

— Къде? — попита тя, като гледаше надолу.

— Синята кола, това е полицейска кола без опознавателни знаци.

Сара надзърна в момента, в който пътниците излязоха от колата — някаква мъжкарана-лесбийка и един мъж с издялано от камък лице.

— По дяволите! Те са!

— Ти да не би да ги познаваш? — попита Оуен с изненада.

— Тези двамата са полицаите, които ме разпитваха в болницата. Същите се появиха и пред къщата на леля ти. Трябва да се махаме от тук! Веднага!

Сара се обърна към стаята и започна да тъпче записките на Джудит Уокър в торбата. Когато вдигна меча, от него се посипа ръжда и под нея се показа нещо като метал. Тъй като нямаше време да го изследва по-подробно, тя го напъха в торбата.

Оуен отвори вратата и излезе на тясната стълбищна площадка. Отдолу отекваха гласове и той чу как някой споменава името на приятелката му, а някакъв мъжки глас пита за номера на апартамента.

— Сгащиха ни! — прошепна той. — Покрай тях не може да се мине.

Сара го бутна на площадката.

— Нагоре — прошепна тя. — Бързо!

Двамата изтичаха до края на коридора и след това се изкачиха по стълбите към третия етаж, като се молеха да не се отвори някоя от вратите.

По стълбите се чуха меки стъпки и полицаите спряха пред апартамента. Сара приближи устата си до ухото на Оуен, като почти докосваше кожата му с устни.

— Този се казва комисар Фулър, а жената е сержант Хийт.

Двамата наблюдаваха отгоре как мъжът извади ключ и внимателно го пъхна в патрона. След това, като държеше ключа с двете си ръце, той го завъртя безкрайно внимателно, като се постара да не издаде нито звук. След това комисарят отвори вратата и полицаите влязоха вътре.

— Давай! — прошепна Сара. Хвана ръката на Оуен, дръпна го надолу по стълбите и те се промъкнаха край вратата на апартамента. Чуваха гласовете отвътре. Жената тъкмо казваше:

— В леглото някой е спал, освен това в сушилнята се сушат два комплекта чинии. Чайникът е все още топъл.

— Да вървим! Не са отишли далече.

Очите на Сара се разшириха от ужас, тя се заоглежда отчаяно… след което Оуен дръпна вратата, затвори я и завъртя ключа. Скоро чуха зад гърба си как полицаите думкат по вратата.

— Какво ще правим сега? — попита Оуен, след като завиха зад ъгъла. — Ще ни търсят всички полицаи в страната — всички до един. Те със сигурност си мислят, че сме виновни.

— Не използвай множествено число като кралските особи. Само аз съм виновна — ти си просто една невинна жертва. — Сара поклати глава. — Аз не знам какво да правя. Чакай да помисля. Трябва малко да помисля. — Тя бръкна в торбата да нагласи меча, който стърчеше отгоре. Съвсем лека искра статично електричество пробяга между метала и връхчетата на пръстите ѝ.

И изведнъж почувства увереност. Изправи се и посочи с ръка надолу, към пътя.

— Първо трябва да си купим нови дрехи. Сигурна съм, че полицаите в апартамента са ни видели през прозореца, така че със сигурност знаят как сме облечени. — Тя прокара пръсти през дългата си разбъркана рижа коса. — А аз ще се подстрижа. След това ще отидем при Бриджит Дейвис. Трябва да я предупредим.

— Да се надяваме, че не сме закъснели — измърмори Оуен.

54.

Някой — *нещо* — го бе събудило.

Първоначалното движение винаги беше най-трудното, моментът в който се връщат спомените и нахлуват в него сякаш се е скъсала язовирна стена и в душата му се излива поток от откъслечни случки. Той се надигна, бутна празното, увито с хартия шише от вино в краката си, след което се измъкна от последното си убежище близо до „Ърлс Корт“.

Опита се да си спомни кой е. Име… самоличност.

Той беше… Някакви имена се въртяха из главата му и той изведнъж спря насред оживената улица, като се опитваше да се съсредоточи върху буквите в опит да измайстори от тях някаква форма, някаква схема, да състави дума. Но думите не щяха да идват и той продължи да броди безцелно, доволен, че е оставил инстинктите си да ръководят действията му, същите инстинкти, които му докараха толкова много бели… но и от време на време го спасяваха. Беше изкарал няколко живота, като разчиташе на едни и същи инстинкти.

Той измести вниманието си върху това, което го заобикаля, и се опита да определи къде се намира. Постройките бяха странни, еднакви и безлични.

А хората — хората бяха толкова различни.

Той се вглеждаше в лицата на безименните хора, които минаваха край него и му се струваше, че се движат твърде бързо. Толкова много раси, черни, бели и всякакви оттенъци помежду им, толкова много костюми и дрехи. Всички говореха различни езици — английски, френски, немски, испански, китайски и полски.

Скитникът погледна надолу и огледа собственото си тяло, лицето му се изкриви в гримаса, като откри, че е облечен в някакви палячовски парцали — свръхголеми обувки на краката, които се държаха на някакъв изолирбанд, оръфано въженце около кръста, придържащо чифт мърляви панталони. Той забърса с ръка лицето си. Тя се заплете в груби бели бакенбарди.

О, богове, как така се е докарал дотук?

Той продължи да върви, като спря да се огледа във витрината на някакъв магазин за дрехи.

Добре облечените манекени вътре все едно му се подиграваха, когато той вдигаше и сваляше ръцете си в опит да се увери, че онова мръсно изображение, което вижда е самият той. Той беше бродяга, дегенерат и кръпката върху лявото му око му придаваше зловещ вид.

Той беше…

Толкова беше близо.

Почти успя да си спомни името си. Почти. Освен това знаеше инстинктивно, че ако разбере, ще го заболи. А старото му изморено тяло се отвращаваше от болката — в живота му се бяха събрали твърде много страдания. Твърде много смърт…

Смърт.

Имаше смърт.

Да не би това, което го събуди, да беше някаква смърт?

Някакви образи мъждукаха в периферията на зрението му и тогава, с отблъскваща бързина, хората и местата около него избледняха, станаха нематериални, ландшафтът се изпари и се смени със сив, изпъстрен с мънички, проблясващи светлинки.

И той видя как демоните се събират. Мрачни сенки с кървавочервени очи и ръмжащи звероподобни лица се събираха и се движеха към една и съща точка — в Другия свят. Той стисна очи, образите се разсеяха и отново се озова на оживената улица, разлюлян и разтреперан. Никога не се бе съмнявал, че онези зверове са действителни.

Нещо го бе повикало… нещо мощно, нещо древно.

Той взе да рови из огромните си джобове, измъкна едно малко шише и отпи голяма животворна глътка. Огненият алкохол премина бързо през напуканите му устни и се спусна през гърлото му, като изгаряше всичко по пътя си, но и изличаваше киселия вкус от устата му. Той потръпна, отдели шишенцето от устните си и завинти капачката. Светът отново се отдалечи и сега той гледаше как буквите се търкаляха, падаха, съставяха редове, думи и звуци. Част от тях той успя разбере.

Амвросий.

Това беше името му — Амвросий. А с името дойдоха и спомените кой е той.

От кого е.

55.

На времето Кубето беше опитал както с мъже любовници, така и с жени, и като че ли винаги свършваше с мъж. Доста време мина, преди най-сетне да си признае, че е хомосексуален — това беше един доста труден и объркан път. Така че когато откри, че го привличат и жени, той се обърка безнадеждно.

След това се запозна с Робърт Елиът. Елиът също го привличаха мъже и жени, но Елиът обичаше сексът да бъде подправен с болка и власт. Затова дребният човек прибра шестнадесетгодишния впечатлителен младеж и се зае да го оформи, като първо го въведе в мрачния свят на робството, после го научи как да се наслаждава на възвишените чувства, които предизвиква болката, както и на безкрайното удоволствие от предизвикване на болка. На свой ред Кубето тръгна да учи други, стана господар на робите по същия начин, по който той самият беше роб на Елиът. Но Елиът вече го нямаше. И за първи път в живота си откакто избяга от жестокия си баща и безхаберната си майка, за да дойде в Лондон, Кубето беше свободен.

Той стоеше пред горящата кола и наблюдаваше как оня дребният се гърчи и извива в агония с отворена уста, как димът се просмуква, как очите му се стичат и размазват по лицето, как от ушите му излизат сини пламъци. Той все още не можеше да разбере защо Елиът просто не отвори вратата и не изскочи навън. Ако беше го направил, Кубето щеше да го посрещне както подобава. Гласът по телефона му беше казал, че по тялото не трябва да има белези, не трябва да се виждат наранявания. Елиът го беше научил как се прави това, как и кога да бие и да предизвиква болка, без да оставя белези. Той си носеше един найлонов чорап, пълен с пясък, така че само с един удар по слепоочието Елиът да изпадне в безсъзнание, а след това огънят да погълне изранената плът. В крайна сметка не му се наложи да използва палката. Гледката на изгарянето на Елиът го възбуди.

Сега той лежеше на лекьосания матрак и наблюдаваше движенията на жената в банята, а проблесналата в светлината гола кожа отново го възбуди.

Не си спомняше как и къде я е свалил. Имаше някаква смътна представа, че като че ли след това отиде в някакъв клуб. Пи, за да изчисти от устата си вкуса на бензин и смрадта на препечено свинско и изгоряла гума. Не си спомняше как са се връщали в апартамента — въпреки че в това няма нищо необичайно. Дръпна се нагоре по матрака, скръсти ръце под главата си и се загледа във вратата на банята, като се чудеше тази жена става ли изобщо

за нещо и дали се беше сетил да вземе предпазни мерки и осъзна, че щом е бил толкова пиян, че да не помни къде я е свалил, ще да е бил също толкова пиян, че да не се е сетил да си сложи нещо.

Жената излезе от банята и изгаси лампата, преди той да успее да я разгледа по-подробно. Очите му се мъчиха няколко секунди в борба с тъмнината. Пердетата приличаха на дълги правоъгълници — очевидно беше късна утрин, но тази заран той си беше сам господар и сам бе поел грижата за съдбата си. Не се налагаше да ходи никъде, нямаше да изпълнява ничии поръчки, нямаше да върши нищо. С изключение на жената, си помисли той с похотлива усмивка.

Жената заобиколи, за да застане пред пердетата — гол силует срещу светлината, обърна се бавно и му позволи да я разгледа в профил. Тя тръсна глава и дългата й коса се разпиля по гърба й и чак до кръста.

Кубето се ухили. Сега знаеше защо е избрал тази жена — заради дългата коса. Него винаги го привличаха мъже и жени с дълги коси. Понякога, когато си мислеше за майка си, той си спомняше дългата й коса, макар че вече не можеше да си спомни лицето й.

Жената се движеше бавно и прелъстително, после застана на колене точно до матрака и запълзя към него. Той се ухили и отхвърли чаршафа, за да я приеме. Като притискаше щедрите си гърди о стъпалата му, тя се плъзна нагоре по него. Той се протягаше към нея, когато тя се надигна, притисна гърдите си о лицето му и зърната й се озоваха срещу устните му.

Тогава иззвъня мобилния.

Кубето се събуди.

Беше на матрака, сложил ръце под главата си, с болки в лактите и бодежи между лактите и китките, а голият му гръб бе облегнат о напуканата стена. Опитите да мръдне ръцете бяха съпроводени с нетърпими болки — сигурно бе заспал в това положение. Когато пусна ръце в скута си, чувството го завладя отново, като накара мускулите му да треперят и да се свиват в спазми. Болката беше невероятна… и приятна.

Телефонът продължи да звъни.

От настойчивия звън го побиха тръпки, които запулсираха в такт с главоболието, тръгнало да се събира зад очите му. Той грабна телефона от пода и чу шума на статичното електричество, характерно за разговорите на далечни разстояния.

— Да?

— Хареса ли ви сънят, господин Джейкъбс?

Кубето се загледа в телефона, познал гласа на работодателя на Елият, на човека, който му даде адреса на Елият.

— Сънят ли? — попита тъпо той.

— Да. Тя е особено изискана любовница. Ти ще можеш да й се насладиш лично, Кубе, обещавам ти. А косата й е като коприна. Може да възбуди един мъж по хиляда различни начина. Може да ти достави огромно удоволствие, невъобразимо удоволствие.

Последва дълга пауза, през която Кубето се опита да проумее смисъла на току-що чутото. Да не би този човек да намеква, че знае какво сънува Кубето?

— Ти, Кубе, трябва да знаеш, че е много малко това, което не зная за теб. Покойният непрежалим господин Елиът също знаеше това, но той предпочете да го пренебрегне. И да искаш да ми избягаш, не можеш, не можеш и да отидеш където и да било. И знаеш ли защо, Кубе? Защото вие трябва да спите и докато вие спите, вие сънувате и няма човек, който да може да избяга от сънищата си. — Последва втора пауза, а след нея дрезгаво кискане. — Сега защо не се събудиш.

Телефонът иззвъня.

И Кубето се събуди.

Беше на матрака, сложил ръце под главата си, с болки в лактите и бодежи между лактите и китките, а голият му гръб бе облегнат о напуканата стена. Изведнъж му прилоша, притесни се, а сърцето му започна да бие лудо. Той грабна телефона от пода и чу припукването на статичното електричество.

— Така че, Кубе, сам виждаш — каза мъжкият глас, като продължи разговора, който бе започнал в съня. — Не искам и ти да правиш грешките, които допусна господин Елиът. Не можеш да се скриеш от мен. Но ако ми се подчиниш, ще те възнаградя добре. Сега, ето какво искам да направиш…

56.

Вивиен отвори очи и се усмихна на Мъжа от Мрака.

— Горкото момче, адски е объркано. Още гледа в телефона и се чуди дали и това е някакъв сън и чака да се събуди. — Усмивката й угасна. — Защо го използваш?

— Той е полезно оръдие. Освен това познава методите на Елиът, знае какви са ни изискванията, вършил е тази работа и преди… и тя не го *притеснява*. Но когато свършим, той е твой. Той е млад, силен, научил се е да се наслаждава на болката. Ти би могла да си играеш с него доста време.

Вивиен седна на леглото и започна да сплита косата си на дебела плитка. Протегна се като котка и изпружи здравите си жилести крайници.

— Трябва да знаеш, че в Астрала има вълнение — каза тя на Ахриман с равен тон. — Когато Милър извика меча по име, тя пусна на воля тъмните сенки. Усетих особено… ехо.

— Тук в опасност ли сме?

— Още не, но с толкова много светини, събрани около нас, съм сигурна, че дори и най-малкото изтичане на тяхната сила тук ще се процеди и в Астрала. Рано или късно някой — или *нещо* — ще дойде да разбере какво става.

— Те ще дойдат твърде късно — каза самоуверено той.

— Сигурен ли си… — започна тя.

Ахриман изведнъж се наведе и хвана в едрите си шепи финия врат на жената.

— Няма да се съмняваш в мен сега…

Вивиен се задави.

— Аз не…

— Ние вече имаме десет светини. Знаем, че у Милър е единадесетата, а у оная Бриджит Дейвис е дванадесетата. Ще знаем къде се намира и тринадесетата до края на деня. Но — добави той с необичайна предпазливост, — след като мечът вече е събуден, ние искаме ли го? Можем ли да го овладеем? Наистина ли ни трябва?

Вивиен се опита да поклати глава, но ръката, стиснала шията й, не отпускаше здравия захват.

— Аз… аз… аз мисля — успя да прошепне тя, — че на нас ни трябват всичките.

— Милър е развалила меча. Нахранила го е с неосветена кръв — рече той. — След като Джудит Уокър е вече мъртва, не можем да го активизираме отново в чисто състояние.

Той се извърна с отвращение и застана пред сводестите

прозорци със скръстени ръце, загледан в планините.

Вивиен разтърка болящата я шия и извади една снимка на Оуен Уокър от кафявия плик на нощната масичка. Снимката бе направена на някакво Коледно тържество преди една година — бузите на момчето бяха почервенели, а челото му блестеше от пот. Вивиен позагледа за секунда силните мъжки черти на младежа. Тя сложи снимката на Сара Милър, която Елиът бе откраднал от дома й, до снимката на Уокър. Като двойка двамата бяха лика-прилика. Сините очи на Милър контрастираха с алабастровата й кожа, а лицето й поразително се разхубавяваше от изразените й скули и красивата й рижа коса.

— Какво ще стане, ако… — Някаква мисъл бавно се оформяше в ума на Вивиен. Тя се усмихна. — Какво ще стане, ако Милър убие Пазителя?

Ахриман се обърна и я погледна.

— Сега Милър е с най-близкия кръвен роднина на Джудит Уокър — меко започна Вивиен, като позволи на Ахриман да сглоби картината, а тя в това време се доближи до него със съблазнителна походка. Застана зад гърба му, прегърна го и притисна длани към гърдите му. Под пръстите си усети мощното туптене на сърцето му.

— Сега Милър владее меча. Само че тя още не го знае и няма представа какви сили е пуснала на воля. Но ако убие Пазителя…

Нейният господар се усмихна, като последва мислите й.

— Непосветен господар на меча убива Пазител — каза меко той. — Това ще придаде на меча мощ.

— Ще го направи извънредно мощен!

— Действай!

Жената протегна ръцете си сладострастно.

— Ще имам нужда от енергия. Ти си длъжен да ме заредиш със своята сила.

Ахриман развърза дългото й копринено кимоно и го пусна да падне на пода. После изгледа как красивата млада жена се връща в леглото и се изляга. В такива моменти той усещаше тънка струйка тревога от властта, която тази жена има над него. Но нямаше винаги да е така.

Скоро щеше да дойде времето на последното жертвоприношение.

57.

— Чаках ви.

Дребната женица отвори вратата по-широко и отстъпи назад. Сара и Оуен се спогледаха смутено. Те бяха репетирали разговора си с Бриджит Дейвис, като се опитваха да измислят как да влязат, без старата жена да повика полицията. Но вратата се отвори още на първото позвъняване, а жената се усмихваше, все едно ги познава.

Бриджит Дейвис живееше в един от безличните високи блокове, построени в покрайнините на Лондон през шестдесетте и седемдесетте години. Двамата млади хора загубиха почти цял час в бродене из огромния комплекс, като се опитваха да открият старата жена. Всички блокове си имаха имена — „Виктъри хаус“, „Трафалгар хаус“, „Ейджънкорт хаус“, а в адресника си Джудит Уокър не беше записала името на блока на Бриджит. Повечето пощенски кутии в миришещите на вкиснало коридори бяха отворени и Оуен подозираше, че малкото затворени кутии са залепени с лепило, за да не могат да се отварят.

Както изглежда, никой не познаваше старата жена, никой не знаеше адреса й. Дори и някой да знаеше, със сигурност нямаше да кажат на някакъв младок с подстрижка „канадска ливада“ с яркозелени очи и изподраскано лице или на младата жена с вълшебна рижа коса, подстригана почти „ала гарсон“, и настойчив поглед.

Сара и Оуен почти се бяха отказали, когато заговориха един възрастен човек, който ги упъти към някакъв апартамент на осмия етаж във „Ватерло хаус“.

— Архитект с чувство за хумор — измърмори Сара, докато се изкачваха на осмия последен етаж. — Вероятно никога не е виждал сградата, която е проектирал.

Апартамент 8А беше вляво от стълбите. Натиснаха звънеца и се облегнаха на ръждясалия парапет да си поемаха дъх. В този момент вратата се отвори и се появи дребна женица.

— Чаках ви — повтори Бриджит Дейвис, затвори вратата след тях и с удар върна по местата им две резета и плъзна една тежка верига. Хвана ръцете на двамата, допря ги една до друга и ги преведе през тесния коридор до малко холче.

— Моля ви, сядайте, сядайте. Не гледайте толкова изненадано. — Тя се усмихна на стъписания израз по лицата им и ги настани в тапицираното канапенце. После седна срещу тях на един изподран люлеещ се стол. Когато се облегна назад краката й едва докосваха пода, от което тя още повече заприлича на дете.

На младини Бриджит Дейвис сигурно е била ефектна хубавица, помисли си Сара. Въпреки че Сара знаеше, че старата жена е горе-долу на възрастта на Джудит Уокър, следователно на седемдесет и нещо години, кожата ѝ беше доста запазена, светла, почти прозрачна. Искрящите сини очи на Бриджит Дейвис бяха разположени широко, а зъбите ѝ бяха здрави и бели. Жълтеникавобялата ѝ коса беше вързана на стегната дълга опашка, висяща на гърба ѝ. Тя беше облечена със семпла черна рокля. Единственият накит, който си бе сложила, беше тюркоазена огърлица и съответният тюркоазен пръстен.

— Госпожа Дейвис… — започна Оуен.

— Госпожица — поправи го кротко старата жена. — Вие сте Оуен Уокър, скъпият племенник на Джудит. Аз много се натъжих, като научих за смъртта ѝ.

— Вие знаете? — не скри изненадата си Оуен.

Бриджит кимна.

— Не си давах сметка, че са го давали по новините.

— Може да са го давали, може и да не са го давали — каза старата жена по някакъв обезпокоително монотонен начин, преди развълнувано да сграбчи ръцете на Сара. — А вие сте Сара Милър. Изглежда, че полицаите умират от желание да ви разпитат — добави тя с иронична усмивка.

— Недоразумение… — започна Сара.

Старата жена вдигна ръка и Сара замълча.

— Не е необходимо да ми обяснявате каквото и да било — каза старицата. Настана тишина. Тя скръсти ръце в скута си и се загледа в тях. Когато след малко вдигна очи, те плуваха в сълзи. — Вие дойдохте, за да ме предупредите за смъртта на останалите Пазители. От доста време зная за тях.

— Вие сте знаели! — извика Оуен. — Защо не казахте на полицията?

— Никак не съм сигурна, че полицията ще приеме моята информация за надеждна — каза меко Бриджит.

— Какви са вашите източници? — попита Сара.

— Чай?

Оуен и Сара я погледнаха.

— Извинете?

— Искате ли чай? — попита тя отново. — Разбира се, че искате — продължи тя и се изправи. — Ще направя малко чай, имам даржелинг и лайка — пълни противоположности и все пак всеки със своите вкусови достойнства. Днес пò прилича да се пие даржелинг, не сте ли съгласни? Първо чай, а после ще говорим.

Тя се отправи към кухнята, а няколко секунди по-късно водата вече бълбукаше в чайника.

— Тя да не би да е луда? — прошепна Сара.

— Аз мисля, че й хлопат всички дъски.

— Нито съм луда, нито ми хлопат дъските — намеси се Бриджит, като подаде глава иззад вратата, — въпреки че ми е ясно защо си мислите подобни неща.

Сара понечи да отговори, но Оуен сложи ръка на устните й и я принуди да замълчи. Той стана и отиде до една масичка под прозореца, където имаше дванадесет фотографии в рамки. Повечето бяха на Бриджит — с червена бална рокля, с кафява мантия при завършване на училище, със синьо-зелена шаферска рокля. На други снимки тя беше заобиколена от малки деца. Една от снимките беше захлупена с лицето надолу. Изглеждаше по-стара от всички останали, избледняла черно-бяла снимка на група деца.

— Пазителите — каза Бриджит, връщайки се с пълен поднос. Оуен стана да го поеме от ръцете й и тя се усмихна с благодарност. — Има я и вашата леля — втората отляво на средната редица. Леля ви и Беа носят еднакви рокли и панделки, аз съм седнала през един човек от тях, до малкия Били Еверет. Габриел беше зад мен и през цялото време ме дърпаше за плитката. Него ден бях облечена с една много хубава изумруденозелена рокля с цвета на вашите очи — усмихна се тя на Оуен и без да спира, за да си поеме дъх, попита: — Защо сте постъпили така с косата си? Така на вас не ви отива.

От неудобство Оуен прекара пръсти през ниско подстриганата си коса. Идеята беше тази прическа да послужи за дегизировка, но изглежда, единственият резултат е, че в главата е заприличал на мутра.

Оуен се опита да смени темата на разговора и посочи мъничкото русокосо момиченце, което изглеждаше много по-малко от останалите.

— Това ли сте вие? Леля ми има същата снимка в хола. Не сте се променили много.

— Много мило от ваша страна. Тази снимка е правена преди седемдесет години. Последният път, когато всички бяхме заедно. Всички имаме по една. Копие от снимката, разбира се. — Тя взе снимката от ръцете на Оуен и я обърна към светлината.

— Сега само трима сме живи. Аз, Барбара Бенет и Дон Клоуз. Скоро и ние ще умрем. „Прах при прахта…“ — добави сериозно тя, докато сипваше чая.

— Барбара и Дон… те също ли са Пазители? — попита Оуен.

— Пазители са, Дони е този в средната редица с луничките, между Софи и Барбара. — Тя погледна косо към Оуен и Сара. — Той го е хванал, разбирате ли? Той е хванал Дон… Аз мисля, че

той е хванал и Барби, но понякога става неясно — тя затвори очи и се съсредоточи.

— Може би е хванал Барби. Но със сигурност е хванал Дон. Да, и двамата, така мисля. Хванал ги е и двамата.

— Кой ги е хванал? — попита Сара.

— Мъжът от Мрака. Час по час той измъчва Дон, за да го накара да му разкрие къде е неговата светиня. Още не е успял, но ще успее. Само въпрос на време е Дон да му каже. Те всички му казват. Захар?

Старата жена се усмихна отново, като поднасяше захарницата на Оуен, и този път той разбра, че тя наистина е доста луда, тиха, но опасно луда.

— Да не би да искате да кажете, че тези двамата са затворници? — попита Оуен предпазливо, без да е сигурен, че е чул правилно.

— Да! — Бриджит Дейвис седна и пусна две бучки захар в чая си, после отчупи голямо парче от бисквитата си.

— Защо не сте казали на полицията?

— И какво да им кажа? — попита Бриджит, като гледаше право в ярките му очи. — Някой държи един мъж и една жена като затворници, но аз нито зная къде са, нито зная кой ги държи. Просто *зная, че са затворници*. Какво си мислите, че ще направи полицията по този въпрос?

— Вие очевидно знаете много повече за събитията, отколкото ние. Какво можете да ни кажете? — Оуен се опита се да я накара да говори.

Бриджит се усмихна с великолепната си усмивка.

— Достатъчно, за да ви ужаси. Достатъчно, за да ви убедя, че наистина съм тиха и опасна луда — тя се усмихна отново, като не откъсваше очи от лицето му.

— Госпожо, ако знаете нещо, което би могло да ни е от полза, кажете го — рече Сара. — Точно сега полицаите са убедени, че аз съм убила двама мъже, изклала съм цялото си семейство и вероятно съм отвлякла Оуен. За мен всичко това е един кошмар, а вие си играете на игри на думи!

— Мляко?

— Боже Господи!

— Внимавайте какво говорите! — рече Бриджит. — Не споменавайте напразно името Господне.

— Извинявам се — промърмори Сара. — Не исках да оскърбя…

— Вие не сте оскърбили… просто в имената е заключена сила и е глупаво да се споменават без нужда.

Тя изчака, докато гостите й пиеха парещия чай и след малко

заговори.

— Трудно е да се каже откъде да започна, а имаме съвсем малко време. Бих могла да започна със събитията, разиграли се преди седемдесет години, когато тринадесет деца бяха докарани от всички части на страната в едно селце, Мадок, на уелската граница. Бих могла да започна и от времето преди четиристотин години, когато Елизабет I управлявала Англия, а също така бих могла да започна петстотин години преди това, когато са се срещнали историята и митологията… или бих могла да започна от момента преди почти две хиляди години, когато светините са донесени по земите, които един ден били наречени Англия.

— Йешуа! — изрече тихо Сара.

Бриджит ахна, чашата й падна и се разби на пода.

— Какво знаете за Йешуа?

— Сънувах…

— Йешуа беше висок човек, рус, със сини очи… — започна Бриджит тихо.

Сара поклати глава.

— Не, аз сънувах момче с тъмна коса, с тъмни очи…

Бриджит Дейвис се усмихна леко.

— Да-да, това е той. Значи, ти си сънувала момчето. — Старата жена внезапно протегна ръката си. — Дай ми ръката си.

Като гледаше косо към Оуен, Сара остави чашата и подаде ръката си. Старата жена я хвана здраво и ноктите й се забиха в плътта на Сара.

— Коя си ти? — прошепна тя.

— Аз съм Сар…

Старата жена я стисна още по-силно, Сара усети болка в ръката и замълча.

— Коя си ти, наистина? — В усмивката на старата жена се появи нещо животинско.

— Не ми казвай коя си сега… кажи ми коя си била *преди*.

Звук на ловен рог, хъртките вилнеят…

Момчето Йешуа се обръща, гледа към нея, тъмните му очи се губят в сянка, тънките му устни се изкривяват в усмивка…

Някакъв старец се обръща, гледа към нея, половината му лице се къпе в светлината на залязващото слънце, а другата половина е в сянка…

Силен воин, облечен с ризница, се обръща, гледа в нея, кръвта по лицето й, а Счупеният меч е в ръката й…

Лицето на Джудит Уокър, кърваво, разбито…

… дребният човек със злите очи…

… бръснатата глава с похотливата усмивка…

Лицето на Оуен…

— Така… — измърмори старата жена и пусна ръката на Сара.

Сара примигна и образите постепенно избледняха.

— Какво беше това? Какво става? — Тя почувства, че на стомаха й става зле, зад очите й се промъкваше тъпа болка, а в устата й се появи кисел вкус. Оуен се пресегна и стисна ръката й над лакътя, а тя всъщност усети топлината на неговите пръсти, която се вливаше и разпространяваше из тялото й през гърдите и накрая се събра в стомаха й.

Сара издиша шумно, като си даде сметка, че бе задържала дъха си. Когато отново поднесе чашата към устните си, ръцете й трепереха толкова силно, че тя едва успяваше да я държи.

Оуен наруши дългото мълчание. Той погледна към Бриджит и рече:

— Защо не започнете със светините?

58.

Фулър ритна хилавата врата и я отвори.

— Не е тук — измърмори комисарят, след като набързо прегледа мизерното апартаментче. Коридорът зад тях вече се изпълваше с полицаи.

— Откъде знаете? — попита Виктория, като ситнеше тихо зад него, стиснала здраво един дълъг фенер с двете си ръце.

— Какво бихте направили, ако някой вземе, че отвори вашата собствена врата с ритник?

— Втурвам се да бягам с все сили… или хвърлям уликите в кенефа и пускам казанчето.

— А какво чувате?

— Нищо.

Ник Джейкъбс — известен като Кубето — живееше в апартамент на най-горния етаж над едно порнокино в края на Сохо. Насред безпорядъчно нахвърляните из апартамента дрехи, кутии от заведения за бързо хранене и смачкани кутии от бира, телевизорът с плосък екран и висока разделителна способност и съответната стереоуредба не бяха хич на мястото си. До мръсния матрак, очевидно използван от Кубето за спане, бе инсталирана внушителна уредба с масивни тонколони, обърнати към леглото.

— Абсолютно съм сигурен, че обича да пуска музиката силно — измърмори комисар Фулър, преди да се обърне към четиримата полицаи, застанали на различни места из стаята.

— Трябва да разнищите този апартамент. Сложете в пликове всичко. И ако намерите нещо интересно…

Той остави изречението недовършено.

Виктория Хийт се разхождаше из апартамента. Полицаите бяха дошли току-що от луксозния апартамент на Елиът в Бейзуотър и затова контрастът между двата беше още по-поразителен. Елиът имаше всичко. Неговият апартамент беше подреден идеално, беше безупречно чист и всичко беше поставено най-педантично на мястото си. Любовникът му обаче живееше в свинарник. Единственото нещо, което ги свързваше, бяха еднакво скъпите уредби и телевизори.

Интересно, къде ли е Кубето. Милър беше ли успяла да убие и него? И как така Милър, която никога преди не е имала вземане-даване със закона, е успяла да се свърже с тази никак неподхождаща й тълпа? Нямаха доказателства, че Сара Милър познава тези хора, но въпреки това преди два дни тя беше изклала цялото си семейство, а след това беше намесена в смъртта на поне още двама души и в отвличането на Оуен Уокър.

Вероятно има някаква възможност американецът все още да е жив, но докога? Виктория отстъпи от мърлявия матрак, когато забеляза на дюшемето няколко номера и имена, написани с нечетлив почерк. Повечето бяха избелели, но един адрес се беше запазил добре. Беше надраскан с черен химикал и то така, че заради него не се виждаха останалите имена и номера. Тя наклони глава, за да прочете написаното — Бриджит Дейвис, апартамент 8А, „Ватерло хаус“, Хаунслоу.

Когато Виктория прокара пръста си по писаното, мастилото се замаца.

— Тони! Мисля, че открихме нещо.

59.

Кубето паркира откраднатия „Нисан“ до бордюра и изключи двигателя. Сложил двете си ръце на кормилото той разглеждаше жилищните блокове, по които падаха сенките на околните високи сгради.

Гласът от телефона му даде точни указания, но си пролича и неизказана заплаха в случай, че се провали.

Кубето обаче нямаше намерение да се проваля.

Той извади изпод седалката рязана пушка-двуцевка. Беше я използвал и преди, но само веднъж, когато го пратиха да сплаши един клиент, който дължеше пари на Елият. Бяха казали на Кубето да стреля в земята, за да го изплаши. Тъй като не беше свикнал с ловните пушки и с разсейването на сачмите, той стреля твърде близо до замръзналия от ужас човек и отнесе по-голяма част от стъпалото му. Устните на Кубето се извиха в кисела усмивка, като си спомни за това. Клиентът въпреки това даде парите и Елият прибра сумата направо в болницата, където приеха горкия човечец.

Бръснатата глава поклати глава и бутна очилата си на челото. Като се върна в мислите си към съдружието си с Елият, му стана ясно, че сигурно е бил луд да се обвързва с този тип. Той вършеше цялата мръсна работа на Елият, а в замяна получаваше дребни трошици и необятна печал. Хубаво де, ето това сега беше неговият златен шанс — сега вече работеше при големите батковци, и въпреки че новият му работодател беше повече от ужасяващ, то и далаверата беше по-голяма. Може би след една, най-много две години, той ще стане наистина голяма работа, с пари в джоба, кола, апартамент и свои собствени любовници, които да вършат неговата мръсна работа. Той кимна рязко, слънчевите очила паднаха на носа му — ето това искаше той.

След година-две той щеше да е голяма работа.

„Ватерло хаус“, осем етажа нагоре… Името на жената беше Бриджит Дейвис. Първата му задача бе да се обади по телефона — номерът бе написан на дланта му, след което щеше да получи по-нататъшни указания.

Кубето скри пушката под дългото си палто, излезе от колата и се запъти към блока. Подсвиркваше си една песничка от *„Златата вещица“* — обичаше този спектакъл.

60.

— Има твърде много неща, които не мога да ви кажа — започна тихо започна Бриджит Дейвис — просто защото не ги зная. И защото сме притиснати от времето — добави бързо тя, като наблюдаваше внимателно лицето на Сара. — Нека първо аз да говоря, а после вие ще зададете въпросите си.

Оуен стисна ръката на Сара, за да успокои надигащото се в нея недоволство.

— Нека тя говори — рече меко той.

Бриджит Дейвис пое дълбоко дъх, после обърна глава, за да погледне през прозореца на запад, където се виждаше лондонският хоризонт.

— Преди повече от седемдесет години, в началото на войната се страхувахме, че немците ще бомбардират градовете. От по-големите градове бяха евакуирани доста деца, които бяха изпратени по градове и села в страната. Дори днес не съм сигурна как са ни отвеждали, кой е избирал къде ще попадне всяко конкретно дете. Аз се озовах в едно уелско село, наречено Мадок, точно на границата. Общо, заедно с мен, бяхме тринадесет деца, транспортирани до селцето, пет момчета и осем момичета. Всички бяха на моята възраст, някоя-друга година повече или по-малко. Бяхме от най-различни части на страната. За повечето това беше първо излизане от къщи и ние го усещахме като велико приключение. — Старата жена се усмихна и премигна. — Прекрасно беше и сега мога да кажа съвсем честно, че това бяха едни от най-радостните периоди от моя живот. Селото беше хубаво, хората бяха мили, по това време на годината там беше божествено, аз имах нови приятели… и си имахме тайна. Същата есен ни дадоха светините.

Тя кимна към торбата в краката на Сара.

— Ти си взела със себе си меча на Джудит. Усещам го. Мечът… — Тя се смълча и добави с уважение в гласа: — Ами, хайде да му казваме просто мечът, нали така? В тези имена е заключено вълшебство.

Без да осъзнава какво прави Сара бръкна в торбата и извади увития с вестник меч. Ръждата беше намаляла още, на места насред червените петна проблясваше чист метал, а самата форма на меча се откроняваше вече по-ясно.

Бриджит протегна ръка към меча, но веднага я дръпна, сякаш се беше опарила.

— Хранил ли се е?

Сара я погледна безизразно.

— Опитвал ли е кръв? — попита Бриджит.

— Използвах го, за да убия двама мъже.

Дъхът на старата жена излезе с дълго свистене, а по лицето ѝ се изписа неовладян страх. Пръстите на лявата ѝ ръка се движеха, като описваха някаква сложна траектория, която завърши с това, че ръката ѝ се затвори здраво в юмрук със стърчащи от него показалец и кутре, а палецът пресичаше сгънатите пръсти.

— Бяхте започнали да ни разказвате за светините — намеси се бързо Оуен. — В село Мадок, през войната… са ви дали светините.

Очите на Бриджит бавно изгубиха стъкления си вид.

— Да… Да, дадоха ни светините. Защото ние бяхме деца, които не бяхме от там и се държахме заедно. При нормални обстоятелства ние никога не бихме се превърнали в едно цяло. Всички произхождахме от различни класи, имахме различно потекло, а по онова време събиране на толкова различни хора беше просто невъзможно. Даже някои от нас никога не бяха ходили на село преди това. Там бяхме около три седмици и след това научихме за знаменитата Мадокска прокълната пещера. Естествено всички се втурнахме да я изследваме.

— И там срещнахме Амвросий.

— Амвросий беше един скитник и идвал в селото откак хората се помнеха. Той остреше ножове, поправяше грънци и тигани, помагаше в земеделската работа, а вечерно време се занимаваше с предсказване на бъдещето. През лятото и ранната есен живееше в пещерата на края на селото. С годините той беше наслагал там дървени шкафчета и някакво легло, а децата от селото се подкокоросваха едно друго да допълзят и да легнат на леглото. Всички деца го обичаха. Явно всички сме искали да бъдем като него. Времената бяха други, не забравяйте, че тогава на скитниците се гледаше като на благородни хора. Викахме им „странстващи рицари“. Те си имаха достойнство, каквото при сегашните скитници не можеш да срещнеш често.

Бриджит Дейвис замълча, като си спомни за едноокия скитник. Когато заговори отново, гласът ѝ бе омекнал и сякаш идеше някъде от далече.

— Мисля, че ние всички в момента, в който го съзряхме, разбрахме, че сме го виждали и преди. Невъзможно, разбира се, но го познавахме. И той ни познаваше. Той знаеше имената на всички ни, на колко сме години, дори знаеше откъде сме. Би следвало да е ужасяващо, но дори сега, седемдесет години по-късно, аз все още си спомням, че с него човек се чувстваше… в безопасност.

Бриджит ужасено пое въздух.

— През следващите няколко седмици го опознахме толкова добре, че започнахме да го сънуваме. Странни, интересни сънища, в които той обикновено седеше заобиколен от огледала и говореше, говореше безкрай. Само че думите му бяха странни и неясни. Това бяха необуздани и тревожни сънища. Едва когато открихме, че всички сънуваме един и същи сън, започнахме да подозираме, че става нещо странно. Събирахме се пред пещерата му късно следобед. Бяха златни следобеди, слънцето прозираше през дърветата, а въздухът беше тежък и застинал, наситен с горски миризми. Това е нещо, което никога не съм забравяла… въпреки че сега горите ме ужасяват — добави тя с усмивка. — Не си спомням кога за последен път съм била в гора. Амвросий започна да ни разказва приказки, вълшебни приказки, смесица от легенди и предания. Той беше забележителен разказвач. Звучеше така, все едно е бил на мястото, за което разказваше. Тогава ни разказа и за светините — тринадесетте съкровища на Британия. А седмица по-късно той извади самите предмети… — гласът на Бриджит затихна.

— Какво стана тогава? — попита меко Оуен.

Старата жена се усмихна.

— Не съм сигурна. За този ден в паметта ми продължава да е някак объркано, въпреки че за толкова много други дни имам живи и ясни спомени. Все пак със сигурност си спомням, че него ден имаше гръмотевици, въздухът беше наелектризиран. Беше валяло предишния ден — толкова проливен дъжд, че горските пътеки и пътища бяха се превърнали в кални непроходими коловози, а нас ни прибраха който където беше настанен. Същата вечер се заоблачи рано, а тогава бяха времената преди телевизията, така че ни пратиха да спим…

— Вие непрекъснато казвате „ние“ — прекъсна Сара. — Кои са тези ние?

— Всички. — Бриджит се усмихна. — Аз, Мили, Джорджи, Джудит, Барбара, Ричи, Гейб, Нина, Беа, Софи, Дони, Били, Томи… ние всички. Разказвам какво се е случило с мен самата, но същото се е случи и с останалите дванадесет деца. Ние всички сънувахме едни и същи сънища, имахме едни и същи мисли.

— Какво стана после? — попита Оуен.

— Събудихме се в полунощ. Всички почувствахме, че ни тегли да отидем при Амвросий. — Бриджит колебливо се разсмя. — Каква ли гледка сме представлявали… тринадесет голи деца, които се движат по пустите улици, по калните горски пътища. Амвросий ни чакаше. Той беше облякъл дълго сиво наметало, стегнато на кръста с бяло плетено въженце, и голяма качулка на главата. Стоеше пред един пън, покрит с мъх, а на

него бяха наслагани странни предмети. Един по един пристъпвахме напред, от най-големия до най-малкия… а Амвросий, без да гледа, връчваше на всеки от нас по някой от предметите и всеки път прошепваше името му в ушите на този, на когото го даваше. След като получеше своя предмет детето отстъпваше назад, за да излезе напред следващото…

Оуен гледаше старата жена и изведнъж си спомни един абзац, който прочете в дневника на Джудит:

> Ние бяхме насред гората, събрани в полукръг около Амвросий… На пъна имаше странни предмети — чаши, чинии, ножове, една шахматна дъска, една красива пурпурна мантия. Един по един отивахме при Амвросий и той даде на всеки от нас по един от тези красиви предмети.

Оуен усети, че Бриджит го гледа.

— Какво има, скъпи? — попита тя.

Той поклати глава.

— Леля ми е описала събитията, за които говорите, но тя пише, че било сън…

— В началото беше сън — всяка нощ в продължение на десет денонощия един и същи сън, една и съща поредица от събития, Амвросий шепне едни и същи думи. На единадесетата нощ всичко това се случи наяве, но по това време, разбира се, ние бяхме идеално подготвени за ритуала — старата жена сви леко рамене. — Мисля, че сънищата са ни били изпращани от Амвросий, за да ни подготви за това, което ще се случи.

— Значи не е било сън? — попита Сара.

Бриджит показа меча в ръката й, после бръкна в джоба си и измъкна оттам един малък извит ловджийски рог от пожълтяла слонова кост, покрит с ковано злато и инкрустиран с криволичещи каменни орнаменти.

— Това е Рогът на… Б-Р-А-Н — каза тя по букви. — Не смея да изрека името му. Освен това — не, не беше никакъв сън. — Като държеше рога в ръка, тя пое дълбоко дъх и изхлипа. — Когато дойде моят ред, аз пристъпих към едноокия старец и той ми връчи това. А когато старецът каза името му, аз научих, изведнъж научих, всичко за този предмет… и всъщност горе-долу всичко и за другите светини. Вече знаех какво представляват, откъде са и, най-важното, за какво служат. Не съм сигурна по какъв начин останалите са реагирали на своите подаръци. Никога не сме говорили за това. Останах с впечатлението, че част от другите просто не повярваха или не искаха да повярват на това, което им каза Амвросий. Когато войната свърши, всеки пое по

пътя си и всички постигнахме скромни успехи, но успехи: професионални, лични или и двете. Онези от нас, които вярваха в светините, които инстинктивно разбираха каква сила представляват те, постигнаха повече от останалите. Но за това нямахме почти никаква заслуга, тук се беше намесила остатъчната сила на светините, която се проявяваше чрез нас.

— Групата събирала ли се е след това? — попита Оуен.

— Някои от нас не прекъснаха връзките си, но Амвросий категорично настояваше, че светините никога не бива да се събират отново заедно.

— Защо? — попита Сара. Тя усети как мечът се затопля в ръката ѝ и знаеше инстинктивно, че това е заради близостта до рога на Бран.

Усмивката на Бриджит беше ледена.

— Твърде е опасно. На света има тринадесет светини. Поотделно те са мощни, но заедно са опустошителни. Те не бива никога да се събират заедно.

— Но този Амвросий ги е събрал заедно — каза бързо Сара.

— Амвросий беше Пазителят на светините, той беше в състояние да ги владее.

Оуен се наведе напред със здраво сключени ръце.

— Вие казахте, че знаете за какво служат светините. За какво служат?

Усмивката на Бриджит беше студена и сдържана.

— Не съм сигурна, че следва да ви казвам.

— Защо? — попита Сара.

— Когато Амвросий ми даде светинята, той отвори съзнанието ми за древните тайнства. Аз произхождам от семейство с дълбоки религиозни устои, а онова, което научих тази нощ, ме потресе до дъното на душата ми и ме накара да се съмнявам във всичко, на което ме бяха учили от самото ми раждане. Прекарала съм целия си живот в опознаване на религията, в търсене на отговори и въпреки своя чудесен дар разбрах, че колкото повече научавам, толкова повече откривам колко малко зная. — Усмивката ѝ се изкриви. — Зная, че през последните няколко години вашата леля също се е посветила на мистичните знания, търсела е в миналото отговори на същите въпроси, които са ме тревожили през целия ми живот.

Оуен поклати глава.

— Не ви разбирам.

— Кажете ни какво могат да правят светините — настоя Сара.

— Те са пазители, защити, мощни бариери. Създадени са, за да сдържат… — тя спря и въздъхна. — Не мога! Прекалено, прекалено е опасно! Вие не сте защитени. Дори самото знание ви

излага на опасност.

— Кажете ни! — настоя отново Сара.

Бриджит поклати глава и Сара усети как я обзема ирационален гняв. Тя се изправи на крака с вдигнат меч пред малката женица, която се люлееше напред-назад в стола.

— Кажете ни!

— Сара!

Младата жена изведнъж спря, дишането й се накъса, сърцето й удряше тежко — знаеше, че Оуен й крещи и я дърпа за ръката.

Бриджит се протегна и също докосна ръката й и Сара почувства как внезапният й гняв се оттича и тя остава изнемощяла и трепереща. Омаломощена, Сара потъна в стола, а страните й се покриха с руменина от срам заради избухването.

— Разбирате ли сега опасността на светините? — попита старата жена. — Вие не сте човек, който по принцип се поддава на гнева… и въпреки това вижте какво направи с вас светинята. Ако продължите да стискате меча, след още няколко дни мечът ще ви управлява… а парадоксалното в случая е, че вие ще се наслаждавате. Точно това е станало с някои от Пазителите. Те започнали да се наслаждават на силата… и силата ги покварила.

— Аз не съм Пазител — каза намусено Сара.

— Не сте — съгласи се Бриджит, — но вие сте нещо много повече, мисля.

— Освен това, мечът принадлежи на Оуен — Сара се усмихна. — Джудит ме помоли да му го предам.

— В такъв случай му го дайте — каза Бриджит.

Сара се обърна към мъжа, който седеше до нея, и изведнъж се разтревожи от мисълта, че трябва да му предаде ръждясалото парче желязо. Тя се опита да вдигне дясната си ръка, ръката, с която държеше меча, но откри, че не може да го направи.

Менгеме сякаш стисна гърдите й и изкара въздуха от белите й дробове, а стомахът й изгаряше.

— Виждате ли? — Старата жена се усмихна. — Виждате ли каква власт упражнява това върху вас?

Сара хлътна в стола, плувнала в пот.

— Какво мога да направя аз?

— Нищо. Абсолютно нищо!

61.

Кубето се изкачваше бавно по стълбите, сърцето му думкаше, а белите му дробове горяха. Той не беше във форма, а пък асансьорът не работеше. Всъщност не обичаше асансьорите — не заради някаква клаустрофобия, а защото още помнеше един разказ, който чете като ученик, където се разказваше как някакъв човек влиза в асансьора, натиска копчето и… асансьорът го отвежда право в ада, а всички врати, през които влиза са най-важните моменти в живота му. Сигурно е бил около десетгодишен, когато прочете този разказ. Нощи наред се будеше с ужасени викове… а една нощ дойде баща му, смърдеше на вкиснало и алкохол, с кожен каиш в ръката…

Докато Кубето бавно преодоляваше стълбите, стигна до извода, че да се живее в такъв блок си е жив ад. Абсолютно еднакви апартаменти, еднакъв живот, еднакво мрачно бъдеще, никаква работа и малко пари.

Той поне имаше бъдеще. Формално погледнато беше безработен. Ходеше да си прибира обезщетението за безработица всяка седмица, но Елиът винаги се грижеше Кубето да има повече от достатъчно пари в джоба си. Усмивката му помръкна. Сега, като го няма Елиът, кой ще върти клубовете, киното, кой ще му плаща? Неговият нов работодател каза, че Кубето щял да бъде възнаграден, но за пари не стана и дума.

По пътя насам му се наложи да пълни резервоара на „Нисана“. Обикновено с тази работа се занимаваше Елиът, но този път парите излязоха от собствения му джоб. В момента Кубето имаше двадесет и две лири в брой, но какво щеше да прави, когато парите свършат? При следващия си разговор с новия му шеф трябва да го попита.

Кубето си направи почивка на осмия етаж — дишаше тежко, облегнат на мазаната стена. Сърцето му удряше лудо и той имаше чувството, че ще повърне. Като вдишваше големи глътки въздух, смърдящ на кисела урина и зеле, той се опита да измисли откъде да добара малко мангизи. Елиът сигурно е поспестил и скрил някоя-друга пара, но Кубето нямаше представа къде. Интересно дали старата жена държи пари в брой в жилището си. Старите хора нямат вяра на банките и обикновено държат спестяванията си у дома. И тогава той взе да се чуди колко ли ще му плати работодателят за тоя ловен рог, дето толкова го иска. Ако му трябва чак толкоз, тогава ще плати като поп.

62.

Бриджит Дейвис застана пред прозореца и се загледа навън.

— Поотделно светините се появяват през цялата английска история, обикновено като собственост на крале и кралици или на техни приближени. Светините са свързани с всички велики личности на Англия и присъстват, пряко или косвено, във всички по-важни исторически събития. Известно е, че за последно са виждани през мрачните дни на войната. — Бриджит замълча. — Затова смятам, че светините са придобили собствена власт, като са използвали и оформяли Пазителите за свои собствени цели.

Оуен се усмихна колебливо.

— От вашите думи човек може да си помисли, че тези предмети са живи.

— Те наистина са чувствителни — отвърна старата жена. — Убедена съм, че всеки предмет създава силна връзка със своя Пазител. Светините стават нещо, подобно на наркотик, към който се привиква: човек просто не може да понесе мисълта, че ще се раздели със своята светиня. — Тя се усмихна на Сара. — Както вие сте разбрали вече.

— Но аз не съм Пазителят! — каза Сара с отчаяние в гласа.

— Но си нахранила меча! Ти си свързана с него. Откак си дошла тук, не си го изпуснала от ръце.

Сара погледна към меча, който стискаше в изцапаните си с ръжда ръце. Тя не бе разбрала, че все още го държи.

— Някой събира светините — продължи Бриджит, като се обърна с гръб към прозореца. — Понякога, преди да заспя, ми се струва, че го виждам — висок, тъмен мъж с могъщо телосложение. От време на време се появява и изображение на млада жена, красива, смъртоносна, с черна коса, която се носи край нея като пелерина… винаги съм имала видения и въпреки че тези са доста ясни, не съм сигурна дали това са реални видения или са просто сънища. Склонна съм да мисля, че това са сенки на съществуващи в действителност хора. Не зная кои са тези хора, нито дали те събират светините, но са опасни. Те активизират енергията на вече събраните светини и им вдъхват живот, като ги къпят в кръвта и болката на Пазителите, след това насочват тъмната емоционална енергия в светините поотделно.

— Но защо? — попита Оуен. — Сигурен съм, че имате някаква представа?

Бриджит кимна.

— Да, мислила съм за причина… може би единствената причина някой да иска, или по-скоро, да има нужда от всички

светини е… Толкова е отвратителна, че човек трудно би я разбрал.

— Кажете я на нас — каза меко Сара.

— Защо не ни я кажете вие? — предложи Бриджит.

— Аз!

— Мечът е в сърцето на легендата. — Гласът на старата жена се изгуби до шепот. — Гледай го, усети го, слушай го… Сара!

Сара се опита да се усмихне — старата жена беше луда — но мечът изведнъж стана тежък като олово и й се наложи да го сграбчи с две ръце. Цялото й тяло потръпна, вибрацията проникваше през ръцете в деликатните й китки. Мечът рязко трепна в ръцете й, от него западаха огромни люспи ръжда, като откриваха отдолу още от формата на меча, и Сара изведнъж видя какво е представлявал, когато е бил цял и непокътнат.

Сара затвори очи…

63.

… И започна да вижда.

Мъглата се виеше, влагата образуваше мехурчета по метала и тогава се появиха тварите — с разтворени челюсти, с проблясващи хищни нокти, с жълти очи, пламтящи в бозавосивата светлина. Момчето Йешуа вдигна меча и го насочи към тварите.

— Какви са те? — гласът на момчето беше спокоен.

Йосия сложи ръка на рамото на племенника си — любопитството, примесено със спокойствието на младежа му действаха успокояващо.

— Демони — отвърна той просто. — Местните хора ги наричат фомори[9].

Йешуа гледаше как тварите се тълпят на брега — ъгловати, уродливи фигури, движещи се през ранната утринна мъгла. Бяха по-високи от хората, а на цвят бяха сиво-зелени и люспести като крокодила от Мрачните южни земи, със същите дълги челюсти, пълни със зъби. За разлика от безизразните застинали очи на крокодила, тези твари имаха очи, които горяха с хладен интелект. Те нападаха търговците и моряците, като ги изчакваха в засада на брега, а след това ги заколваха пред очите на моряците от приближаващите се кораби, като някои хора убиваха, без да се бавят, а с други си играеха, докато писъците станеха твърде ужасни — дотам, че моряците си запушваха ушите с восък. След това демоните празнуваха и смрадта на разрязаното месо заразяваше соления свеж въздух.

Сега те се събираха на брега, движеха се непрестанно насам-натам и чакаха корабите да акостират.

Йешуа пусна съзнанието си да лети из пространството, да пътешества през вълните и да се рее над брега, преди бавно и колебливо да се настани в съзнанието на една от тварите… само за да се завърти и да отлети отвратено от видяното.

— Демони… — Момчето потръпна, след като съзнанието му се върна в тялото му на лодката. — Изчадия на Нощната вещица и Блестящите, Падналите духове.

— Те държат тази земя в робство — каза тихо Йосия, като се насилваше да държи ръката си на рамото на племенника си и си налагаше да изрича думите спокойно, тихо, въпреки че той знаеше, че никое момче — никое обикновено момче — не бива да знае за произхода на семето демонско.

Но Йешуа не беше обикновено момче.

— Когато Първият от мъжете отблъснал Нощната вещица — заразказва Йосия, — и я хвърлил в Пустошта, тя се чифтосала с Падналия, който също бил прокуден от Градината. С времето тя родила потомство — така се сложило началото на расата, известна като демоните.

Йосия погледна към момчето и съзря суровото лице на мъжа, в какъвто щеше да се превърне момчето… Това го изплаши.

— Те владеели света до идването на човека — продължи Йосия, — но след това били пропъдени в планините, блатата и пущинаците.

— Но не през цялото време стояли там — каза Йешуа.

— Така е — съгласи се Йосия. — Не през цялото време. Понякога оставали или се чифтосвали с човеците и създавали други изчадия, които се хранели с месо и пиели кръв — върколаци, вампири… С течение на векове те били изтласкани от всички цивилизовани земи и затова свършили тук, на края на света. Това е тяхното владение, това е царството на Демонския род.

Момчето кимна.

— Но това е остров, с времето те ще изтласкат всичко живо оттам и ще загинат.

Йосия стисна ръката на племенника си.

— Има хора тук, добри хора. Можем ли просто да ги оставим на Демонския род? И какво ще стане, когато Демонският род намери начин да напусне този остров и да поеме по сушата в земите, обграждащи Средното море. Те имат достатъчно мощ, за да го направят.

Йешуа кимна.

— Разбирам, вуйчо. Какво искаш да направя аз? — попита той простичко.

— Можем ли да унищожим тези изчадия?

— Можем да избием тези, които живеят в нашия свят — каза просто Йешуа. — Но те ще се връщат отново и отново, ако не запечатаме вратата към тяхното царство.

— Как? — попита Йосия.

Момчето се обърна и го погледна.

— Защо те е грижа, вуйчо? — попита то. — Тези островитяни не са ни никакви, нямаме нито кръвна, нито друга връзка с тях.

— Ако ние не спрем тези твари сега, рано или късно, когато те станат по-силни, много по-силни, те ще дойдат на юг и ще разрушат всичко, което съм построил през живота си. А и моят Бог ми е казал да обичам ближния като брат си.

Сара.

— И все пак има доста неща, които твоят Бог ти казва, и които противоречат на това, което ти каза току-що — контрира го бързо момчето.

Йосия кимна, но нищо не каза. Той знаеше, че е по-добре да замълчи, отколкото да спори по философски или религиозни въпроси с момчето. Веднъж, когато беше по-малко, момчето изчезна. Най-накрая го намериха да спори по въпроси от философията и Светото писание със старейшините в Храма.

Очите на Йешуа станаха безизразни и студени.

— Всяка твар трябва да се унищожи. Нито една не бива да остане жива. После сме длъжни да ги проследим до тяхното свърталище и да затворим вратата между световете. Трябва да запечатаме портала между нашия свят и Другия свят.

— Сара!

… и апартаментът отново изплува пред нея — Сара отвори очи и откри, че гледа право в дулото на някаква ловна пушка.

64.

Това беше най-старата от всички магии, най-простата и най-могъщата. Когато мъжки и женски се съединят във висшия съюз, генерираната енергия може да се оформя, насочва и контролира.

Вивиен беше съдът, проводникът. Ахриман й предаваше своята енергия. Вивиен го яхна, като се движеше в лек ритъм, докато неговите устни, език и пръсти обработваха вещо нейното тяло, като я възбуждаха хладно, съзнателно и безстрастно. Когато той видя как струята пълзи през гърдите й и почувства твърдостта на зърната под дланите си, разбра, че тя е близо до върха. Тогава той затвори очи и се съсредоточи върху древната словесна формула, която щеше да насочи мощта му. Лицето на Сара Милър се появи пред него съвсем ясно и за миг върху него не беше Вивиен, а Милър.

Пръстите на Вивиен се впиха в раменете му — сигнал, че е време.

Жената отвори очи. Снимката на Милър беше залепена над леглото и тя гледаше право в нея. Опряла двете си вкочанени ръце о стената, тя поддържаше тялото си, гледаше лицето и си представяше, че под нея е Милър. Тя почувства как оргазмът се заражда дълбоко в стомаха й, почувства треперенето на бедрата и стомашните мускули на Ахриман. Вивиен се съсредоточи върху образите, минаващи пред очите й…

… Милър и Оуен се намираха в стая, боядисана в отвратително бежово. Телата им бяха сплетени в страстна любовна поза — тя го беше яхнала и се движеше ритмично, ръцете й галеха гърдите му, плъзгаха се по гърлото му, по лицето му… Внезапно лицето и тялото на Оуен се преобразиха. Той се превърна в червен демон. Сара нададе беззвучен писък и скочи на крака. Държеше Счупения меч в двете си ръце, а безвръхото му острие сочеше надолу… мечът се стрелна, счупеното острие се впи в гърлото на червения демон и бликна кръв. Тя обля меча и там, където се докосваше по острието, се чуваше странно съскане. Кръвта се разля и по тялото й, обагри я в червено и тогава оргазмът избухна в нея, докато мъжът се извиваше и гърчеше в смъртта…

Ахриман изсумтя, когато оргазмът на самата Вивиен премина като тръпка през нея. Те се вкопчиха един в друг, потрепериха заедно, докато отминаха спазмите. След малко телата им притихнаха. Ахриман прокара големите си ръце през косата й.

— Е? — прошепна той.

— Готово! — измърмори тя. — Семето е посято. Довечера

Сара Милър ще види Оуен като червен демон и ще го убие с меча — каза тя и заспа, все още вкопчена в неговото тяло.

65.

Кубето опря дулото на пушката в челото на Сара. Странно, но единственото, за което си помисли тя, беше колко грубо е отрязано дулото и че грапавината му дразни кожата й.

— Радвам се да те видя отново, душичке.

Сара затвори очи — чувстваше се объркана и загубена. Откъде се появи тоя бръснат изрод? Тя опита да обърне глава и да погледне към Оуен и Бриджит, но тежестта на пушката върху лицето й правеше движението невъзможно. Части от сънища бушуваха пред очите й, преплитаха се и тя видя как демонски ръмжащи лица влязоха в бръснатата глава и се сляха с него.

Кубето дръпна петлетата на пушката и прещракването я върна в реалността.

— Трябва да те застрелям в тъпата тиква веднага! — изсъска той. — Ти уби Карл!

— Какво искате? — попита Оуен с висок глас.

Кубето се обърна и тежестта на пушката вече не притискаше лицето на Сара. Оръжието сочеше към Оуен.

— Ти да си затваряш човката! Този път не съм дошъл за теб — рече цинично Кубето. — Ти си само глазурата на тортата.

— Какво искате? — повтори Бриджит въпроса на Оуен.

— Млъквай! — Кубето застана в центъра на стаята, като държеше пушката близо до гърдите си и наблюдаваше тримата. Внезапно в сърцето му пропълзя изненадваща несигурност.

Влизането в апартамента беше като детска игра. Той просто почука на вратата и когато старата жена попита кой я търси, той отговори „Колет за Бриджит Дейвис“. Тя отвори вратата, той опря пушката в лицето й и влезе в апартамента. Много приятна изненада беше присъствието на Уокър и Милър. Американецът замръзна, като го видя, но Милър гледаше право в него без да трепне, нещо си мърмореше, а в мръсните си ръце държеше някакво ръждясало парче желязо. Кубето и преди беше виждал този празен поглед, тези увиснали устни — сигурно Милър е наркоманка.

Новият му работодател със сигурност щеше да оцени както подобава такава плячка. Кубето бръкна и извади от джоба си мобилния телефон и провери списъка с телефоните, записани на дланта му, преди внимателно да набере един от тях. Наложи се да изчака девет иззвънявания, преди да отговорят, а и връзката пращеше и пукаше.

— Ало? — каза Кубето.

Отсреща не се чуваше никакъв отговор.

— Аз съм, Ку…

— Зная кой е — рече гласът.

— Хванах старата жена… — Той направи пауза, като се наслаждаваше на момента. — И един малък бонус. Мил…

— Никакви имена! — изръмжа гласът.

— Едно лице от мъжки и едно от женски пол, които търсехте по-рано, са също тук.

Последва дълго мълчание.

— Много добре сте се справили, господин Джейкъбс, много добре. Аз съм извънредно доволен. — Последва втора пауза. — Мислите ли, че ще можете да приберете тримата от апартамента, без да ви видят? Отговорете ми истината. Моментът не е такъв, че да си позволим проява на нагла самоувереност.

Кубето се обърна да погледне към тримата, седящи на кушетката срещу него — стара жена, ранен мъж и дрогирана женска.

— Мисля, че има такава възможност — отвърна той предпазливо. — Може би малко по-късно, като мръкне. Бих могъл да повикам помощници.

— Никакви помощници! Вие сте длъжен или да свършите работата сам, или да не я вършите изобщо. Бъдете реалист. Смятате ли, че ще се справите с тримата?

— Вероятно не — призна Кубето.

— Смятате ли, че ще се справите със старата жена и мъжа?

— Да — самоуверено каза той.

— Тогава се погрижете за тях. Заведете момчето и старата жена във вашия апартамент. Там ще получите по-нататъшни указания. У старата жена е ловният рог, а мъжът държи Счупения меч. Налага се да вземете и двата предмета.

Чу се прищракване и връзката се разпадна, преди Кубето да успее да попита още нещо.

Той прибра телефона в джоба си.

— Както се разбра, нужни сте само вие двамата — каза той, като местеше погледа си от Бриджит на Оуен. После насочи пушката към Сара. — Ти си… излишна.

Сара го изгледа с празен поглед. Чертите на младежа все още трептяха и бяха на границата между човешко и демонско лице. Тя леко извърна глава и започна да мърмори нещо несвързано, докато стените на апартамента се местеха, разтваряха се, в далечината проблеснаха бели скали, а носът й се изпълни с тръпчивата миризма на морска сол.

— Тая, ебати, с какво се е надрусала! — рече Кубето.

Оуен поклати глава.

— С нищо.

— Кажи й да си затваря устата, ебати.

— Няма и да чуе. Тя… не е добре. Не е добре откакто избиха семейството й.

Тънките устни на бръснатата глава се изкривиха. Той кимна бавно.

— Помня ги — прошепна той. — Ние ги оправихме преди леля ти. Най ми хареса майка й. Преди това никога не го бях правил със стара чанта… Разбира се опитах се и с леля ти — добави той.

Писъкът на Сара раздра гърлото й и тя нанесе внезапен удар по бръснатата глава. Атаката й го свари неподготвен. В миг тя скочи отгоре му, раздираше с нокти лицето му, смъкваше кожата от бузите му, като целеше ъгълчето на окото му. Той се извъртя заедно с пушката и я удари с приклад в корема. Сара политна и падна на колене. Застанал над нея, той хвана пушката с двете си ръце, готов да стовари приклада върху рамото й.

Звукът го парализира.

Внезапно завибрира по пода, избарабани през въздуха — плътен, настойчив и ужасен. В този звук имаше огромна болка и безкрайно отчаяние, съчетано с непоносима агония. Звукът все не спираше — кошмарен, ужасяващ тръбен зов.

Затиснал ушите си с двете си ръце, като се олюляваше, той се отдалечи от готвещото се да скочи момиче и тогава разбра, че старата жена е допряла до устните си някакъв странен предмет. Приличаше на пожълтял от времето рог на овен, със златна лента в единия край. За миг Кубето не можа да разбере какво беше това, докато не видя как се издуват бузите й. С неимоверно усилие той вдигна пушката.

Трябва да спре този оглушителен шум.

Болката в главата му беше мъчителна и Кубето се почувства така, сякаш главата му всеки момент ще гръмне. Той насочи пушката към старата жена и пръстът му се намести удобно на спусъка.

Когато Бриджит наду ловния рог, Сара чу далечен, почти неземен звук, висок, фин и сладък. Но след това видя израза на безкрайно страдание по лицето на бръсната глава и разбра, че той чува нещо доста по-различно от нея. След това видя как младежът се променя. Чертите му станаха зверски и змиеподобни, главата му се издължи, устата му се изпълни със зъби. По черепа му се появиха малки рогови издатини, очите му пожълтяха, а зениците му се удължиха и се превърнаха в хоризонтални ивици.

Тя виждаше демон.

Бръснатата глава започна да вие в агонията си. Той натисна

спусъка — и двете дула на пушката изригнаха огън.

В последвалата задимена тишина Сара Милър стана и заби Счупения меч в гърдите му.

66.

Амвросий спря по средата на улицата, защото в ушите прокънтя ловен рог. В главата му се завъртяха спомени, чуваше ехо от някакви звуци, а пред очите му танцуваха образи. В гърдите му се впи непоносима болка и той се преви почти надве. Стисна очи, а по бузите му се затъркаляха сълзи от болка. През него премина огън, слезе към стомаха и той усети как тялото му се разкъсва, сякаш го режат на парчета. Амвросий притисна ръце към корема си и за миг си представи, че усеща топлата влага на вътрешностите си, разширяващата се дупка там, където го бяха разпрали. Когато отвори очи, видя призрачния образ на меча, стърчащ от корема му и разпарцаливения разрез от гърдите до пъпа му.

Дирнуин!

Мечът беше Дирнуин, някога мечът на Ридерх, сега Счупения меч.

Отгласи от ловен рог.

Рогът беше на Бран.

А той беше Амвросий.

С името нахлуха още спомени, а със спомените дойде още болка.

67.

„В района на «Ватерло хаус», Хаунслоу, са чути изстрели. Всички коли в района на…“

Виктория Хийт отправи поглед към Тони Фулър и се наведе напред, за да увеличи звука. Лицето на комисаря беше като неподвижна маска и той отказа даже да обърне внимание на доклада по радиостанцията.

— Всички коли в района на…

Сержант Хийт отговори на обаждането по радиостанцията.

— Тук мобилна група „Четири“.

— Координатите ви, мобилна група „Четири“?

Хийт пое дълбоко въздух:

— Точно пред „Ватерло хаус“.

— Повторете, мобилна група „Четири“.

— Чухте ме и първия път.

Оуен положи главата на умиращата жена в скута си. Бриджит Дейвис пое цялата сила на двете дула с гърдите и корема си — изстрелите раздробиха и разкъсаха всичко, което срещнаха по пътя си, а през кървящите рани се показваха парчета кости. Няколко сачми се бяха забили в меките тъкани по врата и лицето й. Оуен разгледа раните и разбра, че нищо не може да се направи за жената. По принцип тя вече трябваше да е мъртва — само волята и решителността й продължаваха да крепят духа в тялото й. Очите й трепнаха, след това по устните й се появиха мехурчета кръв.

— Той мъртъв ли е?

— Да — отвърна меко Оуен. Против желанието си той обърна глава и видя, че Сара все още стои права и застинала над трупа на Кубето. От Счупения меч капеха тежки капки кръв и заради тях мечът изглеждаше по-дълъг и по-цялостен. — Да, той е мъртъв — прошепна отново той. — Сара го уби.

Леденостудените ръце на Бриджит намериха неговите и сложиха в тях древния ловен рог. Жълтеникавата кост бе изцапана с нейната кръв.

— Предавам го в твоите ръце — каза тя.

Оуен изви главата си и доближи лицето си до устните на старата жена.

— Мадок… — прошепна Бриджит. — Мадок… Там започна всичко. Там трябва и да свърши. Вие трябва да отидете в Мадок.

Като дишаше тежко и потръпваше, Вивиен се изправи на крака и се отдръпна от мокрото тяло на Ахриман.

— Какво има? — изсъска той.

— Рогът на Бран изсвири! — Тя слушаше със затворени очи и леко наклонена на една страна глава, но сега не чуваше нищо друго освен едва доловимия отзвук на ловния рог.

Ахриман седна, облегна широкия си гръб на стената и загледа внимателно жената.

— Можеш ли да намериш Кубето? — Той сложи двете си ръце на голите ѝ рамене и ѝ предаде част от силата си. — Намери Кубето! Бързо!

Вивиен затвори очи…

… И ги отвори отново в Астрала.

Беше се разхождала из този мрачен пейзаж още като дете, но тогава не знаеше, че дарбата ѝ е забележителна и необикновена. Тя се научи рано как се тълкуват цветовете, които танцуват в сивата пустош. Разпознаваше различни места от света долу, които изпращаха своите отзвуци в Астрала — древни места, стари полесражения, гробове, които бяха в състояние да хващат и да задържат дух подобно на насекомо, което се залепва на лента за мухи.

Тя познаваше цвета и формата на Кубето — абстрактните критерии, по които го идентифицираше в Астралния свят. Той беше дребна душица, тъмнокафяв на цвят, наситен с гняв, горчилка и възмущение. Тя се застави да търси духа му, издигна се, а след това се сниши към безчислените иглички светлина — Лондон.

Сега звуците на рога се чуваха по-добре — леки трепереща отзвуци на магическия звук, прехвърчали преди миг през сивотата. Вивиен проследи остатъчните звуци и по тях стигна до източника.

В това си сънено състояние тя се озова в апартамента…

Сара стоеше над тялото на демона. В смъртта си тази твар се беше смалила, люспите ѝ сега изглеждаха по-меки, сярното жълто на очите беше избледняло, редиците кръвожадни зъби се бяха скрили. Контурите на тварта се стапяха, изкривяваха, изменяха се едва доловимо и ставаха почти човешки, но не съвсем. В този момент Сара усети кисело-горчив вятър по мокрото си от пот лице. Миг по-късно тя го помириса, вкуси горчивината му на

езика си… и тогава в стаята влезе друг демон, женски… Материализира се от нищото.

И Сара го атакува със страшен вой.

Оуен гледаше потресен как Сара разсича празния въздух. Счупеният меч съсече една картина и я събори от стената, а металът остави дълга бразда по релефния тапет.

— Говори с нея — прошепна Бриджит с последни сили. — Повикай я по име, върни я, преди мечът да я е отнесъл.

— Сара — прошепна Оуен. — Сара!

Вивиен се събуди с писък, очите й блестяха диво, широко отворени и втренчени, сърцето й биеше лудо. Тя скочи от леглото, втурна се в банята и се наведе над тоалетната чиния. Стомахът й се бунтуваше и устата й се пълнеше с жлъчен сок. След като не успя да повърне, тя се изправи и се наведе над умивалника. Лицето, което я погледна от огледалото, беше страшно и съсипано. Вивиен се потресе от вида си. Беше само на двадесет и една, но днес изглеждаше поне два пъти по-стара.

Ахриман застана на вратата.

— Какво е станало? — попита меко той. Уелският акцент, който той успяваше да скрие с цената на мъчителни усилия, сега си пролича ясно.

— Кубето е мъртъв, мечът се е нахранил с душата му. Владетелката на меча го е убила… освен това тя ме видя. — Вивиен се обърна и го погледна. — Тя ме *видя*, замахна да бе убие! Как е възможно? Гледала съм й аурата — нищо особено. Въпреки това тя владее меча… — Вивиен поклати глава, тук имаше нещо не наред.

— Кубето е мъртъв. А Бриджит Дейвис?

— Мъртва или умираща. Кубето я е застрелял. — Вивиен беше мярнала накъдреното сиво-черно сияние около главата на старицата — ясен знак, че духът се готви да напусне тялото.

— Рогът?

— В ръцете на Оуен.

Мъжът от мрака изруга с клетва, която беше поне на пет хиляди години. Той пое дълбоко въздух, като се опитваше да овладее гнева си.

— Значи сега и мечът, и рогът са у тях — Ахриман не беше в състояние да скрие треперенето на гласа си.

68.

— О, Боже!

Виктория Хийт спря на прага, извади радиостанцията и извика линейка, въпреки че знаеше, че старата жена на пода вече не се нуждае от помощ.

Тони Фулър се разходи из апартамента, за да се увери, че жилището е празно, преди да се върне при трупа на Кубето. Той го сбута с крак, въпреки че знаеше, че бръснатата глава е изключено да е оживял след такава масивна рана в черепа и корема.

— Отново дело на Милър. Въпреки че не мога да кажа, че смъртта на този тип ми носи кой знае колко печал.

— Какво се е случило тук? — попита сержантката. Тя коленичи пред старата жена, а пръстите й отчаяно се мъчеха да напипат някакъв пулс.

Тони премести погледа си от Кубето към Бриджит Дейвис.

— Изглежда така, все едно Милър е застреляла старата жена, а след това е съсякла Кубето.

— Защо?

— Кой знае? — въздъхна уморено той.

— Може Кубето да е застрелял жената — изказа на глас предположението си Хийт.

— Може и да е я застрелял, ще разберем от балистиката. Но това е малко вероятно. Хващам се на бас, че Кубето никога не я е виждал преди днес.

— Ами тогава какво прави тук?

— Аз откъде да знам?

— Откъде сте сигурни, че е дело на Милър, откъде изобщо знаем, че тя е била тук? — попита Хийт.

Фулър не й остана длъжен.

— Колко маниаци щъкат из Лондон и съсичат разни хора с меч? — попита язвително той.

Виктория Хийт кимна.

— В такъв случай къде е тя сега? Тези трупове са се превърнали в такива преди няколко минути. Освен това къде е Уокър?

— Ти знаеш, колкото и аз.

— Вие мислите ли, че той е все още жив?

— Щом не сме намерили тялото му, мисля, че е жив. Въпреки че не съм толкова сигурен, че това е за добро. — Фулър се обърна и погледна през прозореца. Хоризонтът на запад потъмняваше, в някои от отсрещните високи блокове се появиха светлини. На

хоризонта се виеха облаци, които ставаха по-тъмни и застрашителни със залеза на слънцето. — Тя ще го убие рано или късно, ще използва меча за него — каза комисарят, без да се обръща, и Виктория не беше сигурна дали той говори на нея или на себе си. — Можем само да чакаме, нищо повече.

— Може би ще успеем да открием връзка между тази жена и Джудит Уокър, която да ни отведе в някаква посока…

Фулър се обърна и погледна студено сержантката и тя замълча.

— Действай! Ако имаме работа със сериен убиец, искам установената вчера схема.

Той погледна отново навън и се запита къде ли Милър ще удари следващия път.

69.

Днес беше… днес беше петък, трийсети октомври.

Само два дни ли са минали, откакто цялото й семейството бе избито?

Толкова много неща се случиха за тези два дни, че тя вече не различаваше кое е действителност и кое е фантазия.

В периферията на съзнанието си Сара разбираше, че седи на пейка на една станция в метрото, а Оуен я държи здраво за ръката и пръстите му я стискат силно. Освен това тя усещаше торбата в скута си, тежестта на меча тегнеше на коленете й.

Последните ясни мисли и картини в спомените на Сара бяха от момента, в който застана пред дома си в сряда следобед, отвори вратата и пристъпи в мрака. След това всичко се размри в един ужасен безкраен сън.

— Сара?

Тя обърна глава и погледна мъжа, който седеше до нея. Той истински ли е или е поредният сън? Възможно ли е и той да се превърне в демон…

— Сара?

Изглеждаше истински, челото му блестеше от пот, силно стисната челюст, превръзка на бузата му, цялата му долна устна беше синя — там, където се беше ухапал. Тя вдигна ръка и стисна неговата — усещането беше напълно реално, пръстите й усетиха неравната повърхност на блузата му. Освен това той миришеше съвсем реално — смес от пот, страх и лек мирис на кръв и барут.

— Сара?

Очите му бяха пълни със сълзи, които ги превръщаха в огромни зелени сфери.

— Ти истински ли си? — попита тя, а гласът й прозвуча като на дете, загубен и далечен.

— Ох, Сара… не виждаш ли, че всичко това е истинско? — Пръстите му се впиха в ръката й — Усещаш ли това? — Той я щипна. — А това истинско ли е? — наведе се напред и нежно я целуна по устните.

По линията прогърмя влак и раздвижи застиналия въздух около тях. Нито Сара, нито Оуен се мръднаха. След малко влакът потегли и за момент станцията беше празна и пуста.

Най-накрая той отлепи устните си и тя въздъхна.

— Да, това е истинско.

По лицето й се затъркаляха сълзи, но тя не ги усещаше.

— Помислих, че е сън. Надявах се да е сън, да е кошмар, от който ще се събудя… но аз никога няма да се събудя от това,

нали?

Оуен я погледна и не каза нищо.

— Надеждата ми беше, че съм в болница — каза тя колебливо и веднага се намръщи. — Всъщност аз наистина бях в болница май… Бях ли в болница или и това беше сън?

— Ти наистина си била в болница.

Тя кимна.

— Все се надявам, че ще се събудя и ще видя как семейството ми стои до леглото. Но това няма да стане, нали? — Тя бръкна в торбата и докосна студения метал. — И това е заради този меч.

В нея се вля топлина — топлината пропълзяваше от пръстите й, които докосваха ръждясалия метал, и точно в този момент съмненията и страховете й се разсеяха.

— Какво искаш да направя, Сара?

Беше върху Оуен в някаква невероятна бежова стая и в ръцете си стискаше меч…

Металът под нервните й пръсти стана мек и заприлича на човешка плът.

— Имах намерение да се предам на полицията, спомняш ли си? — тя погледна косо към мъжа. — Сега ли трябва да се предам? Така ще свърши цялата тази лудница.

Оуен погледна настрани, вгледа се в тъмния тунел и вече знаеше какъв ще е отговорът му, знаеше, че и Сара го знае.

— Не съм сигурен, че ще свърши — каза тихо той. — Лудницата ще си продължи… заради тези древни предмети ще умрат още възрастни хора.

— Но поне полицаите ще са наясно какво става — настоя Сара. — Все пак аз мога да им разкажа.

— Какво точно ще им разкажеш?

— Всичко! За светините и за сънищата и… — тя спря изведнъж, като осъзна колко безсмислено е всичко, което казва.

— Полицаите си мислят, че извършителят си ти — напомни й Оуен. — Така че единственият начин да измиеш петното от честното си име е да разгадаеш загадката. Ние да разгадаем загадката. Да отмъстим за твоето семейство и за моята леля.

Мечът леко вибрираше под пръстите на Сара. Тя се готвеше да каже, че не може да се намесва. Едновремешната Сара със сигурност щеше да си затрае. Но сега тя беше част от тази история и стана част в мига, в който срещна Джудит Уокър. А напоследък си мислеше, че въвличането й в тази история е започнало даже преди да срещне Джудит. Сара подозираше, че тези сънища бяха нещо повече от просто сънища, че бяха някакви нишки, указания за истинското значение на светините. Лицето на момчето със студените очи на име Йешуа се появи пред нея.

— Сигурно не е трябвало да се доближавам до леля ти, когато я нападнаха — каза на глас Сара. — Може би ако не бях се намесила, семейството ми сега щеше да е живо — добави тя, без да може да скрие горчивината в гласа си.

— Да, но ти не си я отминала — отвърна Оуен. — Ти си била до нея в момента, в който тя е имала нужда от теб, че и по-късно, в къщата, и затова тя ти е предала меча, а ние двамата бяхме в апартамента на Бриджит Дейвис, когато се появи бръснатата глава.

— Съвпадение — рече неубедително Сара.

— Не вярвам в съвпадения. Това съм го наследил от леля си. Веднъж тя написа едно изречение в някаква книга, която ми даде, и оттогава това изречение е останало врязано в паметта ми. „За всяко нещо си има време.“ И тя е права. Съвпадения не съществуват! Всяко нещо се случва, когато му дойде времето. Имало си е някаква причина, заради която ни е било писано да сме тук заедно. Имало си е някаква причина, заради която ни е било писано да се срещнем. Моята леля е дала на теб меча, за да ми го предадеш… — Той изведнъж се ухили. — Не че съм имал възможност да го подържа, де.

Той усещаше тежестта на Рога на Бран под якето си, усещаше студеното докосване на металния обков върху корема си.

— Може би не ми е било писано мечът да е у мен. Може през цялото време да е било писано да го пазиш ти. Може би на мен ми е било писано да пазя друга светиня.

Сара поклати глава, но Оуен продължаваше да настъпва.

— Мисля, че имаме дълг към твоето семейство, към моята леля и към хора като Бриджит, които умряха, за да защитят тези светини, и затова трябва да разберем какво става. Трябва да се опитаме да спрем всичко това. Може би по този начин ще измием петното от името ти.

Тя кимна уморено.

— Зная. Какво ще правим?

— Първо трябва да се наспим добре, а след това да отидем до Мадок, селото, където всичко е започнало… — Той спря, като видя изненадата на лицето й. — Какво има?

Сара вдигна ръка и посочи напред.

Оуен обърна глава, като очакваше да види някой застанал до тях. Но перонът беше празен.

— Какво… — започна той и тогава го видя. На стената от другата страна на линията имаше огромен оранжев плакат. Със заострени букви, имитиращи средновековен ръкопис, се съобщаваше за провеждането на Първия международен келтски фестивал на изкуствата и културата „Денят на Вси светии“… в

Мадок, Уелс.

— Съвпадение! — прошепна Сара.

— А, да, разбира се!

Фестивалът беше на следващия ден — деня на Вси светии.

70.

Ахриман от самото начало знаеше, че Дон Клоуз ще бъде костелив орех, труден за убиване.

Професионален войник, минал през наемна служба, а след това осъден за въоръжен грабеж — този мъж нямаше да е лесна плячка. В затвора той станал известен като корав човек, уважаван както от затворниците, така и от охраната. Клоуз не беше типичният възрастен гражданин. Ахриман подозираше през цялото време, че изтезанията няма да са достатъчни и ще им е нужно да намерят нещо друго, за да го пречупят.

Когато Дон Клоуз се събуди за пръв път в тъмницата, гол и окован с вериги към мократа, миришеща на мръсотия стена, той тутакси започна да планира бягството си. За последен път бе изпадал в подобна ситуация в онази килия в Биафра[10] по време на тъпата мърлява война, в която никой не се смиляваше над чуждестранните наемници. Тогава уби четиримата от охраната без никакви угризения, защото знаеше, че ако той не го направи, ще го подложат на мъчения и ще го изправят до стената за разстрел. Всички убийства, които извърши най-напред за кралицата и своята страна, след това като платен наемник и най-накрая като съветник по сигурността, бяха наложителни. Британската армия го бе обучила добре и той можеше да убива, без да се разкайва, но и без да извлича каквото и да било удоволствие от тази работа.

Тук обаче щеше да изпита особено удоволствие да убие двамата, които го отвлякоха и измъчваха. Тази мисъл го утешаваше в първи няколко дни, когато мъжът и жената го унижаваха и малтретираха, не му даваха храна и вода и го оставяха да стои сред собствените си нечистотии. Той си мислеше, че ще понесе всичко, което могат да му причинят — веднъж прекара цяла година в един китайски затвор, където го измъчваха без прекъсване почти всеки ден, докато правителството на Нейно Величество водеше преговори за освобождаването му.

Сутринта на четвъртия ден тъмният мъж влезе тихо при него и още преди Дон да се е събудил напълно, смаза двата големи пръста на краката му с чук, а след това си тръгна, без да каже и дума. Дон крещя, докато гърлото му се разкървави.

По-късно, доста по-късно, когато болката се поуталожи, Дон разбра, че всичките му планове за бягство са разбити на пух и

прах — всяко движение със счупени пръсти на краката щеше да е истинско мъчение, а сега — с превърнатите му в кървава каша крака, вече и невъзможно. В този момент той се видя принуден да приеме и смразяващия факт, че е седемдесет и седемгодишен старец с поразклатено здраве, а не якия тридесетгодишен военен специалист, какъвто бе по времето, когато китайците го обработваха.

Мъжът и жената не спираха да му задават един и същ въпрос: „Къде е светинята?“

Да отрича, че няма никаква представа за какво говорят, бе безполезно. Очевидно двамата знаеха, че една от древните светини му е била поверена преди около седемдесет години. Той не моли за пощада, дори не проговори на двамата си мъчители. Това ги влудяваше още повече и те си отмъстиха с тояги и пръчки на крехкото му тяло.

Но не го убиха.

Дон знаеше, че докато те не научат местоположението на светинята, няма да го убият. Дори сега, когато измършавялото му тяло бе покрито с рани от порязвания и разкъсвания, той пазеше някаква надежда. Сигурно все някой от жителите на улицата, на която живееше в предградията на Кардиф, щеше да забележи, че го няма и да уведоми полицията. Но дълбоко в душата си Клоуз знаеше, че това е празна надежда — старият господин Брейтуейт, които живееше през три къщи от неговата, умря и престоя в кухнята си почти една седмица, преди да открият тялото му.

Късно през нощта, когато плъховете ставаха по-смели и той ги чуваше как се плъзгат из сламата и от време на време усещаше лекото докосване на козината им по глезените си, Дон Клоуз осъзнаваше, че лежи в своя гроб. Той вече не можеше да направи нищо друго, освен колкото може по-дълго да мълчи и да не казва на своите палачи къде е светинята.

Ножът на Конника!

Той щеше да се опита да отнесе със себе си в гроба тайната къде е Ножът.

Те го заловиха учудващо лесно.

Късно вечерта той чу, че се чука на вратата, а като я отвори, видя добре облечени мъж и жена, които стояха на прага и държаха куфарчета с документи. Жената пристъпи напред, усмихна се, погледна надписа на вратата и каза:

— Вие ли сте господин Дон Клоуз?

Той кимна, преди да осъзнае грешката си — старите му инстинкти се включиха твърде късно. Мъжът извади оръжие и го

насочи право в лицето му. След това двойката влезе в коридора, без да каже и дума. Двамата мълчаха през цялото време и не обръщаха внимание на въпросите му.

А когато ги заплаши, че ще крещи, мъжът го преби почти до безсъзнание с приклада на пистолета.

Клоуз се събуди на задната седалка на кола, която подскачаше по лош междуселски път. Почти успя да седне и да се огледа, преди жената да го удари толкова силно по лицето, че ударът го просна обратно върху седалката. Докато лежеше с лице, притиснато към топлата кожа, той си блъскаше главата над картините, които зърна за миг — пурпурночервени планини, светлините на село в далечината и пътен знак на непознат език. Надписът беше на латиница със сигурност. Звучеше му много познато. Може би бе някакъв източноевропейски език, обаче нямаше никакви ударения по буквите. Освен това, той знаеше, че би трябвало да може да разпознава буквите. Те бяха *почти* познати.

В първия момент Клоуз бе убеден, че някой от тъмното му минало го е заловил — мнозина от старите му врагове имаха добра памет.

Когато отново се събуди след известно време, вече знаеше, че знака, който видя, е на уелски. Клоуз не бе посещавал Уелс от… от много, много отдавна. И точно в онзи момент, в главата му просветна защо са го отвлекли. Най-накрая колата спря, надянаха на главата му една миризлива, мръсна торба и го завлякоха по някаква настлана с дребен чакъл алея, после слязоха по каменни стъпала и накрая го блъснаха в една леденостудена стая. Дрехите му бяха изпокъсани и раздрани и той изгуби съзнание.

Когато се съвзе, установи, че китките и глезените му са приковани с вериги към стената, а около врата има дебел нашийник. Три дни никой не влезе при него. Истинското мъчение започна на четвъртия ден. Денят, след като му счупиха пръстите на краката и го попитаха за светинята. Може би очакваха, че ще отговори веднага, може би си мислеха, че гладът, унижението и болката са го сломили до такава степен, че ще им избръщолеви тайната, без да се замисли. Грешаха! Но той подозираше, че поведението му не е пълна изненада за тях и че това им харесва. То им даваше основание — ако изобщо се нуждаеха от някаква причина — да му причиняват болка. Измъчваха го бавно и страданията му силно ги забавляваха. Опитът от цял живот, прекаран във военна служба, му позволи да разпознае този презрян типаж — садомазохисти.

Дон затвори очи и се помоли на Бог, когото отдавна си мислеше, че е забравил. Но той се молеше не за освобождаване от

болката, нито дори за бърза смърт. Искаше да му падне един-единичък миг свобода, за да си отмъсти на тези двамата.

Вратата изскърца и се отвори, но той устоя на изкушението да обърне глава и да погледне. Няма да им достави това удоволствие.

Дон долови намек за парфюм — горчив и остър. Младата жена с гарвановочерна коса пристъпи към него със състрадателна усмивка върху пълните си устни, но със студени и безчувствени очи.

— Толкова съжалявам! — каза тихо тя.

— За какво? — попита той. Опита се да придаде толкова тежест на гласа си, колкото успя да събере, но въпреки всичко от устата му излезе само някакво дрезгаво хриптене.

— За всичко това — усмихна се тя.

— Явно съжалението не ви пречи да ме разсипвате от бой.

— Трябваше! Иначе Ахриман ще убие мен!

Дон все пак запомни името на мъжа — ако някога му падне случай да го използва. Той разпозна измамата. Това бе клопка. Двамата щяха да използват старата игра на доброто и лошото ченге. Когато служеше във Военната полиция в Берлин, самият той често разиграваше този номер. Клоуз се правеше на лошото ченге, а партньорът му Марти Ардън — старият Марти, който почина — играеше доброто ченге. Той знаеше почти наизуст сценария. Сега тя ще му каже, че иска да му помогне.

— Наистина бих искала да ви помогна.

Ще му каже, че е ужасена от Ахриман.

— Съпругът ми… Ахриман има ужасен характер. Той… плаши ме.

И, разбира се, тя няма никаква власт над него.

— Не знам дали разбирате, но нямам никаква власт над него. Той се държи като животно.

Виж, ако той й каже къде се намира светинята, тя би могла да му помогне.

— Ако ми кажете къде е светинята, ви уверявам, че мога да ви помогна.

— Не… Не знам за какво става дума — измънка той през напуканите си устни.

— Ех, Дони! — прошепна жената прякора от детството му, като звучеше почти истински разстроена. — Той знае, че светинята е у тебе. Притежава вече девет от тях. И е на път да получи рога и меча. Остават само още две светини — Ножът на Конника и Оглавника на Клино Ейдин. Едната е у тебе, а

другата — у Барбара Бенет. — Жената се усмихна, когато той се сепна, като чу името.

— Нали помниш Барби? Беше толкова хубаво момиче… винаги носеше русата си коса сплетена на две плитки. Онова лято вие двамата бяхте неразделни… две влюбени птиченца. И представяш ли си — Барби също е тук… всъщност, тя е в съседната стая.

Клоуз не беше сигурен дали жената казва истината или лъже.

— Ще се опитам да задържа Ахриман да не я обработва, но не знам докога ще мога да го държа настрана. А той с жените става по-гаден, много по-гаден. Измъчва ги… по невъобразими начини. — Докато жената изричаше тези думи, в очите й проблеснаха сълзи.

Ако не бе разпознал играта, Дон като нищо щеше да й повярва.

— Той уби всички други — продължи тя. — Секстън и Рифкин, Бърн и Клей и останалите. Вече притежава техните светини. Направо е обсебен от тези светини. Твърдо е решил да ги събере всичките. Ако му предадеш твоята, за известно време няма да измъчва Барбара. А аз ще ти помогна да избягаш. Ще помогна и на двама ви да избягате.

— Откъде да знам, че държите Барбара тук? — попита Дон.

Младата жена с каменни сиви очи вдигна глава и се усмихна.

— Ослушай се…

Вледеняващ кръвта писък отекна сред камъните, чу се женско хлипане — покъртителен звук, будещ съжаление.

В този момент Дон Клоуз зарида — той оплакваше не себе си, а жената, която бе първата му любов.

Ахриман натисна копчето „Възпроизвеждане“.

Звукът на сидито беше идеален. Барбара Бенет не спираше да пищи и сега се чуваха точно онези писъци, които изтръгнаха от нея, точно преди да им каже къде е Оглавника на Клино Ейдин.

Преди да умре преди един месец.

— Бързо — настоя жената, — кажи ми нещо, с което да го накарам да спре това. Трябва да му кажа нещо.

Клоуз я погледна. Ставаше дума за един най-обикновен нож, нищо повече — един древен нож, закривен като сърп, със счупен връх и изтъпено и изронено острие. Не беше поглеждал светинята повече от десетина години.

Писъкът, който ехтеше по коридора, заглъхна в угасващо

ридание.

Струваше ли си да се умре за ножа, струваше ли си да слуша как този зъл мъж измъчва Барбара — малката Барби, с нейната сладка усмивка и ясни сини очи, които бяха точно с цвета на есенно небе? Клоуз трябваше да се ожени за това момиче — може би тогава животът му щеше да е съвсем различен. Поне със сигурност щеше да е много по-хубав. Последното, което чу за нея, беше, че е омъжена за някакъв счетоводител в Халифакс.

Барбара отново изпищя и сега Дон чу сухо, стържещо злорадстване.

— Казвай! — настоятелно каза жената. — Кажи ми! Накарай го да спре!

Амвросий им каза никога да не разкриват къде са светините. И дори сега, след всички тези изминали години, Дон усещаше влажния дъх на стареца по бузата си.

Поотделно те са мощни, но събрани на едно място са опустошителни. Някога те създадоха тази земя — заедно могат да я погубят.

Той самият вярваше ли в това? Имаше време, когато щеше да отговори, че не вярва. Но бе водил битки в някои от най-опасните кътчета на света, бе наблюдавал как африканските шамани, китайските заклинатели и южноамериканските магове правят своите заклинания. Веднъж се случи да се бие рамо до рамо с един огромен зулус — най-смелия мъж, когото бе срещал някога, безстрашен в битката, който приемаше драскотините на дребните рани, без да се оплаква, и който се сви на кълбо и умря без никаква друга причина, само защото му били направили заклинание.

— Дон…? Кажи ми! Бързо!

Той вдигна глава и погледна жената. Очите й проблясваха, виждаше я как облизва устни в очакване.

— Казваш, че у него вече са останалите, така ли?

Жената видимо се отпусна.

— Девет. И ще получи още две, преди нощта да е свършила.

Закълни ми се, Дон Клоуз. Закълни се, че никога няма да разкриваш къде се намира светинята и на никого — който и да е той! Закълни се, че ще я защитаваш с цената на живота си!

През своя живот Дон Клоуз бе извършил много неща, с които не се гордееше: бе лъгал, мамил, крал и убивал, когато се налагаше. Имаше много врагове и малко приятели, но всички — и приятелите, и враговете — го уважаваха. И всички знаеха, че дадената дума е закон за него.

— Кажи ми — помоли жената, когато писъците отново се чуха.

Той се усмихна.

— Първо ще се срещнем в ада.

Тя го фрасна силно по лицето. Главата му се блъсна в каменната стена и железният нашийник се впи дълбоко в кожата му. Жената се засмя.

— Първо ще ми кажеш… пък после ще се погрижим и за ада.

71.

Грамадният хотел „Магарешки бодил“[11] на „Браянстън стрийт“ осигуряваше спокойствие и незабележимост. Намираше се в центъра на града и обичайно тук отсядаха по няколкостотин чужденци на ден — повечето от тях туристи. Индийката на рецепцията дори не погледна към него, докато попълваше формуляр за регистрация на името на господин Уокър за стандартна двойна стая.

Сара чакаше точно пред двойните врати на хотела, докато Оуен вземе картата за стаята и тръгне към асансьора. Тя влезе бързо в хотела и забърза след него. Без изобщо да се поглеждат, двамата се качиха с натъпкания асансьор. Докато стигнат до шестия етаж им се наложи да изслушат една пълна жителка от Средния запад на САЩ да обяснява провлечено на децата си какъв късмет имат, че още тази вечер ще гледат *„Оливър!“*[12]. Синовете ѝ близнаци мятаха погледи към тавана, без да я слушат, или се съсредоточаваха върху телефоните в ръцете си.

Когато вратите на асансьора се отвориха, Сара и Оуен излязоха и тръгнаха в противоположни посоки. Щом вратите на асансьора се затвориха, Сара се обърна и настигна Оуен. Спряха пред една стая в дъното на коридора.

— Трябваше да се настаним в пансион — измърмори Сара, докато поглеждаше нервно към дългото фоайе и наблюдаваше как Оуен плъзва електронната карта в ключалката.

— Така ли? Та когато полицията разпространи описанията ни в новините, хазяйката да може да звънне по телефона и да ни предаде? Не мисля, че щеше да е добре. — Оуен влезе и огледа хотелската стая. — Тук никой няма да ни забележи.

Сара отиде до прозореца, дръпна пердета и погледна към „Портман стрийт“. Коремът ѝ къркореше и не можеше да си спомни кога за последен път е яла.

— Можем ли да си поръчаме ядене в стаята? — попита тя.

Оуен поклати глава.

— Не, ще отидем и ще си вземем нещо навън. Не бива да правим нищо, което ще привлече вниманието върху нас.

Сара кимна. Оуен беше прав. Тя се погледна в огледалото. Вече не се стряскаше от външния си вид, но все още не можеше да повярва колко бързо се промени. Сенките под очите ѝ изглеждаха големи, а зле подрязаните ѝ кичури висяха почти комично.

— Божичко, приличам на плашило. Искам да взема вана, гореща вана и то без да бързам.

— Мисля, че си много красива — усмихна се плахо Оуен.

Сара потъна в леглото до него и сложи торбата с меча на земята. Извади от джоба на дънките си брошурка на Първия международен келтски фестивал на изкуствата и културата „Денят на Вси светии“.

— Взех я от рецепцията.

Оуен се наклони да прочете през рамото ѝ.

— Не ни казва нищо ново — каза той. — А и никога съм чувал за някоя от тези групи — добави той, като гледаше имената на неизвестните групи. — Изглежда повечето са наречени на келтски острови: Аран, Скелиг, Рокол, Оркни… а какво пише тук? — той посочи към ръкописните букви, които обграждаха страницата.

— Прилича на шотландски келтски… Или уелски?

Оуен обърна страницата, като се опитваше да разчете думите.

— Може би това е някакво поздравление. Виж… фестивалът ще се състои в Деня на Вси светии… На тридесет и първи октомври, в събота. Значи, утре.

— Знаеш ли какво би казала Алиса? — попита Сара.

Оуен я погледна удивено.

— Алиса ли?

— Алиса в страната на чудесата. Тя би казала…

— „Все по-любопитно“ — довърши Оуен.

— Да — каза плахо Сара. — Бая съвпадения се събраха.

— Може би не са съвпадения — настоя той.

— Точно от това се страхувам. А къде остана свободната воля?

Оуен кимна към торбата на земята.

— И още, какво да кажем за меча и всичко, което той представлява? Какво общо има това със свободната воля?

— Нищо! Абсолютно нищо! — прошепна Сара.

72.

Сара Милър всъщност досега не бе имала гадже — майка й се бе погрижила за това. Всичките й досегашни опити да прави любов се бяха ограничавали до милувки набързо на задната седалка на някоя кола. Нито бяха романтични, нито пък беше удобно, така че спокойно можеше да ги забрави.

Тя отдаде девствеността си преди шест месеца на някакъв банков чиновник, неин колега. Беше неловка случка след пиянска вечер, а след това и двамата съжаляваха за нея и дума не обелиха по въпроса.

Сара се усмихна, докато се обръщаше към мъжа, който лежеше до нея.

Докато тя си вземаше вана, той донесе в стаята вечеря, купена от някакво малко ресторантче на „Оксфорд стрийт“. И двамата се нахвърлиха лакомо върху храната и после се строполиха на леглото, глухи за целия свят. Тя не очакваше, че нещо може да се случи. Всъщност, изобщо не й бе хрумвала подобна мисъл. Имаха само няколко часа, за да си починат, преди да се отправят към Мадок, и тя смяташе да ги използва за спане… и тогава нещо вътре в нея се размърда.

Нужда? Желание да се свърже? Да се чувства в безопасност?

Сара бе живяла с толкова много болка и смърт, че знаеше, че иска да усети топлината на човешко тяло, да се усети поне малко живот, да изпита малко удоволствие. За учудване на самата себе си, тя смело възседна дремещия мъж и разкопча ризата му. Той се събуди с подскок, и за миг Сара си помисли, че ще я отблъсне. Но той се пресегна към нея и…

Докато се любеха, в Сара избухна страст, каквато никога досега не бе изпитвала. Сама себе си усещаше като порочна, вълнуваща, забранена.

Най-накрая двамата заспаха прегърнати, плътно притиснати един в друг така, сякаш цял живот са живели заедно.

След няколко часа, когато се събуди, Сара го гушна и притисна лице в гърба му. В този момент тя се почувства в безопасност.

Сара се измъкна тихо от спящия мъж и се отправи към банята. Искаше й се да се измие отново. Стори й се, че като че ли мръсотията и болката от последните няколко дни са се просмукали в кожата й.

Сара взе хавлията, зави меча в една кърпа и го понесе със себе си към банята. Чувстваше се по-уверена, когато мечът бе до нея.

След малко повече от час тя и Оуен щяха да тръгнат за Мадок. Цели редици от автобуси тръгваха на всеки кръгъл час от „Марбъл Арч“[13] и Оуен резервира билети за автобуса в полунощ. В зависимост от движението по пътищата, щяха да пристигнат в уелското село някъде около зазоряване… въпреки че след като пристигнеха там, тя съвсем не беше сигурна какво ще им се случи.

Сара си напълни отново ваната и изсипа вътре от хотелските соли за баня. Въздухът се изпълни с цитрусов аромат. Сара отпусна тялото, което я болеше, в топлата вода, протегна се да взема меча в ръце и го пъхна във ваната. Металът бе топъл. Тя положи меча между малките си гърди, и й се стори, че го усеща да бие като сърце. Сара затвори бързо очи и се отпусна в топлата, благоуханна вода.

И тогава мразовит, миришещ на сол вятър се понесе край тялото й.

73.

Момчето Йешуа наблюдаваше безстрастно как Демонският род глозга дясната ръка на един от търговците, които уби преди малко. При всяко захапване дебелите пръсти на търговеца се сгърчваха и сякаш се сдобиваха с някакъв призрачен, мъртвешки живот. Имаше поне стотина от тези твари на брега. Повечето от тях пируваха с мъртвите тела, а някои просто стояха на брега, взираха се напрегнато към кораба…

И чакаха.

Въпреки че момчето се насили да изличи от съзнанието си присъствието им, тъмните им, яростни емоции го заливаха като вълна, а мислите им пълнеха главата му. Демоните искаха кораба. Те жадуваха да се сдобият със средство за придвижване и екипаж, които да ги пренесат на юг, към центъра на познатия свят, в земите на изобилието от народи, в топлите, богати земи, така различни от тези студени северни острови. Момчето потръпна като си представи демонските създания, плъпнали из големите градове на Италия или Египет.

Онова, което ги държеше на острова, бе преградата от солена вода.

— В легендата се казва, че фоморите са дошли от тъмния север, от Ледените земи. — Йосия застана зад племенника си. Наблюдаваше го напрегнато. Във въздуха около момчето заблещука ореол от студена енергия. Соленият въздух придоби горчив вкус.

— Те не са от този свят — каза твърдо момчето. — Произхождат от място отвъд познанията на по-голямата част от човечеството, от демонските царства, от дома на духовете и грубите сили на елементите. Вратата е отворена, порталът към Другия свят. Кръвта на принесените жертви ги призова и тези изчадия пристъпиха и влязоха в нашия свят.

— Те стават все по-опасни и по-многобройни с всяка изминала година. Дочух слухове, че се опитват да строят кораби.

Йешуа обърна рязко глава, а тъмните му очи проблеснаха опасно.

— Ти си знаел за тези създания! Затова ме доведе тук, нали? — Това не беше въпрос, а ясно твърдение.

Йосия устоя на изкушението да се опита да смекчи гнева на момчето.

— Тези създания винаги са живеели по тези земи. Някога населяваха северната част на този остров, безплодните планински области, покрити със студени камъни. Хората ги наричаха с

множество различни имена. С течение на времето, те се придвижиха на юг и някои от тях успяха дори да пресекат Края на света, мястото, познато под името Банба, и да навлязат в острова.

Йешуа продължи мълчаливо да се взира във вуйчо си.

Йосия отвърна очи от странното дете и погледна към брега.

— Майка ти ми каза, че ти притежаваш дарбата да пропъждаш демони — каза той и сниши гласа си. — Тя казва, че имаш силата да заповядваш на Демонския род.

— Откъде бих могъл да имам такава сила? — попита много тихо Йешуа и за миг, Йосия видя нещо друго в очите му, нещо древно и смъртоносно, творение с величествена сила.

— Майка ти твърди, че баща ти не е истинският ти баща.

Вятърът довя воя на тварите.

— И според нея кой съм аз? — попита момчето.

— Тя казва, че си Божият син.

— Има много богове.

— Но само един е истинският Господ.

— А според тебе кой съм аз? — попита предизвикателно момчето.

— Мисля, че ти си син на Мириам и Йосиф. Но майка ти ми каза, че си пропъждал демони и аз й вярвам. — Той посочи с ръка към брега. — Можеш ли да прогониш онези там?

— Не — отвърна момчето просто и се извърна на другата страна. — Защото те не са обладали никого… те са от тази земя и са част от нея.

— Можеш ли да очистиш тази земя от тях?

Йешуа се облегна на дървените перила и се взря към брега. Едно по едно, създанията от Демонския род се изправяха и обръщаха поглед към него, змийските им опашки свистяха по пясъка и камъните, а раздвоените им езици потрепваха. Внезапно един от демоните, по-млад от останалите, се метна във водата и краката му се показаха сред разбунените вълни. Момчето гледаше безстрастно как солената вода залива копитата му, бялата пяна изведнъж се оцвети в кървавочервено и го запрати обратно върху брега. Писъците му огласиха въздуха, докато простряното му тяло помръдваше леко, а белите му кости се показаха през димящата кожа.

Няколко фомори се нахвърлиха върху него и разкъсаха тялото му.

— Местните жители твърдят, че демоните се чифтосват с човешки жени. Страшни разкази се носят за родените от съвокуплението полуизроди — каза тихо Йосия. Той гледаше напрегнато към момчето и забеляза как кокалчетата на ръцете му побеляха, а раменете му се изопнаха от гняв. Той внезапно

осъзна, че в момчето са се насъбрали страшен гняв и ужасна ярост. — Те създават нова раса, безбожна, ужасяваща раса.

— Бих могъл да ги изпратя обратно в тяхното собствено царство — каза внезапно Йешуа, — но ще трябва да остана тук и да пазя портите затворени. А аз не мога да остана тук, защото другаде е моето място. — Момчето наведе глава и на Йосия му се стори, че си приказва с някого. А когато отново вдигна глава, тъмните му очи искряха. — Бих могъл да създам по-особени ключове, които да държат вратата към техния свят, към Другия свят, заключена. — Момчето се обърна бързо и очите му се спряха върху денковете със стока, които лежаха под насмолените кожи: пиала и поднос, нож, шахматна дъска, копие, оглавник, рог, пурпурна мантия, точило, меч.

— Мога да ги пропъдя, да ги заключа с тринадесет ключа, осветени със сила, по-древна от този свят…

74.

Сара се събуди с писък от остра болка в крака.

В съня ѝ мечът се изплъзна от ръката ѝ и одраска крака ѝ. Там, където мечът докосна незащитеното тяло, кожата изгоря и се покри с мехури. Сара захвърли Счупения меч, като долавяше горещината, която се излъчва от острието му, а водата от ваната се кълбеше в пара над метала.

Сара инстинктивно разбра, че Оуен е в сериозна опасност. Тя изскочи от ваната, отвори вратата и се втурна в стаята. И изведнъж пред нея един червен демон се изправи на крака и показа ноктите си. Сара съзря за малко гладката кожа, изпъкналите очи с котешки зеници и зеещата, пълна с остри зъби паст, миг преди създанието да се хвърли върху нея. Мечът се раздвижи, помръдна в ръката ѝ и се повдигна, за да прободе създанието в гърдите. Енергията просъска, издаде пронизителен звук и изпищя, преди злото създание да се разтвори и да се излее в меча, а искрящи мазни отсенки с цветовете на дъгата да се накъдрят около счупения метал, като изяждаха последните люспи ръжда и мечът се показа блестящ и изящен.

Гола, Сара прекоси стаята. Появи се второ зло творение — още един червен демон, който се материализира току пред нея. Прекалено дългите, извити и подобни на саби птичи нокти изсвистяха към нея, а ръката на създанието се изви под неестествен ъгъл. Сара спря удара. Мечът се завъртя в ръката ѝ по собствено желание, настигна ноктите и от острието му се пръснаха искри. Демонът отдръпна ръката си и се приготви за нов съсичащ удар, но Сара пристъпи напред, мечът се плъзна по ноктите, заби се дълбоко в китката на демона, разсече я, и продължи към гърлото на създанието. То в миг изчезна и остави след себе си само езици синьо-зелен огън, които затанцуваха по Счупения меч. Той затрептя лудо и Сара го стисна здраво с двете си ръце. Тя се приближи до леглото и усети прилив на облекчение. Оуен лежеше спокойно и дишаше кротко в леглото.

— Оуен…

Той измърмори нещо несвързано.

— Оуен… трябва да…

Мъжът се обърна и кисела леденина изпълни корема ѝ. Оуен си беше отишъл. На неговото място лежеше гол, покрит с люспи, демон. Създанието отвори очи и вдигна глава. Жълто-зелените очи я погледнаха безстрастно с котешките си зеници, после устата се отвори и тя видя мръсни изпочупени зъби като остри шипове.

— Сара… — демонът се протегна, изви като дъга гръбнака си и ръка с животински нокти се протегна изпод завивката, за да я докосне.

— Оуен… — опита се да каже тя, но езикът ѝ бе залепнал за небцето и от устата ѝ не излезе нищо. Счупеният меч запулсира в ръката на Сара и тя внезапно разбра…

Демонският род…

Изчадието на Нощната вещица и на Блестящия — Падналият дух.

Първите обитатели на тези земи ги наричаха фомори — свирепите ядящи плът. Те отвличаха жените им и ги караха да раждат чудовища.

Повечето от тях имаха змийска форма, но някои бяха противни извън всякакви представи, защото имаха твърде малко — или твърде много — крайници.

И само някои от тях — малко, съвсем малко — бяха красиви. На външен вид те бяха като жени или мъже и бяха изпратени да съблазнят и впримчат в клопка човеците. И все пак Демонският род можеше само да имитира формите на човека, но никога не можеше да ги приеме напълно, затова дори най-красивите измежду тях никога не бяха идеални.

Сара сграбчи здраво меча в ръце и го вдигна над главата си. Тя щеше да нахрани меча с душата на червения демон.

75.

Оуен се събуди и видя Сара да стои гола до леглото и да държи вдигнат Счупения меч. Лицето ѝ бе страшно. Лицето ѝ бе бледо, а устните ѝ като безкръвни пурпурни линии над оголените зъби бяха извити в дивашка гримаса. От ъгълчето на устата ѝ се стичаше белезникава слюнка.

— Сара… Сара… *Сара!* — Оуен се дръпна назад и се сви в ъгъла на леглото. Тъкмо навреме. Мечът се стовари, разряза тънките памучни чаршафи, вдълба се в матрака и пружините изскърцаха. Тя отново замахна, отпори още едно парче от матрака и се хвърли към леглото.

— *Сара!* — Оуен се изтърколи на пода, а мечът се вряза дълбоко в стената над главата му и го посипа с гипс и песъчинки. Той се опита да изпълзи настрани, но пръстите на Сара сграбчиха ухото му и го извиха свирепо, тя дръпна с неестествено голяма сила главата му назад, за да извие гръбнака му и да открие незащитената му шия.

Мечът се появи преди лицето му и Оуен разбра, че ще умре.

В този момент блъскащите му наслука ръце докоснаха нещо метално, гладко и извито — Рогът на Бран. С последни сили, той го вдигна към устата си и изсвири.

Звукът на рога!

76.

— Ще осветя тези предмети — каза Йешуа и започна да вдига един по един предметите, струпани на палубата на кораба. — Ще ги превърна в ключове и символи, които ще завържат Демонския род и ще затворят пред него входа към този свят.

Йосия направи лек поклон, като се опитваше да запази безстрастно изражение на лицето си. Той вече знаеше, че всичко, което му каза сестра му, е истина — пред него не стоеше обикновено момче.

Йешуа разглеждаше пръснатите по палубата стоки.

Наведе се и вдигна един извит ловен рог. Огледа го и го наду лекичко. Чу се висок и чист звук.

— Този рог ще предупреждава за приближаването на Демонския род и неговият език ще го разгонва, защото е писано, че гласът на баща ми е звукът на рог, глас на тръба.

Йешуа наду силно рога.

Фоморите на брега се разбягаха във виеща агония.

77.

Сара се отдръпна като пищеше ужасено. Сгуши се в ъгъла, придърпа коленете си и обви здраво ръцете си около голото си тяло. Низ от трепкащи образи изгаряше затворените й очи.

Опънатата шия на Оуен…

Острието на Счупения меч се притисна към плътта му…

От раната се стичаше тънка струйка кръв…

— Сара?

Младата жена изстена.

— Сара?

Тя полудяваше, може би тя вече е луда. Това, което виждаше и преживяваше през последните няколко дни, я изтласка отвъд ръба на нормалното. Стигна дотам, че не можеше да различи халюцинациите и страшните сънища от действителността. Няма никакви два демона… няма такива неща като демони… и в леглото не лежеше демон. Беше Оуен, просто Оуен. Но лудостта й я накара да нападне Оуен, да иска да го насече с прокълнатия меч, накара я да…

— Сара! — Силен удар отметна главата й назад. — Сара! Ела на себе си.

Сара отвори очи. Оуен бе коленичил на пода пред нея, с безумни очи, блед и ужасѐн. По шията му се виждаше драскотина, от която се процеждаха мъниста кръв, но беше жив. Жив!

Тя се хвърли към него и се притисна в гърдите му. Чак сега се появиха сълзите и силно конвулсивно ридание разтърси тялото й.

— Помислих си… Помислих си… Видях един демон… а после си помислих, че съм те убила.

Оуен усети сълзи и по собствените си бузи и примигна, за да ги скрие.

— Нищо ми няма — той се отдръпна и се опита да се усмихне. — Надух рога и това помогна.

— Биех се с червени демони и убих двама от тях.

Оуен се изправи на крака и помогна на Сара да се изправи.

— Май би трябвало да се обидя.

Сара го изгледа объркано.

— Не можеш да ме различиш от някакъв демон — усмихна се той.

Тя го погледна внимателно, като съзерцаваше красивото му тяло, и осъзна, че независимо от всичко, което се случи през последните няколко дни, и въпреки, че вече наистина беше на границата да полудее… тя започваше да се влюбва в този мъж.

— Трябва да тръгваме — каза Оуен, докато се обличаше

бързо и събираше нещата им. — Ако побързаме, ще успеем да хванем автобуса в полунощ. Трябва да се доберем до Мадок — той спря и направи знак към меча и рога — поне това можем… Не знам… — спря се той. — Знам само, че трябва да отидем в Уелс. Всичко е започнало там.

А Сара знаеше, че и ще приключи там.

78.

Те никога не правеха любов. Винаги беше само секс. Груб секс без чувства, който задоволяваше плътските нужди и раздвижваше древните енергии. Точно преди да стигне до кулминацията, Вивиен се отдръпна, а образите от Астрала не спираха да шепнат в главата й. Тя притисна ръце към горещите си гърди и усети, че кожата й трепти в забързания ритъм на сърцето.

Ахриман се изправи в леглото, седна и я изгледа. Беше събрал върховете на пръстите си пред лицето, докато наблюдаваше напрегнато жената. Вече беше виждал нейните събуждания от пътешествията й в Астрала и знаеше, че когато се буди по този начин, новините винаги са лоши. Но този път нямаше как да са такива. В съня си Вивиен пусна три прости елементала към Милър.

Уморена и останала без сили, Милър щеше да е уязвима за примитивния разум, който подхранва сенките на сънищата и желанията. Вивиен използва образи, отскубнати от подсъзнанието на Милър, за да всели ужас в момичето. То щеше да си мисли, че се бие с демони. Щеше да накълца на парчета демоните… и когато се събуди от съня си наяве, щеше да открие, че току-що е убила Оуен Уокър.

— Не успях — каза Вивиен и си наля чаша вода от каната на нощната масичка. Тя бързо изгълта водата, макар че й се искаше това да беше по-силно питие. — Тя е силна, господарю. Дори не знае колко е силна, не разбира каква е природата на тази сила, но това знание идва при нея, късче по късче.

— Тя от кръвните наследници ли е?

— Тя е… не съм сигурна коя е. Не мога да проследя потеклото й.

Ахриман пое дълбоко дъх, за да успее умът му да овладее беса на тялото му.

— Какво е станало? — попита накрая той.

— Отседнали са в един хотел. Не съм съвсем сигурна точно къде — Астралът е ужасно объркан. Но формите на съня я откриха. Тя погълна първите две с меча. После нападна мъжа, както го бяхме планирали. Видя го като демон и почти го уби, обаче той наду рога и това развали магията. Освен това, звукът изпрати вълни из целия Астрал, които ме изхвърлиха навън.

— Тези двамата водят магически живот — измърмори Ахриман.

— Не просто магически.

Мъжът от Мрака вдигна рязко поглед.

— Да не би да мислиш, че са под закрила?

— Това не би ме изненадало.

— Напоследък не са останали много закрилници — измърмори той. — Последният продължи пътя си и премина отвъд преди седемдесет години, след като раздаде светините на сегашните Пазители.

— Но някой все пак ги наглежда.

Мъжът сърдито се извъртя и прекоси стаята до големия дървен сандък, вдигна капака му и извади нож с дълго острие и малък револвер.

— Можеш ли да определиш по-точно местоположението им? Трябва ми, а нямаме време. Иначе ще се наложи аз сам да се занимавам с това. — Той сложи пет патрона в барабана на револвера и освободи петлето над празния патронник.

— Бих могла да опитам — каза Вивиен, а после добави с усмивка, — но няма нужда.

Ахриман я погледна.

— Видях върху леглото една брошурка за фестивал. Те са на път за там. — Лицето ѝ грейна. — Идват право при тебе.

Ахриман Саурин си позволи нещо, което правеше много рядко — да се усмихне. Той от край време си знаеше, че неговата кауза е справедлива и че боговете — старите богове, истинските богове, са на негова страна.

И сякаш, за да докажат това, те подкараха двете най-важни светини право към него.

79.

Тони Фулър и Виктория Хийт стояха насред опустошената стая. Младият управител нервно се въртеше край вратата и следеше напрегнато с очи двамата полицаи, ужасѐн от мисълта, че биха могли да поискат да се затвори целият хотел. Той не държеше да уведомява полицията за случилото се, но твърде много гости чуха писъците и не можеше да остави тази работа така. Оказа се, че мъжът, който се бе регистрирал в тази стая, е изчезнал.

Хийт и Фулър пристигнаха десет минути след сигнала в полицията.

Сержант Хийт направи справка в бележника си.

— Няколко от вашите гостите са видели в коридора жена, която отговаря на описанието на Милър. Освен това, имаме и сведения, че са видели и двамата заедно в асансьора. Двойката слязла на този етаж, но тръгнали в различни посоки — сержантът затвори рязко бележника и сви рамене.

— Не може да се каже, че това са действия на някого, когото държат като затворник. Вероятно не са били те — добави тя.

— Те са били! — Тони Фулър проследи с химикалката си линията по разкъсания чаршаф и след това погледна дългата права следа от удар в стената. Металът беше ударил стената на височина над човешки ръст и беше оставил резка като дълбок жлеб някъде около височината на човешките гърди. Белегът беше скорошен, а на пода под него имаше гипсов прах и дълга, завита изрезка от тапет. Белият прахоляк бе осеян с миниатюрна ажурна украса от фини капчици кръв.

Като сключи ръцете си около въображаемия ефес на меча, инспекторът ги вдигна над главата си и се престори, че нанася смъртоносен удар. Ако е твърде близо до стената, острието ще заоре в нея… което означава, че човекът е бил приклекнал ниско долу на пода. Но кой е бил той — Оуен или някой друг? Инспекторът бе твърдо убеден, че Милър е била в тази стая, но не знаеше какво се е случило, нито по каква причина двамата заподозрени са се озовали тук, а това го интересуваше най-много.

В стаята нямаше друга кръв освен няколкото капчици на пода. Обаче имаше следи от сперма… и инспекторът доста се озори като се опитваше да свърже мислено, в главата си, възможностите миньонката Милър да изнасилва Уокър. Изглеждаше абсолютно невероятно, макар че смесицата от страх и адреналин вършат странни неща с човешкото тяло. Инспекторът знаеше това от личен опит. Тони погледна отвисоко

към партньорката си, която си беше „заек“ в сравнение с него. Може би нейните неопитни, но бодри очи виждаха нещата по-проницателно от собствените му поизхабени сетива.

— Е, сержант, какво ще кажете?

Виктория Хийт поклати глава.

— Не съм сигурна. Ако предположим, че Милър е била тук, това значи ли, че Оуен Уокър е бил с нея? Или става дума за друг мъж?

— Според описанията на свидетелите може да се каже, че е бил Уокър. — Тони Фулър замълча и след малко добави: — Тя е бегълка, тогава защо е спряла тук? А и изглежда са правили секс. Което ме кара да мисля, че сексът е бил по взаимно съгласие. Може би имаме проява на стокхолмски синдром.

— При който заложникът се привързва емоционално към похитителя си?

— Да — отвърна Фулър. — Но те се познават от съвсем скоро. Възможно ли е да стане толкова бързо? — учуди се той.

— Не трябва да забравяме, че тя никога не е имала истинска връзка. Доколкото знаем от проверката на биографичните данни за нея, тя е имала само две случайни връзки с момчета откак е навършила 18 години. За това се е погрижила майка й.

Фулър отново огледа стаята. Какво всъщност се е случило тук? Гостите от съседните стаи бяха съобщили, че чули ужасно грухтене и викове и помислили, че става дума за див секс.

Защо никой вече не иска да се намесва в каквото и да било? Откога хората са станали толкова страхливи? Светът бавно потъва в тиха апатия.

— Чудя се дали Уокър не се е опитал да избяга и дали не е имало сбиване заради това. Но ако е било така, тогава как са излезли от хотела, без никой да ги види?

Сержант Хийт внезапно се наведе и повдигна чаршафа. Отдолу се показа правоъгълно парче хартия, върху което бе напечатано нещо. Без да го докосва, тя наклони глава и прочете:

— „Първи международен келтски фестивал на изкуствата и културата «Денят на Вси светии»“. — Като хвърли поглед нагоре, тя добави: — Мисля, че това е някакъв музикален фестивал. Автобусите тръгват на всеки кръгъл час от „Марбъл Арч“ — дочете тя. — Фестивалът ще се състои в Мадок, Уелс и започва утре. Може би това означава нещо.

— Този лист може да е лежал тук с дни — каза кратко той.

Без да докосва хартията с пръсти, сержант Хийт мушна върха на химикалката си в едно идеално кръгло петно от кръв. Кръвта бе зацапана.

— Какво ще кажете: дали това е кръвта на Оуен? — Попита

тя. — Мога да се обзаложа, че ще намерим негови отпечатъци върху листа.

— Може и нищо да не значи. Но от друга страна…

— Това е още една сламка — усмихна се Хийт.

— Ще се хвана здраво за всички тях… защото не разполагаме с нищо друго.

80.

Бяха останали само три.

Последните три светини, които щяха да пристигнат като пратка за него през следващите няколко часа.

И скоро нищо нямаше да може да го спре.

На тридесет крачки от дървената врата, покрита с железни нитове, Ахриман вече усещаше първите струйки на силата, пълзящи по кожата му като насекоми — онази фантастична енергия, от която косъмчетата по ръцете му настръхваха и от която целият му гръбнак потръпваше.

На петнадесетина стъпки от вратата вече усещаше мощта на силата като осезаемо присъствие във въздуха, което се въртеше безспир около него, а самият въздух бе възсолен и наелектризиран от онова, което неуките наричат „магия“.

Но едва когато пристъпи в миниатюрната стаичка без прозорци, силата го обля напълно. Тя се плискаше по голата му кожа като топло масло или докосване на любовник, а вкусът, който оставяше по езика му, бе горчив и тръпчив.

Ахриман откри, че мисълта — че това е само част от енергията, слаба утайка от тринадесетте ръчно изработени, подплатени с олово и запечатани ковчежета — му вдъхва страхопочитание. Кутиите от кожа и кадифе бяха подредени в кръг покрай стените на стаичката, на равни разстояния една от друга. Всяка кутия бе сложена в центъра на идеален кръг, около голям пентаграм, в който бяха вписани символите на архангелите и тринадесетте имена на Господ.

Десет от кадифените кутии бяха заключени и обезопасени с восъчни и оловни печати, гравирани с древния талисман, познат като „Печатът на Соломон“.

Ахриман съвсем съзнателно не погледна към трите празни кутии — празнотата им бе подигравка над него. Той се обърна и погледна екрана, на който видя Вивиен в тъмницата, където тя се занимаваше с Дон Клоуз, Пазителят на Ножа на конника. Тя го измъчваше като показваше голото си тяло, използваше плътта си, за подлуди мъжа, и му обещаваше неща, които той никога нямаше да получи в замяна на местоположението на древния предмет.

Още три реликви: Дирнуин — Счупеният меч, Ножът на Конника и Рогът на Бран, и Ахриман щеше да направи онова, което нито един заклинател и магьосник не бе правил досега: щеше да събере Тринадесетте светини.

Майкъл Скот[14] — чародеят, оплют през двайсети век от

шотландците — успял да събере три от тях, преди да умре от тайнствена и преждевременна смърт; Франсис Бейкън[15] се бе освободил от своята, защото вярвал, че му е донесла лош късмет; Светините бяха взели една от жените на доктор Джон Дий[16]; прочутият Франсис Дешууд[17], основателят на „Клуба на адския пламък“, успял да се сдобие с две от тях по време на дългия си живот, като придобил и двете на комар; а в края на деветнайсети век, Самюел Лидъл Матърс[18], един от първите членове и основатели на ордена на Златната Зора, също придобил две от светините, въпреки че те изчезнали мистериозно, когато напуснал Лондон, за да основе група на ордена в Париж. Матърс цял живот подозирал — погрешно — че Алистър Кроули[19] е откраднал светините.

Седнал на студения каменен под, Ахриман променяше метаболизма си, за да парира студът, който пропълзяваше през бедрата му нагоре по тялото, и гледаше с гордост десетте древни предмета, всеки от които бе на възраст поне две хиляди години, въпреки че някои от тях очевидно бяха по-стари и са били древни още преди времето, когато са ги осветили. Той се пресегна с дългите си, тънки пръсти към най-близката кутия, в която лежеше Котела на великана — миниатюрна медна купа с три крачета. Синьо-бели искри изскачаха от кутията и жилеха и щипеха почернелите върхове на пръстите му. Той предпазливо разхлаби восъчния печат, вдигна капака и част от насъбралата се енергия изсвистя от кутията най-напред като жълто-зелена светлина, а после като спирала и се понесе към тавана. Тя закръжи и стигна точно до почернелите камъни — тънка нишка, която се завиваше и размотаваше, а после изведнъж се разпръсна и изчезна с пращене, което изпрати тънки като косъмчета електрически разряди към кутиите, пазещи светините. Медно-зелените нишки забръмчаха около оловните кутии и очертаха контурите им в изумруденозелено, преди да изчезнат безследно, неспособни да проникнат през древното олово и магическите печати. Котелът беше втората светиня, която Ахриман взе.

Оказа се доста просто. След като откри самоличността на Пазителя, Ахриман взе ферибота от Холихед за Дъблин, а после кара до Белфаст. Той срещна съсухрения и сакат Габриел МакМъри, Пазителят на светинята, в една кръчма по „Фолс роуд“. Двадесет и четири часа по-късно МакМъри бе мъртъв и дори закаленият от безредиците през годините патрулиращ полицай от Ълстърската кралска спомагателна полиция изпадна в ужас от състоянието, в което завари трупа.

Десет светини.

И три, които идваха към него.

Убийствата постепенно ставаха все по-лесни, а той ставаше все по-силен с всяка следваща смърт. Ахриман огледа кръгът от светини. Познаваше всяка от тях и сега си припомняше всички дребни подробности от смъртта на техните Пазители. Ето Копието на печалния гръм, Оглавника на Клино Ейдин, Колесницата на Морган и Плаща на Артур.

В тези някога обикновени предмети беше вселена необичайна сила и, когато той притежава и тринадесетте, ще получи достъп до нея. Ще стане богоподобен!

Колко време му отне да стигне дотук? Десет години, двадесет… или повече? Сега той беше на тридесет и пет години, а за пръв път узна за светините, когато бе на петнадесет. Над пет години му бяха нужни, за да започне дори да проумява тяхната необичайна история и невероятна сила.

Двадесет години — цял един живот, прекаран в преследване на една мечта. Всички тези години го научиха на много неща, отведоха го къде ли не по света — най-вече по по-диви и не така гостоприемни части от глобуса, а неговото търсене му позволи да надзърне в Другия свят: мястото, което човечеството — смешното, сляпо човечество — никога не би могло да проумее.

Той върна малкото метално котле в кутията и я запечата, после отвори следващата кутия и извади малката кожена вещ, позната като Кошницата на Гуидно. Това бе първата светиня, с която се сдоби Ахриман преди десет години. Тогава бе на двадесет и пет.

Въртеше Кошницата в ръцете си, усещаше я как потрепва от енергията, а в главата му закръжаха спомени за първия път, когато я видя.

Беше на петнадесет.

81.

Ахриман Саурин много обичаше да е при леля си Милдред в Мадок — миниатюрно селце на границата на Уелс. Въпреки че там нямаше кино или каквито и да било други забавления, в селцето се криеше дълбоко очарование за роденото и израснало в големия град момче. Той обичаше тишината, чистия въздух, ласкавия мек акцент на хората и тяхната открита доброжелателност. Освен това, той държеше много на своята безразсъдна и ексцентрична леля Милдред, по-голямата сестра на майка му, и непрекъснато откриваше различията между нея и собствената му скована майка — различия, които бяха едновременно скандални и поразителни.

Майката на Ахриман, Елинор, беше ниска и решителна жена, доста педантична, която лесно се шокираше, не разрешаваше да се гледа телевизия в неделя и управляваше почти целия живот на сина си. Тя енергично го разубеждаваше да не се сприятелява с момичета и упражняваше строг контрол над приятелствата му с момчета, като се цупеше на всяко момче, което не произлиза от уважавано семейство. Тя избираше книгите му за четене, не му позволяваше да ходи на кино и насочваше целия му живот към тясната пътечка на обучението в колеж и получаването на академична степен, каквито тя самата не бе получила.

Леля му беше пълна противоположност.

Милдред Бейли бе безразсъдна, буйна, със свободен дух, който бе скандализирал семейството й почти през цялото време, а кулминация стана нейната широко отразена в пресата връзка с член на Парламента, която за малко да смъкне от власт правителството.

Ахриман откри голяма част от всичко това много по-късно. Някога той знаеше само, че времето, което прекарва с леля Милдред, е най-щастливото време от детството му, а последният път — лятото, през което той навърши петнадесет години, бе моментът, който определи бъдещето му…

Ахриман отвори Кошницата и надникна вътре. Твърда коричка от стар хляб лежеше на дъното й. В легендата се казваше, че ако счупи коричката на две и извади едната половина, а после хване и отново счупи остатъка от коричката на две, и повтори това няколко пъти, би могъл да нахрани много хора. Това бе простичка магия, известна на повечето древни култури, въпреки че именно християните й бяха придали такова голямо значение, като пренебрегваха безчисления брой на споменаването й в историята на много народи.

Толкова много неща се случиха през онази година — годината, когато той навърши петнадесет.

Баща му почина — бързо, мирно, без суматоха, по същия начин, по който изживя целия си живот. Една нощ той просто отиде да си легне и не се събуди. Родителите му не спяха заедно — години наред спяха в отделни стаи — и понеже се случи събота, а това бе единствената сутрин през седмицата, когато баща му спеше до късно, смъртта му остана тайна до обяд. Ахриман откри, че вече едва си спомня лицето на баща си, а лицето на майка му бе като мрачна маска. За разлика от тях, лицето на любимата му леля бе ярко и ясно.

Всеки мъж запомня завинаги тази, с която е загубил девствеността си.

Той знаеше някак си, че това лято ще бъде по-различно. *Усещаше* леля си по различен начин. Не бе изпитвал това досега. Неочаквано взе да забелязва твърде оскъдните дрехи, които тя носеше, прилепналите кашмирени пуловери, муселинените и памучни блузи, които бяха почти прозрачни, а тъмните зърна на гърдите ѝ се очертаваха под тънката материя.

Споменът му за онази съдбоносна сутрин и досега беше кристално ясен. Събуди се рано и застана до прозореца да погледа овощната градина, когато видя леля си да стои гола сред дърветата. Остатъци от ранната утринна мъгла се въртяха и усукваха около загорялата ѝ плът, росата бе украсила с нанизи капчици кожата ѝ и бе сплескала сребристата ѝ коса върху главата. Тя стоеше изправена с лице на изток, ръцете ѝ бяха вдигнати високо и в тях държеше нож с черна дръжка и къса палка. Носеше около врата си една връвчица с кожена торбичка. Той точно се извръщаше от прозореца, след като осъзна, че се е възбудил, когато Милдред се обърна към него и го погледна високомерно с блеснали очи. В този момент той разбра какво ще направи след малко и как то ще предопредели целия му живот занапред. Можеше да се обърне, да си легне в леглото, да издърпа одеялото над главата си и да забрави всичко, което видя, или да…

Дори и сега, след двадесет години, ходенето бос по росна трева го възбуждаше повече от всичко.

Той излезе в овощната градина както си бе в светлосинята пижама на капки и мокрите краища на долнището го пляскаха по глезените и залепваха по кожата му. На половината път той свали дрехите си и се доближи до нея гол. Пристъпи в кръг, очертан с бял тебешир в тревата. Милдред разтвори ръце, придърпа го в тежките си обятия и притисна лицето му към тъмните си зърна, преди да го дръпне надолу в тревата.

Любиха се, докато първите лъчи на лятното августовско слънце се показаха над хоризонта, пресъздавайки акта, при който богинята се отдаваше на Луг, бога на слънцето, актът на единение на човека и бога, при който се натрупва живот за идващите зимни месеци. Доста по-късно, той узна, че този ден се нарича Лугнасах и е свещен за древните култове.

Няколко часа по-късно през този особен ден тя му каза, че е последователка на Древното учение и след това, когато се свечери, му разказа за светинята, за коженатa торбичка, която носеше на шията си.

През следващите няколко месеца Ахриман Саурин се завръщаше в Мадок всеки уикенд и по време на големите и междусрочните училищни ваканции и Милдред обучаваше тялото и разума на момчето на основите на вяра, която е била древна още преди Христос да бъде разпънат на дървения кръст.

Сякаш изведнъж неговото обучение придоби посока и цел и той спечели стипендия за Оксфорд. Посвети десет години от живота на изучаването на фолклора и митологията, религията и метафизиката, а докторската му дисертация, която се основаваше на скритото учение в „Златната клонка“ на Фрейзър, утвърди реномето му. Обаче, докато общодостъпният образ на Ахриман Саурин представяше бляскав млад учен, неговите лични проучвания го водеха по все по-тъмни, все по-варварски пътеки, свързани с изучаването на предметите, познати под името Тринадесетте светини.

В деня Лугнасах, десет години, след като за пръв път научи за светинята, която висеше на шията на леля му, той се върна в село Мадок и хладно и безцеремонно я закла и използва нейните силни чувства, за да нахрани с енергия светинята.

А след това откри Вивиен — лесно ранима девойка, седма дъщеря на седмата дъщеря, благословена с дара на ясновидството, и започна да използва нейните умения, за да открие и събере Тринадесетте светини на Британия.

Имаше нужда от всичките тринадесет, ако иска да развали това, което момчето Йешуа бе направило преди почти две хиляди години. Бяха му нужни, за да отвори портала към Другия свят.

Някъде отдолу, измежду камъните отекна слабо гърлен писък, който заглъхна като стържене, като победна въздишка. Писъкът прекъсна внезапно и Ахриман чу леките стъпки на Вивиен по голия под. След няколко мига вратата се отвори и Ахриман обърна глава.

Голото тяло на Вивиен бе опръскано с кръв, но на лицето й беше изписан триумф: Дон Клоуз бе разкрил мястото.

Ахриман върна коженатa торбичка в оловната й кутия,

вдигна едно празно ковчеже и го приближи до себе си.

Оставаха само две.

И те идваха.

82.

Отвъд ограничения обсег на човешките сетива, съществуват множество светове, за които човечеството не е и сънувало. Създания и същества, които човечеството знае като митични или легендарни, населяват много от тези царства, но там е пълно и със създанията, известни като демони.

Може би някога са били от расата на хората, въпреки че според легендите по-скоро са потомци на Падналия ангел, Луцифер, и на една евина щерка. Осъдени от един непрощаващ бог да страдат заради греховете на своя баща, те били пропъдени завинаги в царство, граничещо с царството на хората. Най-голямото им мъчение било, че можели да виждат света на хората, въпреки че тяхното собствено царство било скрито за очите на човешките същества. А в света на хората имало всичко, което липсвало в демонското — водата била чиста и прозрачна, въздухът бил сладък и кристален и имало изобилие от всякакви плодове и храни. Но най-голямото мъчение за Демонския род било богатството от хора, с тяхната мека, месеста плът и солена кръв, с крехките им вътрешни органи и онези вкусни залъци — безчетните човешки емоции и по-висшето им съзнание, наричано душа. Демонският род успяваше от време на време да си пробие път до света на човеците, макар че в повечето случаи това да се отдаваше на едно-единствено създание, което смогваше да напусне демонската земя и да се всели в някой слабоумен човек. Продължителността на живота никога не беше дълга, защото необработените човешки емоции бяха като наркотик за Демонския род, и демоните караха обсебените хора да вършат все по-големи и по-големи изстъпления с цел да задоволяват пристрастеността си към наркотика на чувствата.

За последен път демоните успяха да си пробият път и да покажат силата си преди почти две хиляди години.

В течение на цял един Тъмен период, когато почти нямаше какво да се прави в северните страни, освен да се мечтае, фоморите поработиха върху едно племе от диви северни шамани и им внушиха мечти за власт и безгранично богатство, както и най-голямата награда за пристрастените към търсеното на отговори — знание, мрачно, ободряващо знание.

С жертвоприношения от кръв и огън, плът и невинност, шаманите отвориха цепнатина между световете на хората и на демоните и дадоха възможност на тварите да преминават през нея. Нито един от шаманите не оцеля след първата схватка с тварите, въпреки че телата им продължиха да живеят някакво

подобие на живот, докато Демонският род реши да избере нови тела-домакини. Без силата на шаманите, които подхранваха портала, той се срути, но преди това през него в света на хората преминаха шестстотин шестдесет и шест създания, с което представата за числото на звяра завинаги се затвърди във фолклора и в човешкото съзнание.

За по-малко от тридесет дни чудовищата опустошиха областта и плячкосаха всичко около себе си. Хиляди хора умряха, за да наситят ужасния глад на чудовищата, а онези, които не бяха убити на момента, бяха струпани като стада в огромни кошари за охранване. Демоните взеха някои от жените, за да им родят потомство. Пръкналите се изроди се разпълзяха по света и дадоха храна на легендите за вампири и върколаци.

Фоморите, както хората започнаха да наричат създанията на Демонския род, опустошиха земите на Британия и се отправиха на запад с един пленен ирландски пиратски кораб. На острова създадоха свое царство на насилието, което просъществува до деня, в който воините на Туата Де Данан дойдоха и ги победиха в две велики решителни битки.

Част от фоморите останаха в Британия, защото пътят им бе преграден от едно изпълващо ги с ужас още невъзмъжало момче, което владееше сила, чиито граници самото то не осъзнаваше напълно. Като използва магията на елементите, по-стара от човешката раса, той унищожи последните фомори, запечата портата между световете и я заключи с тринадесет осветени думи и тринадесет осветени предмети. Нищо друго освен Тринадесетте думи и Тринадесетте светини не можеше да отключи портата.

В течение на две хилядолетия Демонският род седеше зад портата, чакаше в подредени бойни редици и кроеше планове за бягство.

Много пъти демоните почти успяваха да разбият защитите и на няколко пъти един или няколко от ключовете се превъртаха в ключалката, давайки им възможност да зърнат невиждани чудеса от другата страна на портата — но въпреки това светините удържаха портала затворен.

Но сега Демонският род знаеше, че времето му наближава.

Демоните се събираха. Усещаха присъствието на единадесет светини… и знаеха, че много скоро ключовете ще се превъртят.

Този път нямаше кой да ги спре. Йешуа и неговият род отдавна си бяха отишли.

Този път нямаше кой да застане на пътя им.

Събота, 31-ви октомври
Денят на Вси светии

83.

Оуен изскимтя в съня си и Сара се събуди.

За миг тя изпита ужас от това, че не знае къде се намира — образите от сънищата й се смесиха и се усукаха около нея, докато не осъзна, че седи с лице, притиснато към студения, влажен прозорец, и вдишва спарения въздух на автобуса. Оуен беше седнал на седалката до пътеката, главата му бе облегната на рамото й, под спуснатите му клепачи очите му сякаш танцуваха.

Сара се изправи внимателно, като потрепваше от болка в схванатия си врат и рамене, за да не събуди Оуен. Торбата, която пазеше Счупеният меч, лежеше на пода между краката й и тя усещаше топлината на меча през брезентовото платно. Сара избърса с ръка замъгления прозорец и хвърли поглед към тъмнината навън, опитвайки се да се ориентира докъде са стигнали. Но автобусът се движеше по безлична отсечка от магистралата и тя не успя да види нищо.

По пътя почти нямаше коли — едно „Волво“ бавно изпревари автобуса и Сара зърна за момент жената, която дремеше до шофьора, а върху лицето й хвърляше зелени отсенки отразената светлина от контролното табло, и две изнемощели от умора деца на задната седалка, клюмнали едно върху друго. Тя усети, че се усмихва на тази съвсем обикновена сцена… нормални хора в един нормален свят, несмущавани от мечове, светини и демони… точно какъвто беше нейният свят преди една седмица. Почти несъзнателно тя пъхна ръка в торбата и докосна меча, за да получи утеха от топлия метал.

Ако приеме съществуването на светините и Демонския род, значи трябва да приеме, че цялата история на света е грешна. Сара поклати глава, сякаш за да изхвърли тази мисъл от главата си, защото усещаше, че тя ще я поведе по път, по който тя не искаше да поеме — пътя на лудостта.

— Пристигнахме ли вече? — Оуен я погледна със замъглени от съня очи.

— Още не. Извинявай, не исках да те будя.

Оуен отново облегна глава на рамото й и сякаш това бе най-естественото нещо на света, тя сложи ръка върху раменете му и го придърпа към себе си.

— Къде сме? — измънка той, а гласът му завибрира в гърдите й.

— Не знам точно — тя погледна часовника на ръката си. — Сега е точно два и половина, така че пътуваме от два часа и половина. Трябва да сме минали повече от половината път.

Оуен измърмори нещо, но преди да успее да го помоли да повтори, тя усети как раменете му се отпускат в кроткия ритъм на съня.

Качиха се на автобуса от една странична улица срещу арката Марбъл Арч, близо до Хайд парк. Избраха си един от редицата туристически автобуси, паркирани по протежение на улицата и обозначени с табели „Първи международен келтски фестивал на изкуствата и културата «Денят на Вси светии»“ на предните си прозорци. Сара и Оуен бяха при автобусите към дванадесет без петнадесет. Мястото бе претъпкано с мърляви студенти, а тротоарът бе задръстен със спални чували и раници. Двамата се вписаха идеално сред тази картина с мръсните си намачкани дрехи. Точно в дванадесет без десет, вратите на автобуса се отвориха със съскане и Оуен и Сара се наредиха на опашката. Настаниха се в задната част на автобуса.

Потеглиха точно в първата минута след полунощ и автобусът се изпълни с дрезгави одобрителни викове. През първия час от пътуването се чуваше вяло пеене, печален келтски вой, от който сякаш плъзнаха мравки по кожата на Сара, а някой близо до предната врата на автобуса изсвири една натрапчиво красива мелодия на малка свирка, но след това автобусът бързо утихна — пътниците задрямаха, решени да пазят силите си за фестивала.

Сара извади от чантата бележките на Джудит Уокър и се опита да ги прочете. Но опитът да се съсредоточи върху паякообразните криволици на ръкописа под редуването на кехлибарена светлина и тъмнина само й докара само леко гадене. Тя затвори тетрадката и я върна обратно в торбата.

Имаше толкова много въпроси и толкова малко отговори.

Възрастната дама е била Пазител. Повечето Пазители, ако не и всички, са били убити, заклани по някакъв ритуален маниер от някой колекционер на предметите. Следователно, можеше да се заключи, че същият този човек сега е по следите на нея и Оуен и те биха могли да очакват да ги постигне точно същата страховита смърт. Или поне Оуен можеше да очаква това, понеже той е Пазител, а тя не е.

Но ако тя не е Пазител… тогава какво е?

Беше ли нейната роля нещо повече от тази на случаен невинен свидетел, хванат в нещо, над което няма никаква власт? И какво означават сънищата й? Странните сънища за момчето Йешуа? Понякога й се струваше, че момчето сякаш говори точно на нея и тъмните му очи я пронизваха до дъното на душата й.

А демоните… те истински ли бяха или тя просто полудяваше? И дали сега не лежи в леглото в някаква болница, а всичко останало е просто предизвикан от лекарствата унес?

Тя взе да се моли да е така, защото ако не беше, то последиците бяха почти невъзможни и ужасяващи за разбиране.

84.

Вивиен освободи съзнанието си и то се плъзна извън тялото й.

Тя се изви и погледна надолу към спящото си тяло, бялата й плът се открояваше върху черните чаршафи, които Ахриман обичаше. Ръцете й лежаха кръстосани върху големите й гърди, като дясната ръка стигаше до лявото й рамо, а лявата й длан си почиваше върху дясното рамо. Глезените й също бяха кръстосани. Въпреки че пътуваше из равнината на Астрала още от дете, и досега й се струваше зловещо да гледа надолу към себе си и да знае, че само най-слабата нишка — ефирна и златиста — свързва тялото й с нейния дух.

Именно това бе един от малкото образи, които повечето хора отнасяха със себе си от света на Астрала — как се реят над своето собствено тяло. Малцина от човеците знаеха, че духът им броди на свобода из Астрала, докато те спят, и че техните сънища са частици от приключенията им в сивия Друг свят.

Вивиен се издигна до следващото ниво на Астрала и моментално броят на формите намаля. Тя се отнесе още по-нагоре и фигурите станаха съвсем редки, въпреки че сега имаше следи от други присъствия, нечовешки форми в Астрала — Ка[20]. Вивиен отдавна се беше научила да ги пренебрегва, защото разбираше, че много от тях са просто сенки на отдавна починали хора, потрепвания на могъщи съзнания, които са оставили отпечатъци в тъканта на Астрала, но няколко от тях бяха наистина чуждоземни присъствия, напълно непонятни.

Обичайните форми и фигури, както и повечето от светлините и присъствията наоколо изчезнаха. Тогава Вивиен се съсредоточи върху издайническите силови сигнали на светините, които бяха като проблясващи спирали. Въпреки че светините бяха защитени с щит и заключени с олово и древна магия, имаше достатъчна светлина, която бележеше присъствието им, а право под нея равнината на Астрала се обсипа с призрачните образи на единадесет от светините.

И тогава, движейки се през хълмистия сив пейзаж се приближиха още две.

Вивиен се насочи към двете светини и пропадна през нивата на Астрала, докато не започна да вижда физическия свят — света на плътта — под себе си.

Тя видя Оуен Уокър и Сара Милър в един претъпкан автобус да пътуват към Мадок. Те носеха Счупения меч и Рога на Бран. Последните две светини.

Докато се отдръпваше назад, Вивиен усети, че въздухът около нея е изпълнен с присъствия на Ка. Тя зърна образи на мъже и жени в дрехи от различни векове — воини, облечени в ризници, и жени, обвити в кожи. Те се бяха събрали в Астрала и напрегнато наблюдаваха двойката… а след това, като по команда, се обърнаха и погледнаха Вивиен и вълната отвращение, която се изля върху нея, изпрати духа й обратно към собственото й тяло.

Вивиен рязко отвори очи и откри, че се чуди кого точно мразеха те: Оуен и Сара… или нея самата.

— Е, какво става? — попита Ахриман. Той седеше на един стол с висока облегалка, опрян до стената. Под първите сребристи живачни проблясъци на зазоряването фигурата му изглеждаше злокобна.

— Идват с автобус, който кара хора на фестивала. Ще бъдат тук до един час.

— А ние ще ги чакаме.

85.

— Сънувах изключително странен сън — промърмори Сара с предрезгавял от съня глас. Оуен плъзна пръстите си в ръката ѝ и я стисна. Той гледаше втренчено на изток, наблюдаваше изгрева над далечните планини. Не можеше да си спомни кога за последен път бе виждал изгрева. Май предстоеше красив ден.

— Сънувах, че стоя на някаква платформа или сцена… Бях гола, а всички около мен…

— … бяха мъже и жени с дрехи от различни епохи.

Сара се втренчи в него.

— И ти ли?

— А аз сънувах, че един демон се опитва да си пробие път през кръга от тела, но те го избутаха назад.

Сара кимна бързо. Тя вдигна ръце и разтърка яростно очите си.

— Това бяха предишните Пазители — каза решително тя.

— Откъде знаеш?

— Знам! — каза твърдо тя. — Виж! Мадок е на двадесет мили. — Посочи тя една табела на пътя и се усмихна. — Почти стигнахме.

До края на пътуването двамата продължиха да се държат за ръце без да продумат и дума.

Старецът от последната седалка изглеждаше съвсем на място сред опърпано облечените младежи. Камуфлажните му дрехи и дрипавите маратонки бяха много подобни на техните, въпреки че облеклото му бе в толкова плачевно състояние, към каквото бохемите само можеха да се стремят. Спарената му миризма се сливаше с миризмата на немита плът, бира и сладникавата воня на хашиш.

Амвросий беше наблюдавал събирането на Демонския род в Астрала. Същества бяха привлечен от сключващите се спирали на силата, излъчвана от двете пътуващи светини.

Той видя и ярката точка от синьо-черна светлина да се приближава, да пада от разредените височини на горния Астрал и да се сгъстява в призрачния образ на чернокоса жена. Той жадуваше да използва поне частица от огромната си сила, за да сразии създанието, но знаеше, че трябва да остане зад щита. Все пак, той ще я намери — трябва само да следва смрадта на злото, за да я открие и унищожи.

А сега се връщаше в Мадок.

Всичко щеше да завърши там, където бе започнало, не преди седемдесет години, нито преди седемстотин години, а преди почти две хиляди години, в мъничкото селце на границата с планините. Най-после Амвросий си отиваше у дома.

86.

Мадок бе доста заспало място с население две хиляди и петстотин души, сгушено на границата между Англия и Уелс.

Това древно село бе включено в „Книгата на Страшния съд“[21] и се появяваше в някои от легендите за крал Артур. Местният музей пазеше предмети от далечната неолитна епоха, а в тънките въглищни пластове в близките планини бяха открити вкаменелости от юрския и от триаския период. Когато през седемдесетте и осемдесетте години на миналия век започнаха да затварят мините, много млади мъже напуснаха Мадок и потърсиха работа в Кардиф, Ливърпул, Манчестър и Лондон. Веднъж вкусили живота на големите градове, малцина се връщаха в тихото малко градче.

В началото на осемдесетте години Мадок последва примера на някои френски села в северна Британия и на някои от по-малките градчета в западна Ирландия, които положиха съзнателни усилия да възродят своето келтско наследство.

Скромният изложбен център, който пресъздаваше ежедневния живот от бронзовата епоха, се оказа учудващо успешен. С копирането на предмети на келтските занаяти — кожени изделия, дърворезби, бижутерия — бяха поставени основите на цяла серия занаятчийски производства, чийто успех растеше с времето и днес мадокските келтски златарски и кожени изделия се изнасяха по цял свят.

Ето защо предложението на учителя от местното училище и един много известен учен да се организира фестивал, който да представи всички теми от живота на келтите, бе ентусиазирано прието от кмета. Сякаш от само себе си се получи фестивалът да се състои в Деня на Вси светии, един от свещените дни в древния келтски календар: Сауин, по-известен като Хелоуин.

Учителят беше много полезен в „келтското възраждане“ на селото, което спаси Мадок от незавидната съдба на много други села в провинциален Уелс, и кметът се вслушваше в неговите съвети. Учителят искаше не само да постави началото на музикален фестивал, който да съперничи на гластънбърийския фестивал[22], той искаше да създаде събитие. Искаше да направи нещо повече от обикновен музикален фестивал — щеше да има музикални изпълнения, художествени представления, професионални театрални постановки, концерти, състезания за разказване на истории, кулинарни състезания и сценични спектакли. Той заплати от собствения си джоб за създаването на скъп интерактивен уебсайт за събитието, от който целият свят да

научи за случващото се. Селските организатори бяха изненадани от реакцията на света. В рамките на няколко седмици след първоначалната поява на информацията за фестивала местата бяха разпродадени и според някои оценки се очакваше да дойдат да го посетят около сто и петдесет хиляди души.

Ръка за ръка, Сара и Оуен бродеха из миниатюрното село Мадок. Въпреки че още нямаше осем часа сутринта, селцето бе претъпкано с хора, повечето магазини вече бяха отворени, а главната улица, която бе правена за конски каруци и никога не бе разширявана, бе претъпкана с коли, минибусове и автобуси.

— Струва ми се, че не сме избрали най-подходящия уикенд да дойдем тук — викна Оуен в ухото на Сара, опитвайки се да надмогне шума наоколо.

Сара се ухили.

— Местните изглеждат леко шокирани — каза тя.

Двамата вървяха бавно по претъпканите улици и се радваха, че не познават никой, а ранното утринно слънце галеше лицата им. Но влажният провинциален въздух вече бе отровен от миризмите на горящо дърво и на безчет различни парфюми.

— Какво ще правим сега? — попита Сара. Тя едвам бе успяла да поспи в автобуса два часа и се чувстваше изтощена, а под клепачите ѝ сякаш бе пълно с песъчинки. Имаше горчив вкус в устата и ушите ѝ бръмчаха непрестанно.

— Ще похапнем — заяви Оуен, защото усещаше къркоренето на стомаха си. — И една проста закуска ще свърши работа. — Той спря пред една хлебарница и се загледа в закуските и сладкарските изделия. На вратата стоеше ниска, пълна, червендалеста стара жена със скръстени пред масивния си бюст ръце. Тя се усмихна на младата двойка и Оуен ѝ кимна в отговор.

— Извинете?

— Кажи, момчето ми? — от тялото на старата жена се разнесе глас на малко момиченце с леко лирично звучене.

— Дошли сме тук за фестивала — каза Оуен, като понижи глас и накара жената да се приближи до него. Това бе един от номерата, които той често използваше, когато флиртуваше с по-възрастни жени. — Търсим място, където да отседнем. Можете ли да ни препоръчате нещо?

Червендалестата жена се разсмя гръмогласно.

— Ако не сте си направили резервация предварително, мисля, че никъде няма да намерите свободно място. Хотелът е пълен, а всички къщи за гости вече са заети. Чух, че и цялото палатково село е резервирано. Може би ще намерите нещичко в

Дънтън — добави тя.

— Така ли? Ами, благодаря ви все пак — усмихна се Оуен. — Мисля засега да спрем и да си купим от вашите хлебчета. Ухаят фантастично.

— А на вкус са даже още по-хубави — рече просто жената. Оуен я последва в магазина и примигна в мрака. Той вдишваше дълбоко, за да усети аромата на топлия хляб. — Ухае като в кухнята на леля ми!

— Леля ви обича ли да пече тестени неща?

Оуен кимна и внезапно загуби гласа си, гърлото му се сви, а очите му се напълниха със сълзи.

— Това е от брашнения прах — каза благо жената.

— Леля ни Джудит много обичаше да прави сладкиши — намеси се бързо Сара. — Всъщност… — Тя спря и се огледа. — Вашата хлебарница от колко време е на това място?

— Дядо ми я е отворил през 1918 г., когато се върнал от войната. Първата световна война — добави тя. — Защо питате?

— Леля ни е била евакуирана във вашето село през войната и много обичаше да разказва за прекрасната хлебарница в него. Интересно дали не е говорила за този магазин?

— Това е единствената хлебарница в селото — очите на старата жена блеснаха. — Тя трябва да е била. Майка ми и лелите ми я въртяха. — Жената се облегна с дебелите си ръце на тезгяха като побутна стъклената табелка „Не се облягай!“ настрана. Поклати глава и се усмихна на спомените си. — Аз си играех с евакуираните деца. Как беше името на леля ви?

— Джудит Уокър — каза тихо Сара.

Хлебарката се намръщи и погледна косата на Сара.

— Не мога да си спомня за нито едно червенокосо момиче…

— Леля ми имаше блестяща черна коса. Аз съм взела този цвят по линия на родните на баща ми. Той е уелсец — обясни Сара.

— А, уелсец. От тук ли?

— От Кардиф. Казвам се Сара. Това е моят… брат, Оуен.

— Оуен — а, това, разбира се, е едно хубаво уелско име. Виждам, че си приличате — добави жената. После поклати глава. — Боже, като си спомня за онези дни през войната. Разбира се, никога не бих го казала, но това бе най-щастливия период от живота ми. И Мили Бейли, едно от евакуираните момичета, беше най-добрата ми приятелка. — Жената извърна главата си и погледна през вратата към тълпите, които се носеха в неспирен поток край магазина, без да ги вижда, потънала в спомените си. — Горката Мили, това щеше да й хареса. Тя отдавна си отиде. А как е леля ви Джудит?

— И тя си отиде. Съвсем наскоро — отвърна Оуен. — Това е една от причините да дойдем тук. Минаваме през местата, които са били важни за нея.

— Спомените са важни — каза старата жена.

Оуен и Сара почакаха в тишина.

— Колко време ще останете тук? — попита внезапно жената.

— Тази нощ. Или най-много още една — отвърна бързо Сара.

— Някой от вас пуши ли?

— Не, госпожо — каза незабавно Оуен.

— Имам една стая, единична стая — каза тя. — Това е стаята на сина ми Джералд, но той сега е в Лондон, работи в театъра. Ако искате, ще ви я дам.

— Много сме ви задължени — каза моментално Оуен. — Естествено, ще ви платим за нея…

— Не, няма нужда — усмихна се жената. — А, сега кажете, какъв хляб искате.

87.

— Очаквахме, че ще дойдат десетина, може би двадесет хиляди души… Досега вече са дошли около сто хиляди и вероятно ще пристигнат още към петдесет хиляди — каза тихо сержант Хамилтън, а уелският му акцент придаваше на думите му музикален ритъм. — Това е абсолютно немислимо!

Той премести погледа си от Виктория Хийт към Тони Фулър.

— Дали са ми временно офицери от полицейските участъци от цял Уелс, но се надяваме, че фестивалът, повече или по-малко, ще поддържа ред със собствени усилия. Има над хиляда и петстотин доброволци. — Огромният мъж се усмихна. — Мисля, че всичко ще е наред. Всички са дошли тук, за да си прекарат добре.

— Боя се, че не всички. Имаме много причини да вярваме, че Сара Милър, която искаме да разпитаме във връзка с пет-шест убийства и отвличането на един млад американец, вече е пристигнала във вашето село.

Сержант Хамилтън кимна към тълпата, която се движеше като река покрай прозореца на малкия полицейски участък.

— Всичките ми офицери са на работа. Нямам кого да отделя…

— Виждам как е — отвърна Тони. Той се пресегна и вдигна слушалката на телефона през бюрото. — Ще се опитам да получа още няколко души.

Виктория Хийт се обърна и погледна през ромбовидните стъкла на прозорците в полицейския участък към изпълнената с хора улица.

— Ако тя вече е в селото, би могла да бъде къде ли не.

— Нека да изчакаме, докато всички се настанят за нощуване — предложи Хамилтън. — Тогава ще проверим в хотела и къщите за гости, а след това мога да накарам мъжете да претърсят палатковото село край блатото. Ако тя е някъде тук, ще я намерим.

Тони Фулър тръшна телефона.

— Остава ни само да се надяваме, че ще я намерим, преди отново да убие.

— Такова нещо със сигурност ще провали фестивала — измърмори Хамилтън.

88.

— Бриджит не казваше ли нещо за някаква пещера?

Оуен седеше на корниза на прозореца и гледаше надолу към оживената улица. Сара седеше на леглото, заобиколена от бележките на Джудит и прелистваше дневника ѝ.

— Аха, намерих го… Чуй това: „Днес Амвросий ни доведе в пещерата си. Тя е близо до селото. Тръгваш от края, преминаваш през моста и после продължаваш вляво по една тясна, едва видима пътека — пещерата е в средата на гъста горичка, отстрани на ниска могила, която почти не се забелязва, освен ако не я търсиш специално. Амвросий е сложил на каменните ѝ стени рафтове от дърво…“

— Това са съвсем конкретни указания. Би трябвало да можем да я намерим — каза бавно Оуен.

Сара скочи от леглото, приближи се до Оуен и го прегърна. Притиснати един в друг, те гледаха тълпите, които се движеха по тесните улици.

— Ще ми се да съм като тях — съвсем тихо каза Сара.

— Като тях ли?

— Искам да съм най-обикновен човек — каза тя.

— Чух — прошепна той.

Оуен се вгледа в магазина на улицата отсреща. Имаше нещо в името му, което му звучеше някак… Галантерия „Бейли“…

— Ей, я ми подай тефтера на леля ми. — Оуен провери на гърба на тефтера и забучи пръст сред списъка от имена. — Милдред Бейли — каза той тържествуващо. — Която има адрес тук, в Мадок — добави той. — Това сигурно е същата тази Мили.

Той взе да разгръща страниците на дневника и на албума с изрезки.

— Тук пише, че Бейли е починала преди десет години, при някаква катастрофа. Нейният племенник останал жив. — Той се обърна към Сара и се усмихна. — Добре, сега вече имаме две следи: пещерата на Амвросий и последният известен адрес на Милдред Бейли. — Той затвори тефтера и каза: — Трябва да поговорим с нейния племенник. Може той да ни помогне.

89.

В гората зад тях нещо се движеше.

Сара усещаше очите на създанието, вперени в нея, или по-скоро чувстваше как настръхват скоро подстриганите косъмчета по врата й. След като видя, че Оуен на няколко пъти се извръща и хвърля поглед през рамо, разбра, че и той е усетил нещо. Тя бръкна в торбата, извади Счупения меч и го стисна здраво.

— Следят ни! — измърмори тя и влезе в крачка с него.

— Знам!

— Да ти хрумва кой или какво ни следи?

— Прекалено много неща ми хрумват. Надявам се и се моля това да не е нищо такова.

Сара устоя на изкушението да се обърне назад.

— Може би сме изпуснали разклонението — предположи тя.

Двамата се лутаха из гората от няколко часа, но не откриваха нищо, което да наподобява пещера.

Оуен хвърли поглед между дърветата.

— Мисля, че не сме. Това е единствената пътека отляво на моста и следите почти не се виждат — напомни й той. — Струва ми се, че виждам някаква могила отпред. Може би това е могилата, за която пише леля ми в дневника си.

— Въртим се в кръг — потиснато каза Сара. — Не е тук.

— Не губи надежда.

Един гълъб прелетя през дърветата и изплаши две свраки, които изпляскаха с криле и литнаха във въздуха. Двамата подскочиха.

— Това трябва да е могилата! — настоя Оуен. Той се отби от пътеката и тръгна между дърветата, за да съкрати пътя към затревената могила, покрита с глог и бодлива зеленика.

Сара беше по-предпазлива и го последва бавно, като се привеждаше под ниските клони и тайно се опитваше да надзърне назад. Тя зърна за миг някаква неясна фигура, която се плъзгаше покрай дърветата.

Почти подминаха входа на пещерата, но в един момент Оуен осъзна, че сенките са някак по-гъсти зад една странна завеса от листа и виещи се пълзящи растения. Сара, която крачеше зад него и вече държеше меча в готовност за бой, се ужаси, когато Оуен изведнъж изчезна.

— Оуен! — гласът й прозвуча като дрезгав, стържещ шепот.

Една ръка се показа измежду преплетените листа и я дръпна навътре. Сара наведе глава, мина през завесата от листа и се озова в голяма естествена пещера. Листата скриваха отвора,

светлината, която минаваше през тях имаше зеленикав оттенък и изпъстряше стените с петна сякаш пещерата бе под водата.

Пещерата изглеждаше почти така, както Джудит Уокър я беше описала. Полукръгла, с грапави дървени рафтове, закрепени за стените и богато украсена с резба ниша за кутия в единия ъгъл. Очевидно пещерата не бе използвана от десетилетия. Плътен слой прах, нашарен с множество следи от животни и осеян с мишини, покриваше пода, а гъсти, прозирни паяжини се простираха по почти всички празни рафтове. На един от рафтовете в самото дъно на пещерата имаше купчина от месни консерви, повечето от които носеха етикетите на фирми, напуснали този бизнес преди десетилетия. Напукани пожълтели останки от свещ все още стояха залепени за опръсканата с мазни петна скала покрай леглото.

— Имам чувството, че някога съм бил тук — прошепна Оуен. — Всичко ми се струва познато.

Сара кимна и тя си мислеше същото.

Оуен се завъртя и я погледна.

— Ти нали схващаш какво значи това!?

Тя се взря в него с невиждащи очи.

— Ако пещерата е истинска и ако светините наистина съществуват, тогава трябва да приемем, че и всичко останало, за което леля ми разказва в дневника си, също се е случило. И Амвросий е съществувал.

Листата прошумоляха, клоните изскърцаха и една фигура се очерта на вратата.

— Амвросий наистина съществува!

Сара се завъртя като вихрушка, вдигна меча, а счупеното му острие проблесна и зеленият пламък по него запращя.

— Аз съм Амвросий.

Рошавият, едноок старец, който пристъпи в пещерата, бе по-нисък от Оуен и бе облечен в парцаливи останки от военна униформа и твърде големи за него маратонки. Носеше на гърба си дрипава торба.

— За мене е удоволствие най-после да се запозная с вас. Предполагам, че вие сте Оуен Уокър, а вие… вие сигурно сте Сара. Сара Милър. Enchanté[23]. Да — продължи той, като забеляза, че двамата мълчат изумено. — Знам вашите имена. И не само тях… а и много други неща — старецът наведе глава в някакъв нелеп поклон, след което внезапно протегна лявата си ръка към меча.

Той докосна древния предмет с показалеца си. Снопчета изумрудена светлина изникнаха и започнаха да искрят и пукат леко, като се виеха и усукваха около ръката му и криволичеха

нагоре към рамото.

— А ти? Знам и твоето име. Ти си все така могъщ и все така силен, нали, Дирнуин? — измърмори старецът. — И все така гладен.

— Гладен ли? — попита Сара.

— Дирнуин винаги е гладен. Последният път, когато стоях на това място — продължи старецът с охота като се движеше из пещерата и възлестите му пръсти докосваха рафтовете, а ръцете му галеха гладките камъни, — подарих на тринадесет момчета и момичета светините на Британия. Тогава си мислех, че най-сетне виждам края.

— Подарили сте светините — започна Оуен, — но това е било…

— Преди доста време, а? Да, така беше. Но ето ме тук, върнах се отново. Като нов съм. И се чувствам по-добре от всякога. По-стар съм отколкото изглеждам, но не съм на толкова години на колкото се чувствам. — Той се обърна с гръб към тях и разбута с ръка вейките и мишините от една гладка вдлъбнатина в голям заоблен камък, преди да седне там. — При вас са две от светините, а останалите единадесет са опасно близо.

Той вдигна поглед и видя, че Сара и Оуен още стоят със зяпнала уста и кротко се засмя.

— „Честити мъжете ти, честити тия твои слуги, които стоят всякога пред тебе, та слушат мъдростта ти“ — изрече монотонно той. — От „Трета книга на царете“[24] — добави той. — Настанете се удобно. Толкова много имам да ви разказвам, а толкова малко време ни остава.

— Какво искате? — попита Оуен.

— Искам вашата вяра.

Амвросий се облегна на каменния стол, главата му потъна в сенките и само рошавата му бяла коса и единственото му око се различаваха в здрачевината.

— Може и да знаете вече някои неща, но повечето от това, което ще ви разкажа, ще ви се стори наистина странно. Само ви моля да размислите над събитията от последните няколко дни и да не бързате да съдите, преди да сте чули всичко…

Оуен го прекъсна:

— Казахте, че вие сте същият онзи Амвросий, който дал светините на децата преди толкова много време. Но онзи Амвросий е бил старец…

— Че аз не съм ли старец? — той се усмихна. — По-стар съм отколкото си мислите. Много по-стар!

— Но… — започна Оуен, но Сара се пресегна и стисна ръката му, за да замълчи.

— Нека да чуем онова, което иска да ни каже — рече тя.

Амвросий кимна.

— Благодаря ти, Сара. Сега слушайте. Вие двамата притежавате два от най-мощните осветени предмета в целия познат свят. Те са напоени с древна магия и бяха създадени с една-едничка цел: да запечатат вратата към царството на демоните…

90.

— Загубих ги! — Вивиен рязко отвори очи.

Ахриман, чийто силует се очертаваше пред прозореца, бързо се обърна и слънчевата светлина окъпа лицето му в бронз като подчерта сребристите петънца по леко износения му костюм:

— Какво значи „изгубих ги“?

Вивиен се подпря на лакти, а потта блещукаше като мънички златисти ручейчета по голото й тяло.

— Те са тук, в селото. Беше ми трудно да ги следвам, защото изтичането на сила от другите светини затруднява различаването на техните следи в Астрала. А Астралът е пълен с белезите на странни духове, призовани от силата и от наближаващия момент.

Ахриман Саурин кимна бавно. Това беше една от най-големите опасности при събирането на светините на едно място — никой не знаеше кого или какво ще привлекат те. Кроули бе притежавал за кратко една от светините и тя бе призовала създанието, познато под името Пиалата. Магьосникът бе прекарал шест месеца в приют за душевноболни, за да се възстанови от преживяването.

Вивиен се изправи, седна и кръстоса ръце на гърдите си.

— Астралът е залят от студена светлина, която не позволява да се вижда през него, но успях да забележа сигналите на Меча и Рога. Те се намираха в южния край на селото, близо до реката. А след това изчезнаха. Просто сякаш за миг престанаха да съществуват.

— Нещо ги брани — каза Ахриман.

— Или някой — предположи Вивиен.

— Вече никой не притежава чак такава сила — самоуверено каза Ахриман. Той погледна часовника си. — Във всеки случай, поне докато не минат още няколко часа, — добави той с тънка усмивка.

91.

Йешуа наблюдаваше безстрастно как четирима мъже разсичат на парчета един женски демон с лице и гърди на жена, но с кожа на змия. Те я разчлениха бързо, отрязаха й главата и прокараха един кол през средата на гръдния й кош, за да забодат тялото в земята и дори тогава тя продължи да се бори. Родът на демоните можеше да понесе ужасяващи мъчения и да не спира да се бие въпреки потресаващите рани.

Появи се още един демон, виещо чудовище, което бе два пъти по-високо от човек и покрито с къса, сплъстена сива козина. То имаше вълча глава, но човешки очи. Животински нокти, дълги и извити като сърпове, се стовариха върху един от ужасените членове на екипажа, разсякоха доспехите му и разцепиха правоъгълния римски щит, каквито носеха мъжете. Един гръцки воин с гарвановочерна коса заби обсипаното си с шипове копие в гърдите на звяра, завъртя го и го издърпа обратно като нацепи на парчета дробовете на звяра със зъбците като куки. Две голи жени, изрисувани със сини райета, нападнаха повалените звяр, като го кълцаха с малки каменни секири и завиха от възторг, когато рядката зелена кръв на чудовището запръска по заплетените татуировки от индиго по телата им.

Йешуа пристъпи напред и четиримата ирландски воини, които стояха и го пазеха, допряха щитовете си един до друг и тръгнаха заедно с него, извадили мечовете и копията си за бой. Но само няколко създания от рода на демоните бяха оцелели след атаката и за хората бе останало много малко за довършване.

Тридесет дни преди това, Йешуа бе призовал огън от небесата и бе облял демонското воинство на брега с дъжд от пламъци, който разтопи пясъка и го превърна в бяло стъкло. После Йосия поведе моряците си към брега и оцелелите демони бяха изклани.

На малцина от моряците им се щеше да напуснат безопасните кораби, но обещанията за награди за свободните мъже и за освобождаване на робите им дадоха сили да тръгнат напред… а може би и страхът им да останат на кораба сами с момчето също имаше своето значение.

При движението си навътре в сушата, моряците първо освободиха шепа миньори от калаените мини, които дни наред бяха държани в капан от тварите. Йешуа призова огньове като езици върху чудовищата, които бяха завладели селото, и докато създанията виеха от страх и болка, хората ги атакуваха. Именно тези победи дадоха кураж на хората и им показаха, че тварите могат да бъдат убити — че не са непобедими. През следващите

дни все повече хора идваха и влизаха в битката, привлечени от разказите за момчето, известно под името Демоноубиец.

Съюзът със силите на момчето направи победата на хората неизбежна, въпреки че мнозина от тях паднаха под острите нокти и зъби на чудовищата.

На десетия ден от битката, Йешуа сътвори най-великата магия — възкреси Йосия, който бе промушен от едно създание, наполовина вълк, наполовина мечка. Воини гледаха с удивление как момчето коленичи насред кървавите останки на селото, което фоморите бяха завзели, сложи ръцете си върху зеещите рани на гърдите на своя правуйчо, затвори очи и обърна лицето си към небесата. Тези, които стояха най-близо до него, видяха, че устните му се движат и когато той проговори, думите му бяха неразбираеми. След малко Йосия отвори очи, седна, и притисна ръцете си право върху светлите белези, които разделяха гърдите му на две половини.

През следващите дни мнозина умоляваха Йешуа да съживи техните синове или братя или близки и любими, но той винаги отказваше, а веднъж, когато един огромен воин, целият покрит с белези от битката, го заплаши с камата си, момчето се протегна, докосна оръжието и разтопи желязното острие, което се срасна с ръката на мъжа. Корабният готвач бе принуден да му отреже ръката до китката, но раната загноя и десет дни по-късно воинът се прободе със собствения си нож, за да избегне агонията.

Оттогава повечето хора оставиха момчето на мира, въпреки че Йосия настояваше неговите телохранители — четиримата свирепи ирландски наемници, да стоят край него по всяко време. Ако момчето паднеше убито, битката щеше да свърши преждевременно и в крайна сметка демоните щяха да победят.

Йосия се олюля. Дълъг разрез пресичаше цялото му чело, извиваше се надолу и стигаше до лявото му око. Той оглеждаше потъналите в кръв околности.

— Нима всичко това е нужно? — попита горчиво той, като плюеше, за да се освободи от вкуса на кръв и изгоряло месо в устата си.

Йешуа се огледа. Навсякъде лежаха тела — на хора и фомори… много от тях бяха на деца.

Това бе последният голям лагер на чудовищата, скрит в една долина в края на тресавището и в сянката на назъбена планинска верига. Старото село на хората бе укрепено с колове и с висока колкото човешки бой стена. Тук родът на демоните бе направил своя последен пост, за да защитава миниатюрния процеп в тъканта между световете, който позволяваше на демоните да се промъкват. Фоморите доведоха тук и своите затворници —

двадесет и пет хиляди мъже, жени и деца — жените и децата бяха повече от мъжете.

Родът на демоните познаваше силата, свойствена на девствената плът и невинната душа.

Но така и не им се отдаде случай да извършат жертвоприношението. Йешуа, застанал на върха на близкия хълм, изля огън и жупел върху селото.

Писъците на децата все още ечаха в мръсния въздух.

— Налагаше се да го направя — каза тихо Йешуа. — Това е порталът, през който родът на демоните влиза в нашия свят. Освен това, през нощта на най-късия ден, когато стените между този и Другия свят изтъняват, фоморите възнамеряваха да увият хората в плетени от ракита кошници и да ги принесат в жертва според стария обичай. Огромният изблик на енергия щеше да разтвори отвора между световете и вече нямаше да има пречка родът на демоните да премине тук и да завладее света. Дори и аз нямаше да успея да ги задържа.

— Има едно нещо, което би трябвало да видиш — каза Йосия.

Йосия поведе Йешуа и телохранителите му през димящите останки на селото, като стъпваше върху овъглени буци месо, които някога са били хора. Един от телохранителите забеляза, че някаква страшно изгоряла фигура все още се движи и наситено розовата уста се отваря и затваря насред почернялото лице. Той заби копието си в нея, без да се интересува дали това е човек или демон — никое същество не заслужава да страда по този начин.

В средата на селото имаше кладенец — кръгъл отвор в земята, чиито стени бяха издигнати от недодялани тухли, изпечени от кал и слама. Част от най-кървавите сражения бяха проведени край това място и земята бе хлъзгава от кръвта на чудовищата. Йосия се отправи към кладенеца и посочи надолу. Момчето се наведе през ръба и надникна, после бързо отдръпна главата си, а очите му се насълзиха от смрадта.

— Какво е станало тук? — попита то, като кашляше.

Йосия поклати глава.

— Доколкото ни е известно, кладенецът бе натъпкан с телата на деца, здраво обвити в слама. Бог знае колко от тях бяха хвърлени долу. Може би чудовищата са подпалили кладенеца… а може и част от небесния огън да го е възпламенил — меко добави той.

Като си пое дълбоко дъх, Йешуа отново се надвеси над кладенеца и надзърна вътре. Мръсен слой мазнина клокочеше над водата и овъглени останки от слама бяха залепнали за стените на кладенеца заедно с провиснали ивици от нещо, което приличаше на изгорена животинска кожа, но за което Йешуа знаеше, че е било

човешка плът.

— Това е мястото — прошепна той. — Тук има отвор, мъничка пукнатина, която ще стигне. — Той залитна назад, като търкаше с ръце очите си. — Щяха да напълнят кладенеца с девствени деца, а останалите щяха да ги натрупат на купчини покрай него и после, през нощта, щяха да подпалят цялото място. Тази погребална клада щеше да гори в този свят и в следващия, като разкъса на части тъканта на световете и отвори пътя на тварите… — гласът на момчето стихна. — Пристигнахме навреме.

— Можем ли да запечатаме отвора? — попита Йосия.

— Може би — каза неуверено Йешуа. Той направи няколко стъпки към ръба на кладенеца и отново погледна вътре.

В този миг оттам изскочи ръка с животински нокти и се уви около гърлото му.

Докато двама от телохранителите мушкаха мазната вода, другите двама се нахвърлиха върху ръката, отсякоха я до лакътя, а пръстите останаха обвити около шията на момчето. Йешуа се олюля, отстъпи назад и захвърли ръката далеч от себе си — пръстите продължиха да дращят и помръдват на земята, докато един от стражите не счупи костите им с крак.

— Усещам тяхната немощ — каза мрачно Йешуа, като предпазливо опипваше врата си. — Те са наблизо… толкова близо — армия, каквато никога не сте виждали. Тя би унищожила хората от този свят завинаги.

Двама фомори изскочиха от водата, а дългата им сплъстена коса бе заплетена в уродливите им тела. Телохранителите ги съсякоха, преди съществата да успеят да се изкатерят до ръба на кладенеца.

— Не мога да поправя дупката — каза меко Йешуа, — но ще я запечатам.

Той се обърна и погледна сериозно вуйчо си.

— Но някой, който заслужава доверие, трябва да остане тук, за да сме сигурни, че печатите никога няма да бъдат счупени.

92.

— Отворът на кладенеца бе покрит и земята над него бе осветена с древна магия — продължи тихо Амвросий.

Късната утрин се бе превърнала в ранен следобед, докато той разказваше, а светлината нахлуваше вътре през потъналия в зеленина балдахин, покрил отвора на пещерата, и оцветяваше всичко в изумрудено зелено.

— След това Йешуа използва тринадесет предмета, които вуйчо му бе донесъл на своя кораб, за да ги изтъргува срещу калай: нож, пиала и поднос, точило, пурпурен плащ от червени пера, котел, шахматна дъска, копие, мантия, кошница, колесница, оглавник… и рог, и меч — добави той с усмивка.

Оуен вдигна ловния рог, а Сара почувства как мечът помръдна в ръцете й.

— Йешуа напои с част от споряващата магия земята около кладенеца, а с останалата част от нея — предметите, които благослови и освети. Те станаха ключове. И само тези тринадесет ключа могат да отворят тринадесетте печата, които той сложи над кладенеца. След това избра наслуки тринадесет мъже и жени, даде на всеки от тях по една светиня и ги изпрати да вървят по пътя си. Докато всеки от тях пазеше светинята и вярваше в нея, тя щеше да му носи голямо богатство. Освен това, тя трябваше да се предава от баща на син, от майка на дъщеря, без да се прекъсва кръвното родство. Той направи вуйчо си Йосия Пазител на светините и го натовари със задачата да бди над Пазителите, но и — Амвросий тихо се засмя, — го обрече да остане жив завинаги, за да не позволи Родът на демоните някога отново да има достъп до този свят.

Сара и Оуен погледнаха към скитника и незададеният им въпрос увисна тежко във въздуха.

Той им се усмихна тъжно, преди да продължи.

— Отначало, разбира се, Йосия бе скептично настроен, но по-късно, много по-късно, когато Йешуа беше убит от римляните, търговецът се върна в земите на древните британци и пое ролята на Пазител. Той записа първите знания за светините. Разбира се, никой не знае колко от написаното е вярно. Но голяма част от него има смисъл. В течение на вековете светините бяха сърцето на британския фолклор. Мечът…

— Екскалибур — каза бързо Сара, като повдигна Счупения меч.

— Това не е Екскалибур — поклати глава Амвросий. — Екскалибур дойде по-късно, много по-късно… Артур може би

беше необикновен, но когато той загуби своята невинност и вяра, мечът в Камъка се разтроши. Той го замени с подаръка на Дамата от езерото, а тя и нейният род не хранеха любов към краля. Тя му даде острието на Калибърн, което бе прокълнато от Уейланд[25] Ковача от първия миг, в който бе изковано. То е било окъпано в кръвта на бебета и носеше само гибел и разрушение на онези, които го владееха.

— Помислих си, че Екскалибур е бил мечът в Камъка — каза Оуен.

Амвросий поклати глава.

— Това са две съвсем различни оръжия: едното е създадено от светлина, а другото — от мрак. — Той протегна ръка и посочи към Счупения меч в ръцете на Сара. — Въпреки че този е носил много имена, именно той бе в древни времена мечът в Камъка. — Мечът проблесна за кратко сякаш струйка масло се стече по острието му.

Амвросий се облегна на каменния стол и когато стана ясно, че няма да каже нищо повече, Сара се престраши да се обади.

— Този разказ… не е за вярване.

— А не ти ли се струва, че по-скоро е доста пестелив за някои неща? — Старецът се усмихна. — Но даже и да е така, колко доказателства ви трябват? Та вие държите в ръцете си доказателствата! Убивали сте онези, които са докоснати от демони, видели сте истинската им същност.

— А сега… какво точно става сега?

— Тук в това село са събрани единадесет светини. Били са окъпани в плътта и кръвта на Пазителите и древната им сила се е усилила. — Амвросий затвори единственото си око, отметна глава назад като дишаше дълбоко. — Дори в този момент усещам миризмата на силата.

— Но защо са ги донесли тук? — попита Оуен.

— Мъжът, който ги издири, иска да ги използва, за да отвори отново портала между световете и да открие пътя за Рода на демоните. Той ще действа тази нощ, в деня на Вси светии — това е един от четирите пъти в годината, когато тъканта между световете изтънява. Според мене, Мъжът от Мрака, за да постигне своите цели, възнамерява да принесе в жертва хората, които са се събрали за фестивала. А след това, когато Родът на демоните влезе в този свят, за храна ще им служи целият човешки род. Този свят — такъв, какъвто го познаваме ние — ще бъде унищожен.

Оуен, който държеше в скута си Рога на Бран, докато Амвросий говореше, рязко вдигна глава.

— Вие сте той, не е ли така?

— Кой?

— Йешуа. Вие сте Йешуа!

Амвросий тихо се засмя.

— Не, скъпо мое момче, не съм Йешуа.

— Никога не съм чувала за Йешуа — каза тихо Сара.

— О, чувала си — засмя се Амвросий, — макар че по-скоро знаеш гръцката форма на неговото еврейско име: Исус.

— Исус! Казвате, че Исус е идвал в Британия… — прошепна Оуен.

— В една легенда се говори, че Исус е посетил страната, докато все още бил дете, и че вуйчо му го довел… — Сара спря изведнъж и устните й се раздвижиха под думите на един стар химн, учен в неделното училище:

> В онези древни времена,
> в зелените английски планини,
> сновяха ли нозе на племена
> или агнецът Божи бе видян
> по приказните пасища на Англия?[26]

Старецът кимна.

— Стихотворението на Уилям Блейк[27].

— Но ако ти не си Йешуа, това означава, че ти си… — прошепна Сара.

— Ти си неговият вуйчо — каза Оуен, — Йосия.

— Да. Аз съм носил много имена през годините. Аз съм Йосиф от Ариматея.

93.

Сержант Хамилтън беше изтощен.

Той не си беше представял, че в някакъв период от живота ще му се наложи да работи толкова много. Мадок беше малко селце с типичните за малките селца престъпления — малко пиянство, тук-там вандализъм, от време на време кражби и грабежи, но през изминалите няколко часа той бе изписал бланките на отчетните доклади за цял месец: алкохол и наркотици, незначителни прояви на вандализъм, нарушения на обществения ред, нападения…

Сержантът се отпусна тежко на бюрото си, когато вратата се отвори и звънчето издрънча:

— Добър ден, господин Саурин, с какво мога да ви помогна? — попита той, като се насилваше да докара усмивка на устните си. Докато се здрависваше с учителя, той се чудеше защо този мъж му е така неприятен. Донякъде все още не можеше да се отърве от прокрадващите се в главата му съмнения за ролята на Саурин в смъртта на леля му, Милдред Бейли. Въпреки това, господин Саурин беше не само учител в местното училище, но и човекът, на който селото дължеше организирането на келтския фестивал. Именно на него Мадок дължеше вливането на стотици хиляди английски лири в местното стопанство. Ако сержантът започнеше да говори открито против учителя, щеше само да си създаде врагове.

Ахриман Саурин гледаше над рамото на Хамилтън, черните му очи съзерцаваха Фулър и се спряха върху Хийт, които работеха на бюрата си в малкия полицейски участък. Той сподави усмивката си, когато жената се размърда в стола си, докато се чудеше къде да се дене от смущение:

— Идвам да съобщя за обир с взлом — каза спокойно той. — Боя се, че е някой от младежите покрай фестивала. Тази сутрин нахлу в моята къща и откраднa един меч и един ловен рог от колекцията ми от антикварни предмети.

Тони Фулър моментално се приближи до Хамилтън и застана зад него:

— Аз съм инспектор Фулър от Лондон. Чух ви, че споменахте нещо за някакъв меч.

Ахриман Саурин се усмихна на инспектора с най-чаровната си усмивка.

— Да, някакъв младеж откраднa един от антикварните ми мечове, както и един богато украсен ловен рог.

— Бихте ли могли да го опишете?

— Клеймор[28] с две дръжки, *Клайдхемх мир*[29] — каза Саурин

като нарочно се направи, че не разбира въпроса.

— Имам предвид заподозрения — уточни търпеливо Фулър.

Виктория Хийт подаде една снимка на Фулър.

— Аха, — леко се разсмя Саурин. — Ясно, разбрах какво имате предвид. Всъщност, не беше един младеж, а двама — мъж и жена. Така се случи, че успях много добре да разгледам мъжа. Той е на около 25 години, висок, с късо подстригана коса и зелени очи…

Тони Фулър плъзна снимката на Сара Милър по бюрото.

— Тази жена ли беше с него?

Саурин хвърли поглед на фотографията и се престори на изненадан.

— Боже Господи! Ами, да, да, но това е изключително странно, господин инспекторе. Да, наистина, това е младата жена, въпреки че сега е сменила прическата си. Косата ѝ е по-къса. Тя чакаше младежа отвън. Носеше наситено розово горнище на анцуг и прокъсани според модата дънки.

— Имаше ли някой друг с тях? — попита Виктория.

— Не видях друг. — Той направи пауза и после поклати глава. — Не, когато се запътиха към гората, със сигурност бяха само двамата.

— Вие видяхте ли ги да влизат в гората?

— Да, видях ги точно зад моста.

Тони Фулър се ухили свирепо.

— Кога стана това?

— Преди петнадесет-двадесет минути. Щях да дойда тук по-рано, но движението по пътя е невероятно — обясни той.

Фулър се обърна към Хийт, но тя вече бе заседнала на радиото.

— Ако успеете да ги намерите — добави бързо Саурин, — мога ли да ви помоля да ми върнете двата старинни предмета?

— Те са улики.

— Просто ми трябват за няколко часа, колкото да ги покажа на една изложба. Това е жизненоважно за фестивала. Веднага след това ще ви ги върна.

— Мисля, че ще успеем да се споразумеем за това, господин Саурин — каза Тони Фулър и му протегна ръка.

Ахриман Саурин я разтърси горещо като внимаваше да не смаже пръстите на инспектора.

94.

Сара и Оуен стояха в края на гората и следяха пръста Амвросий, който сочеше към масивната къща от деветнайсети век във фермата.

— Светините са там вътре. Къщата е построена върху останките от древен кладенец.

Оуен потрепери и разтърка с длани ръцете и врата си. Сара усети, че се е вкопчила в меча с влажните си от пот ръце и не спира да поглежда назад през рамо сякаш очаква всеки момент нещо да изскочи иззад дърветата и да се втурне към тях.

— Вие усещате мъничка тънка струйка от силата на светините — обясни Амвросий. — Те са запечатани в кожени кутии и са защитени със силата на думите… но все още са необикновено мощни. Ако той не ги използва скоро, то светините ще счупят своите вериги от магия.

— И какво ще стане тогава? — попита Сара.

Амвросий сви рамене:

— Кой би могъл да каже? Те са твърде могъщи и могат да разкъсат материята на несметен брой светове, за да отворят портите към неизследвани царства.

— Какво искате да направим ние? — попита уморено Сара.

— Вие просто трябва да го спрете — каза Амвросий.

— Как? — попита Оуен.

— Само аз мога да обуздая всички светини — обясни старецът. — Ще се наложи да влезем в къщата, чиито пазители не са човешки същества, и след това да приберем и изнесем светините. Трябва да се убият Мъжа от Мрака и неговата съучастничка.

— Като го казваш така, звучи съвсем просто — рече Сара.

— Но изобщо няма да е просто — каза Амвросий.

Планът се струваше смешно прост на Ахриман.

Защо да изразходва енергия да търси онези двамата, когато полицията разполага с всичко необходимо, за да свърши това вместо него? Откритието, че полицията е проследила Милър до селото, си беше истински подарък. Той горчиво сви устни — боговете му се усмихваха.

Мъжът от Мрака се спря на върха на хълма, облегна се върху каменната стена и погледна надолу към езерото. Полята, които се простираха пред погледа му, бяха пълни с временни павилиони и цветни сергии. Навсякъде се вееха знамена и хиляди хора си бяха

облекли страховити костюми в чест на фестивала. Някои носеха костюми от празника на Вси светии, други се бяха наконтили в дрехи, вдъхновени от филми, а трети бяха в одежди, за които си мислеха, че са традиционни. Ахриман се усмихна — когато Демонският род дойде тук, човеците дори няма да могат да ги разпознаят.

В далечината се чуваха гайди, чиито пискливи звуци се носеха леко и почти приятно в учудващо благоуханния октомврийски въздух. Имаше хора от цял свят. Мнозина бяха от келтските земи — уелсци, шотландци, ирландци, жителите на остров Ман, бретонци — и всеки час пристигаха още и още. Имаше американци, канадци, австралийци. През нощта пристигнаха учудващо голяма група представители от Източна Европа. Той видя дори и няколко южноафрикански знамена. В полята отпред имаше поне сто и петдесет хиляди мъже, жени и деца на всякаква възраст.

Тринадесет огромни погребални клади бяха разхвърляни привидно случайно. И само той знаеше, че единадесет от тях съдържат обвитите със слама парчета от телата на Пазителите и че самите клади са подредени по строго определен ред.

И когато огньовете лумнат в мамещото нощно небе и погълнат плътта, той ще събере светините на едно място, ще ги натроши церемониално, за да счупи печатите между световете и ще освободи пътя на Демонския род. Древният ритуал ще ги обвърже с него. Той ще стане техен господар и те ще трябва да му се подчинят. С тяхна помощ той ще управлява света.

Ахриман отново погледна към полята. Замисли се дали сто и петдесет хиляди човешки души ще стигнат, за да заситят апетита на Демонския род.

Съмняваше се в това.

95.

— Не виждам никаква друга възможност, а ти? — попита сериозно Амвросий.

— Но стотици хора може да бъдат убити, а хиляди — ранени — възрази Сара.

Амвросий сви рамене:

— Ако Мъжът от Мрака задейства светините, то всички така или иначе ще умрат. Милиони хора ще умрат.

— И ти си готов да приемеш това и да обречеш на смърт стотици хора? — не повярва на ушите си Оуен.

— Е, да, готов съм… и не на само това, а на много повече — рече старецът.

— Ако имаш такава голяма сила, защо сам не вземеш светините? — попита Сара. — Сигурна съм, че можеш да влезеш вътре и да ги вземеш.

— Стражите на силата, които Мъжът от Мрака е наредил в кръг около светините, ще отслабят моите собствени сили и ще стана безпомощен — поклати глава Амвросий. — Не! Моето място е тук. Ще се върна в пещерата и ще почакам един час, след което ще започна да действам. Когато чуете сигнала ми, ще влезете в къщата, ще вземете светините и ще убиете Мъжа от Мрака и неговата слугиня.

— Как да донесем светините при тебе? — попита Сара.

— Пренесете ги в нещо — отвърна Амвросий.

— Едва ли ще можем — усъмни се Оуен.

— Всеки човек може да ги пренася, но трябва да си с потекло на истински Пазител, за да можеш наистина да ги *използваш*.

— Но аз не съм роднина на Джудит Уокър и въпреки това използвах меча — отбеляза Сара.

— Ти не си Пазител — отвърна Амвросий, а лицето му остана безизразно. — Но ти нахрани меча и това го обвърза с тебе. Е, да, ти го използва, но само за да убиеш. Голямата магия на меча, Сара, се крие в това, че той може да лекува и да сътворява.

Старецът се обърна към Оуен:

— Оуен, рогът е в тебе, но можеш ли да управляваш това, което става, когато го надуеш? Бриджит Дейвис можеше да го прави. Ти не можеш да сториш нищо с рога, но би могъл да сътвориш чудеса с меча, защото си кръвен роднина на Джудит Уокър, а тя беше потомка на истинските Пазители. И нека ти кажа още нещо, Оуен Уокър. Ако в къщата се изправиш срещу Мъжа от Мрака, знай, че именно ти трябва да застанеш срещу него със своята светиня в ръка, с меча. Това ще бъде единствената

възможност, която ще имаш, защото и той също е Пазител.

— А какво ще стане със Сара?

— Би било по-добре Сара да не се изправя срещу Мъжа от Мрака — каза меко Амвросий и хвърли поглед към младата жена. — Най-добре е да дадеш меча на Оуен.

Сара погледна меча в ръцете си. Дори самата мисъл да го подаде на Оуен я накара да се облее в студена пот. Амвросий развеселено поклати глава и изведнъж, без предупреждение, се протегна и изтръгна меча от ръцете на Сара. Синьо-зелени пламъци затанцуваха по острието, като съскаха и фучаха подобно на вбесена котка. Той пъхна меча в ръцете на Оуен.

— Ако обстоятелствата бяха различни, бих ви разказал неговата история и за силите, които има…

Сара се измъчваше сякаш току-що бе загубила много близък човек. Беше съкрушена, но заедно с това непрестанният натиск, който усещаше в слепоочията си през последните няколко дни, изведнъж изчезна и я остави малко объркана и замаяна.

За разлика от нея, Оуен почувства как потреперва от първичната сила, която се стича през меча в него, щипе ръцете му и се утаява в гърдите и още по-надолу, някъде в корема му. Струваше му се почти естествено да държи меча високо в двете си ръце, а счупеното острие да сочи през зеления навес право към слънцето. Натъртванията избледняха, порязаните места оздравяха, а къдравата му коса изведнъж се изви в обратна посока и разцъфна около него като шлем, който блещука и лекичко пращи.

Амвросий вдигна рога от мястото, където Оуен го остави. Бяла светлина се изви като спирала покрай отвора за свирене.

— Ще го взема с мен и той ще помогне.

Оуен наведе меча и погледна Амвросий. Зелените му очи бяха твърди и хладни.

— Не съм съгласен с това, което искаш да направиш!

— Тогава ми подскажи друга възможност — иронично отвърна Амвросий.

Оуен се направи, че не го чува.

— Кажи ми как възнамеряваш да хвърлиш хората в такъв непреодолим страх, че да си тръгнат?

— Няма да го правя — каза просто Амвросий.

— Ще умрат хора! — възрази Сара.

— Рано или късно всички ще умрем.

96.

Ахриман тъкмо пъхаше ключа в ключалката, когато Вивиен отвори вратата и почти го издърпа навътре. Той разочаровано видя, че тя е облечена в широката си роба и не си е дала труда да се съблече.

— Те са наблизо! — прошепна тя, а лицето й бе пребледняло.

— Кои? — попита той.

— Милър и мъжът! Наблизо са, съвсем наблизо! Усещам ги… някакви проблясъци, смътни образи и нищо друго, но всеки път чувствам, че са все по-близо до къщата. Мисля, че идват насам.

Ахриман енергично потри ръце и последва жената нагоре по стълбите до спалнята. В друг ден той би се възхитил на олюляването на бедрата й под тънката материя и би я погалил в знак на признателност, но не и днес. Днес той се нуждаеше от всяка капка енергия за предстоящия ритуал.

— Искаш ли да се свържа с полицията? — попита Вивиен.

Ахриман се засмя гръмогласно.

— Не! Надявах се, че те ще заловят Милър, но така даже е по-добре.

Вивиен застана на вратата и наблюдаваше как нейният господар съблича дрехите си така нетърпеливо, че копчетата излитаха с пукот.

— Струва ми се, че с тях има и трети човек — каза тихо тя.

Той спря и се обърна да я погледне.

— Трети човек ли?

— Не съм сигурна. Като че ли такъв е начинът, по който те трептят вътре и извън Астрала, а и самият Астрал е непроницаем и изкривен, така че е невъзможно не само да се премине през него, а и да се види ясно каквото и да било.

Ахриман седна на леглото, за да събуе панталоните си.

— Никой не би могъл да е с тях, те са чужденци в чужда за тях страна. Няма кой да им помогне. Те и двамата носят със себе си светини. Може би комбинацията от предметите ги екранира от нас.

— Може би… — каза Вивиен със съмнение в гласа.

Ахриман се изправи гол, разтвори широко ръцете си и мускулите му изпъкнаха, когато се протегна. После той се усмихна на Вивиен и й разреши да пристъпи в прегръдката му. Той я целуна по главата в един от много редките си жестове на обич.

— Знаеш ли какъв ден сме днес? — измърмори той.

— Тридесет и първи октомври, денят на Вси светии.

Ахриман Саурин поклати глава.

— Това е последният ден на съвременната епоха. Скоро този свят ще ми принадлежи!

97.

Амвросий вдигна рога към устните си.

Той познаваше всички светини — имената им се бяха променяли през годините, но той знаеше всички… всъщност, той бе избирал всяко едно име. В едни по-невинни времена, с по-невинни мотиви това бяха чудновати предмети за користна печалба, невинни предмети, но сега бяха изпълнени с ужасна мощ.

Бяха създадени да творят добро, но през различните епохи винаги злото ги бе докосвало и опетнявало. Мечът на Дирнуин бе използван, за да убива, Ножът на Конника бе използван, за да ранява, Копието на печалния гръм бе използвано, за да осакатява, а Червеното наметало бе използвано от палачи и инквизитори, за да всява ужас.

Не беше вярно, че самите предмети са зли. Те просто бяха силни, а мощта им привличаше любопитните и много от онези, които се отправяха по пътеката на откривателството, в крайна сметка биваха съблазнявани от привличащата сила на злото.

Амвросий въртеше рога във възлестите си ръце.

Той бе използвал Рога на Бран, за да призове петте елемента. Преди това хората го бяха използвали, за да посрещнат идващата пролет или за да отпъждат някоя твърде сурова зима.

Сега Амвросий щеше да го използва, за да убие.

Скоро множество животи щяха да бъдат погубени. Стотици, а може би и хиляди. Той би могъл да даде някакъв смисъл на тази истина като каже, че тези хора ще са дали живота си, за да спасят милиони други.

Старецът наведе глава. Ако можеше да плаче, той щеше да ги оплаква, но той отдавна бе забравил как се ридае. Вместо това, погледна към Рога на Бран, докато го въртеше в ръцете си, като се наслаждаваше на тези последни няколко минути от — устните му се свиха при тази мисъл — спокойствието пред бурята.

Някога рогът беше носил друго име, но Амвросий не можеше да си спомни какво бе то. Той го купи от един египтянин… или грък… не, купи го от един нубийски търговец, който продаваше гравирани кости. Амвросий се усмихна, като си спомни това. Беше се случило преди две хиляди години, а споменът за онзи ден беше все така свеж, сякаш бе станало преди миг. Той все още можеше да усети миризмата на пот, идваща от мъжа, странния аромат на екзотични подправки, който се полепи по кожата му, отчетливата воня на камили, която обля богато украсената му одежда.

Амвросий просто се бе любувал на ловния рог, който сам по себе си беше уникален и красив предмет с майсторска изработка, достатъчно необикновен, за да може да му поиска добра цена. В град Тир имаше един търговец-грък, който страстно се увличаше от резбарство върху кост — щеше да го купи, особено ако Йосия му подхвърлеше някаква подходяща необикновена история. Той бе имал намерението да запознае Йешуа с гърка по време на обратното пътуване от Калаената земя, въпреки че щеше да се наложи да наблюдава търговеца, който обичаше компанията на момчета… и все пак като се замисли, той си спомни, че гъркът предпочиташе красивите момчета, а никой никога не бе наричал Йешуа „красив“.

Но Йешуа взе рога заедно с други стоки и вдъхна във всяка от тях древна магия. Той ги превърна в това, което те представляваха днес — Тринадесетте светини.

А днес Йешуа бе почитан като Господ или като Божия син.

Йосия не беше сигурен дали Йешуа е бог. Естествено, той беше нещо повече от човек. И все пак, по онова време в света имаше магия, древна магия, могъща магия.

Бяха времена на чудеса.

В днешните модерни времена имаше малко чудеса и може би това не беше толкова лошо.

Амвросий повдигна рога до устните си, пое дълбоко дъх и го наду.

98.

По-късно в един вестник нарекоха случилото се „аномална буря“.

В друг написаха, че това е бурята на века.

Но онези, които бяха там, онези, които оживяха след нея, щяха да твърдят, че беше свръхестествена, защото мрачният пейзаж, който сияеше в красиво златисто и румено, изведнъж за части от секундата, се промени като в театър.

За разлика от обикновения тътен на гръмотевиците, който предхожда бурята, се чу нисък, глух звук… почти като от тръба… или от рог.

Облаци бързо се събраха по небето, извираха от юг и запад, прииждаха над планините като търкалящи се камъни. Сенките се надпреварваха по земята, смразявайки всичко, до което се докосваха, огромни капки леден дъжд плискаха върху сухата земя, подскачаха по кожените тенти и навесите над сергиите и лавките. В един глас посетителите на фестивала изпъшкаха високо — всички очакваха една хубава тиха вечер.

Падраиг Керъл от ирландската фолклорна група „Глухарче“ тъкмо се изкачваше на сцената, когато слънцето изведнъж изчезна зад кълбящите се черни облаци. Той изруга тихо. Що за късмет беше това неговото — днес е първият му голям пробив и той знаеше, че в тълпата има поне двама разузнавачи на звукозаписни компании, а Би Би Си записва концерта — и точно сега концертът щеше да се провали. Той хвърли поглед към барабаниста Шиа Мейсън и повдигна вежди в няма въпрос: „Да продължаваме ли?“

Мейсън кимна и се ухили. Той седеше в задната част на сцената под тентата. Ако завалеше, Падраиг и Маура, който бе солист, щяха да се намокрят, но той щеше да остане сух.

Тълпата нетърпеливо подсвиркваше, някои хора обръщаха глави назад, за да хвърлят око на събиращите се буреносни облаци, докато Падраиг вдигаше китарата. Чу се пращене, което заглуши напълно поздрава на Маура на ирландски. Китаристът пристъпи напред към микрофона и повтори поздравлението на старателно репетиран уелски. Разнесоха се подсвирвания и одобрителни викове, а някакво куче започна да вие в далечината.

— Бихме искали да ви приветстваме с „добре дошли“… — започна той и в този миг една светкавица го удари право в главата и мина надолу по тялото му.

Страховитата електрическа сила разкъса тялото му, свари плътта му и тя избухна, разпръсквайки късчета сварено месо върху първия ред зрители, а китарата се взриви и стече в локва разтопен метал. Електрическото напрежение шуртеше през енергийната мрежа и радиоговорителите изригнаха в кълба от пламъци, а нажежени до червено въглени се завъртяха и изхвърчаха към тълпата. Електрическите кабели по цялата сцена лумнаха.

Зрителите най-отпред пищяха, но виковете им бяха погрешно схванати от онези, които стояха отзад, и не виждаха ясно какво става. Те започнаха да надават одобрителни викове и аплодисменти за работата на пиротехниците.

Ударът на втора светкавица затанцува над металния комплект барабани и се заби в обсипания с кабари кожен колан на Мейсън, като го стопи и залепи за тялото му. Той се катурна назад в тежката черна завеса с логото на келтския фестивал. Завесата се усука около тялото му и в същия миг избухна в пламъци. Мейсън беше още жив и писъците му се загубиха в грохота от цяла серия взривове на мълнии, които се стовариха и сякаш накъдриха полето, докато изтребваха напосоки хората, а синьо-бели кълбета светлина танцуваха върху металните столове и маси.

Посред внезапно падналия мрак светкавиците просветваха в необичайно наситено бяло и заслепяваха хората. Тълпата хукна в паника. В този момент небесата се отвориха и започна да се излива плътен, почти твърд пороен дъжд, част от който бе зареден с електричество и който за секунда обърна полето на тресавище.

Тристагодишният дъб се сцепи по средата и погреба двадесетина души под клоните си. Сергията за сребърна бижутерия избухна и парчета нагрят до червено метал засвистяха из тълпата. Една светкавица се заби право в будката за фалафел, газовата бутилка вътре се взриви и избухна в огромно кълбо от пламъци, което изпускаше дълги ивици мас и нагорещена мазнина във всички посоки.

Онези, които паднаха на земята, бяха стъпкани от бягащите хора.

Никой не чу звука на ловния рог и триумфалния вой на разярените чудовища насред писъците от болка и ужас, плющенето на мълниите и непрестанния грохот на гръмотевиците.

Тони Фулър наблюдаваше танца на светкавиците по главната

улица на Мадок — подскачаха от един метален предмет към друг и след тях колите се превръщаха в почернели останки, а старите стълбове на фенерите се гърчеха като гигантски огнени червеи. Един канализационен люк се стопи, изтля и стана на сгурия, а когато един младеж се затича право към кипящата каша, Фулър се извърна от прозореца.

— Нищо не работи! — каза отчаяно Виктория Хийт. — Нито телефоните, нито радиовръзката, а и електричество няма.

Инспекторът отново се обърна към прозореца.

— Боже Господи, какво става? — прошепна той. Улицата беше като кошер, гъмжащ от хора. Двама мъже ритаха вратата на една къща от другата страна на улицата и се втурнаха вътре покрай старата жена, която се показа. След тях двадесетина души влетяха в антрето и стъпкаха жената в отчаян опит да избегнат мълниите. Точно над главите им изтрещя гръмотевица, която разклати цялата сграда и керемидите се запързаляха от покрива и се разбиха на улицата. Една млада жена падна, от шията ѝ стърчеше правоъгълна керемида, младежът, който се опита да ѝ помогне, се строполи в мига, в който десетина керемиди се стовариха върху него.

По време на дългогодишната си служба като полицейски офицер Тони Фулър се бе сблъсквал с множество случаи, в които бе изпитвал ужас — първата му нощ преминала в обход на участъка, първия път когато се изправи срещу въоръжен нападател, първия път когато застана на мястото където бе извършено убийство, първият път когато се взря в безмилостните очи на убиец. Но с времето ужасът се притъпи и напоследък той усещаше само яростта и мъката на жертвите. Тази ярост го караше да преследва хората на злото, каквато бе Милър, която убиваше и осакатяваше хора без никакво угризение. През последните няколко години Фулър откри, че е способен да отвръща на ударите на тези хора, без да се колебае и да се отнася към тях също толкова безжалостно, както те се отнасяха със своите жертви.

Но сега Тони Фулър почувства страх — студеният, опустошаващ страх, който изпитва здравомислещият човек, когато се изправи пред нещо свръхестествено. Той тъкмо се извръщаше от прозореца и се обръщаше с лице към Виктория Хийт, когато на улицата, точно пред прозореца, разцъфна светлина. Стъклото избухна и се разлетя из стаята. Фулър не усети болка, само някакъв ужасен звук и горещина, последвани от абсолютна тишина. Той зърна бегло миниатюрната шарка, изпъстрена с червени петна, която се появи на бялата блуза на Виктория Хийт… гледай ти, той не можеше да си спомни дали

имаше нещо подобно. После такъв рисунък изникна и на лицето й… кървави валма от разкъсана плът. Той гледаше как тя пада на земята… а после дойдоха болката и шумът.

99.

Вивиен се свиваше и потръпваше при всеки трясък на гръмотевиците и всяко проблясване на светкавиците. Стаята бе потънала в мрак, но бялата светлина очертаваше фигурата на Ахриман Саурин на фона на прозореца, бялата му плът. В далечината се чуваха писъци и взривове, а полето пред къщата бе изпъстрено с огньове.

— Колко е часът? — попита потресен Ахриман.

— Пет, шест… Не знам точно… — тя седеше близо до него и усещаше студа, който тялото му излъчваше.

— Прилича на здрачаване — каза той разсеяно. — Не може да е нормално здрачаване.

— Не знам. Усещам бръмченето на светините под нас, как пълнят Астрала със светлина. Не, не мога да го видя — там съм като сляпа.

Ахриман наблюдаваше как една от внимателно приготвените погребални клади в далечината избухна в пламъци, а дълги ивици светлина се издигаха над напоените с бензин дърва. От нея се разбягваха горящи фигури. Той обърна гръб на прозореца и хвана ръката на Вивиен.

— Не можем да чакаме повече. Трябва да си послужим със светините веднага!

— Но две липсват…

— Нямаме избор! — каза твърдо той. — Единадесет от тринадесетте са при нас. Ако успеем да счупим ключалките, тогава може би Демонският род ще успее да си пробие път дотук.

— Твърде е рисковано — поколеба се Вивиен. — Това не е нормална буря. Някой… някой с голяма мощ… я е повикал. А тази магия, магията на стихиите, е една от най-старите в света. Нещо е там отвън, нещо старо.

— Много отдавна го чакам. — Светкавиците обляха лицето му със светлини и сенки. — Огньовете ще горят, докато вземат и последните Пазители, а хората, приготвени за жертвоприношенията, бягат. Никога отново няма да ни падне такъв случай. Сега ще използвам светините!

Вивиен наведе глава. И защото го обичаше, тя мушна ръка в ръката на Ахриман Саурин и го последва надолу по стълбите.

Остави се да я положи върху пентаграма в средата между светините.

И си позволи да се наслади на последната му целувка, преди той да разреже тялото й и да обели кожата й.

100.

— По дяволите, какво си въобразява той, какви ги върши? — гласът на Сара звучеше остро и пронизително. — Прилича на бойно поле!

Оуен не я слушаше. Очите му бяха вперени във фермата пред тях. Стиснал здраво меча в двете си ръце, той се почувства уверен и сигурен. Долавяше гърмежите и светкавиците, чийто грохот се носеше над селото — и само над него. Полята надолу бяха плувнали от проливния порой, но ефектът беше странно ограничен и въпреки че те се намираха на по-малко от двеста ярда оттам, при тях изобщо не валеше.

Оуен вървеше предпазливо и наистина усещаше присъствието на светините, които изпълваха въздуха наоколо с бръмчене. Чуваше се шепот, почти оформен в думи, късчета от нещо като песен, но неясни, смътни и безплътни. Но той знаеше, че те зовяха, зовяха, зовяха… Светините бяха живи — хванати в капан, те изпитваха болка.

— Те са тук! — каза той. — Погребани са под земята.

Сара не го попита откъде знае. Тя усещаше загубата на меча все едно й липсва крайник. Докато държеше оръжието в ръка, се чувстваше толкова уверена, така сигурна… но сега… сега вече не знаеше какво точно чувства.

Фермата беше потънала в мрак и никаква светлина не идваше отвътре. Двамата минаха през покрития с камъни вътрешен двор като се криеха в сенките и се оглеждаха за отворен прозорец, но къщата беше здраво заключена и долните прозорци бяха закрити от тежки завеси. Направиха пълен кръг около къщата и се върнаха при кухненската врата.

Грохотът на гръмотевиците и светкавиците беше спрял да ечи над селото и в стихналия въздух се носеха писъците на ранените. Отвсякъде пищяха аларми на коли и къщи и смрадта на горчивия дим беше заменила парливата миризма на озон във въздуха.

Въздухът миришеше на изгоряло месо.

Оуен се протегна и докосна дръжката на вратата. Зелен огън изпращя и той дръпна ръката си като викна от болка. В мрака се видяха мехурите, които се издуваха по пръстите му.

— Амвросий каза, че мястото ще се пази от нечовешки пазители — напомни му Сара. — Един вид магическа защита.

Като хвана меча в лявата ръка, Оуен се протегна и натисна със счупения му край вратата. Зелени огънчета затанцуваха над острието, което сякаш оживя в студена бяла светлина. После светлината бликна извън меча и се втурна към вратата като я

очерта с бял ажурен контур. Стъклото избухна и дръжката се покри с мехури, а металът потече надолу по издраното дърво. Сара хвана Оуен за ръката и го задърпа навън, докато вратата падаше с трясък, а металът на пантите се стичаше на локви по плочките на кухненския под.

— Имам чувството, че те знаят, че ние сме тук.

Седнал чисто гол в центъра на идеалния кръг, Ахриман лека-полека се отваряше за силата на светините, като най-напред всмукваше струйка сила и я оставяше да се стече в плътта му, да се слегне в костите му. Картини трепкаха и се въртяха пред затворените му очи. Силата от горящите отвън огньове нахлуваше в него, последните капчици живот на истинските Пазители се носеха из въздуха в талази дим и го докосваха.

Той не забелязваше двамата на горния етаж. Беше се вглъбил в ритуала, за който се упражняваше от десет години насам всеки ден, но този път го извършваше наистина.

Ръцете на Ахриман Саурин се движеха по пода, като избутваха назад светлите прашинки пръст, за да открият металната врата в пода. Вратата беше кръгла, изработена от стар метал, прихванатата с огромни нитове с квадратни глави, забити в рамка от масивни, грапави каменни блокове. В покритата с ръждиви петна порта имаше тринадесет грамадни ключалки. Иззад дупките на ключалките потрепваха нечии очертания. Преди две хиляди години Йешуа бе осъдил на изгнание Демонския род и бе запечатал портата. Йешуа и неговият свят отдавна си бяха отишли, но демоните останаха.

Ахриман Саурин посегна към първата кожена кутия.

Дебел сноп студена бяла светлина бликна от нея и го заслепи, като изпълни стаята с миризмите на хиляда чистокръвни коня. Той бръкна вътре, повдигна Оглавника на Клино Ейдин и остави кожата да се надипли навън — богатата кожа съскаше и шепнеше тихо. Той вдигна първата светиня — мракът се спусна над светлината в Астрала — и започна да разкъсва на парчета древната материя като я разрушаваше.

Безплътен ключ се появи в най-горната ключалка и се превъртя със стържещо щракване.

В своята зелена пещера Амвросий се олюля и притисна ръка към гърдите си. Сякаш нещо го прониза. Току-що бе унищожена една от светините. Той не можеше да направи нищо друго освен да чака… и да слуша писъците на умиращите и ранените.

— Побързай — прошепна той на изгубения език от своята младост. — Побързай!

Сара стоеше пред стълбите и гледаше нагоре в мрака. Беше замръзнала — от стените струеше силен мраз — и искаше да се обърне и да избяга, но знаеше, че не бива. Къщата беше безмълвна и празна. В дървото над портата бяха издълбани тайни символи, а первазите на прозорците бяха гравирани със странни рисунки.

Чувстваше някакво почти непреодолимо желание да протегне ръка и да я прокара по очертанията на една от криволичещите шарки и вече почти се беше пресегнала, когато Оуен докосна ръката ѝ с плоската страна на меча. Допирът на студения метал отново я накара да застане нащрек и тя разбра, че е била хипнотизирана от виещата се келтска спирала и я е проследила до несъществуващия ѝ център.

— Още няколко от Пазителите на Мъжа от Мрака — каза Оуен, — създадени да примамват в клопката.

Откакто взе меча той се промени — неусетни, почти неуловими изменения не само в стойката, но и в начина му на действие. Той изглеждаше по-висок, кожата на бузите му се опъна и подчерта скулите, действията му придобиха категорична увереност. Като си спомни как се чувстваше самата тя, Сара откри, че му завижда. Тя си искаше меча — *нейния* меч!

— Тук долу — каза Оуен и се протегна да докосне дръжката на вратата на мазето с крайчеца на Счупения меч. Рамката на вратата сякаш оживя, появи се огнена рисунка, която изгори дървото и заличи знаците.

— Мисля, че не трябва да… — започна Сара.

— Те са тук долу! — повтори Оуен. Мечът потрепваше в ръцете му и вибрираше леко, докато той натисна вратата. Тя се изплъзна от пантите си и изтрака надолу по стъпалата.

Ахриман беше глух за останалия свят.

Той беше изцяло погълнат от ритуала, с който прехвърляше енергията от светините, умножена сега от горящата плът на Пазителите, върху ключалките на металната врата.

Ръцете му опипваха на сляпо за втората кутия. Намери я и я отвори.

И още веднъж бялата светлина бликна нагоре, но почти моментално угасна, когато големите длани на Ахриман се спуснаха над нея. Пиалата на Ригенид, която се изпълваше

постепенно с тъмна кръв, се набръчка под мощния му захват и пръсна по голото му тяло виненочервени капчици. Ахриман огъваше и усукваше в пръстите си Подноса на Ригенид — втората част от двойката светини, докато най-накрая го разкъса с трясък на четири парчета.

Формата на втория ключ се очерта и той се превъртя в ключалката. Нещо удари металната врата — един-единствен удар отдолу, с дълбок и ечащ звук, който отекна из малкото помещение.

Миризмата в долния край на стълбите беше неописуема. Стара, отдавна изхвърлена едра ферментирала нечистотия висеше във въздуха като твърда миазма. Сара и Оуен знаеха, че това е тяло — или тела — и двамата изведнъж се зарадваха, че няма светлина. Оуен тръгна напред, а Сара сложи ръка на рамото му. Той усети как неуловим полъх на вятър сякаш го притисна. Чувстваше как силата на светините минава покрай него, а дрехите му натежават и дразнят кожата му там, където се допират до тялото. Въздухът сякаш се сгъсти, стана като супа и всяко вдишване му струваше голямо усилие, а влагата в очите, устата и гърлото му започна да се изпарява и да ги изсушава, докато той не се почувства, като че ли вдишва пясък.

И тогава изведнъж Счупеният меч проблесна и изгори спарения въздух, а синкаво бялата светлина окъпа грубите сенки на коридора и освети точно пред него дървената врата с железни нитове.

Оуен се спусна напред с дивашка усмивка.

Пет ключалки вече бяха счупени.

Ахриман се съсредоточи, за да отвори шестия печат, но блъскането на демоните стана страшно — шумът беше оглушителен, докато те чукаха по метала, виеха и пищяха зловещо, разтърсваха вратата на пантите й и му пречеха да се концентрира. През отворите се показваха криви животински нокти и вратата вече видимо се беше огънала, а металът се издуваше на местата, където ключалките бяха отворени.

Мъжът от Мрака бе изтощен.

Невероятното усилие на волята му го изцеждаше, изпиваше енергията на тялото му, а тайната секретна формула, която трябваше да поддържа отчетлива и ясна, започваше да се променя и да се замъглява в главата му. Той разбираше, че Демонският род неистово се опитва да отвори вратата и че древният метал се

тресе в каменната си рамка… но в същото време осъзнаваше, че не бива да обръща внимание на нищо. Всяко отклоняване на трудно задържаното внимание щеше да е фатално, защото Ахриман знаеше, че смъртта не е краят и така близо до царството на демоните има хиляди възможности духът му да бъде изсмукан в това място и да страда цяла вечност в мъки.

Като хвана шестата светиня в ръце — Точилото на Тудуал Тудглид, той го стисна силно. Древният гранит трябваше да изщрака и да избухне, но не стана нищо. Наведен напред, Ахриман пристисна лявата си ръка, с обърната надолу длан, върху тресящата се метална врата.

— Дайте ми сила! — помоли се той. — Дайте ми сила!

Шумът и движението от другата страна на вратата секнаха… и тогава изведнъж отговорът нахлу в ръката му.

Амвросий умираше. В този миг вече го знаеше със сигурност. Всяка една светиня, която Мъжът от Мрака унищожаваше, убиваше по малко едноокия старец. По устните му имаше кръв и в окото му се виждаше плетеница от капиляри. Той усети разрушението на петте светини като физически удари, видя как сенките поглъщат светлината и за пръв път от две хиляди години почувства ужасяващата безнадеждност на истинската загуба. Значи всичко е било напразно, купищата смърт, които пося, и на това отгоре вероятно Сара и Оуен също вече бяха мъртви.

Във внезапен проблясък той видя как Точилото се разтроши под пръстите на Ахриман и се разпадна на песъчинки и прах, след което ключът се превърти в шестата ключалка.

101.

Чакаха този миг толкова отдавна.

В легендите на техния род се разказваше за времето, когато бяха вървели из Света на хората и бяха пирували с лакомството, познато под името „човешка плът“. Имаше и разкази за онези, които им се бяха изплъзвали с помощта на другите скрити или временни врати, мостове и портали.

Но сега вече времето за чакане изтичаше.

Шест от изгарящите ключалки, които запечатваха вратата между равнините на съществуванията, бяха отключени.

Разни миризми — гъсти, на месо и сол, на множество възможности и удобни случаи, нахлуваха през мъничките пукнатини и докарваха до полуда демоните най-близо до отвора.

102.

Оуен застана пред дървената врата с железните нитове, стиснал здраво Счупения меч в двете си ръце, и изправи рамене.

— Какво ще правим? — прошепна Сара.

— Нямам никаква представа — отвърна Оуен. Той направи крачка напред и докосна вратата с края на Счупения меч. Металните нитове изсъскаха и се покриха с мехури, а после дървото се разпадна на прах.

Когато Сара последва Оуен, можеше да се закълне, че кожата му блещука с металически отблясъци.

В миниатюрната стая беше като в кланица.

Тъмен, гол мъж лежеше на земята в средата на стаята, възседнал някакво заклано тяло. По-голямата част от лицето я нямаше, а отпечатъците от зъби върху брадичката и краищата на челюстта, където все още се виждаше плът, приличаха на ухапвания от човек. Лицето, врата и гърдите на Мъжа от Мрака бяха покрити с кръв.

Тялото на Вивиен бе разпрано от гърлото до слабините и кожата й бе обелена така, че се виждаха извитите ребра и вътрешните органи. Светините, които бяха непокътнати, бяха положени върху тялото на жената и по тях бе полепнала съсирена кръв.

Ахриман Саурин изви глава, за да погледне двойката, застанала на вратата. Свирепата му усмивка беше ужасяваща със свежата кръв от трупа на Вивиен.

— Браво на тебе, че ми носиш меча! — изсъска той и потопи светинята — миниатюрната резбована плетеница на Колесницата на Морган — в зейналата рана в тялото под него като я окъпа в кръвта и течностите там. Когато я повдигна обратно, той я смачка в ръцете си, докато тя се превърна в безформена пихтия.

И Оуен, и Сара чуха изтракване и щракване на ключалката, след което закланото тяло лекичко се повдигна. В този момент те видяха, че то е положено върху метален люк, почернял от кръв. Металната порта потрепна и се огъна, а възлест черен език се плъзна през отвора и взе да лочи кръвта.

— Твърде късно е! — изсъска Ахриман Саурин.

Оуен почувства как мечът помръдна, изви се по собствена воля и в следващия момент той самият бе тласнат напред, сграбчил оръжието в двете си ръце, като първо мечът сочеше надолу и наляво, а след това се вдигна нагоре. Ахриман дръпна най-близката светиня и я разтърси. Оуен зърна за миг парче козина, глава на елен заедно с рогата, точно преди мечът да я

промуши и във въздуха да се разхвърчат искри.

— Виж Плаща на Артур! — Мъжът от Мрака се изправи, метна плаща около раменете си и положи украсената с рога качулка върху главата си. Лявата ръка на Саурин се изстреля напред и хвана острието на меча посред взрив от зеленикавобял огън.

Оуен се опита да го изтегли, но не успя.

Чукането изпод кръглия метален капак беше настойчиво и оглушително.

— Моите поданици са гладни — прошепна Ахриман. Той затегли към себе си меча и Оуен почувства как оръжието се изплъзва от ръката му. — Мечът е най-могъщият от всички ключове. Ако отворя неговата ключалка, няма да имам нужда от останалите. — Той отново затегли меча към себе си и почти го изтръгна от ръцете на Оуен.

— Знай, че си удостоен с голяма чест: ти ще си пръв на пира на чудовищата.

— Не! — Оуен се опита да се дръпне назад.

— О, да! — Ахриман го придърпа напред.

Сара усети, че Оуен ще изпусне меча. А ако мечът попадне в Мъжа от Мрака, ще дойде края на света…

И от мрака Сара се хвърли към Оуен, удари го по раменете, блъсна го напред и го тласна *в* ръцете на Ахриман. Оуен все още се беше вкопчил в меча и внезапният тласък напред го изненада. Металното острие издра ръцете на Ахриман, а счупеният връх на оръжието потъна в гърдите му и се плъзна по ребрата му, след което разкъса белите дробове и сърцето му.

Ахриман сведе поглед към меча, а очите му се разшириха, когато мечът засия, обхванат от пламъци. Оуен пристъпи напред и завъртя острието в пълен кръг, преди да го изтегли и освободи. Студена бяла светлина разцъфна в очите на Ахриман. Той отвори широко уста и се опита да каже нещо, но не успя да изрече и дума. Гърдите му се повдигнаха и той избълва бял огън.

Внезапният взрив от светлина отхвърли Оуен и Сара обратно в преддверието пред кръглата стая, която в този миг бе обхваната от огъня, бликащ от тялото на Ахриман. Той стоеше прав с разтворени ръце, като разпънат на кръст от светлината. Студеният огън мина покрай кожените кутии, разтопи ги и извади на показ предметите в тях. Пламъците се извиваха и съскаха, а после една по една светините оживяха за кратко, нажежени до бяло, и изпълниха стаята с цветовете на дъгата.

За един миг двете магии — тъмната и светлата — влязоха в битка.

Тя продължи по-кратко от един удар на сърцето, след което

стаята потъна в пълен мрак.

Последва продължителна тишина, в която пукането и трясъците на свличащите се основи звучаха оглушително. Камъните скърцаха, земята тътнеше и след това в почернялата стая се появи светлинна мълния, плътен лъч, който обикаляше бавно над древния кладенец — портата към Другия свят.

Оуен и Сара пропълзяха до вратата и надникнаха вътре като примигваха от светлината. Телата на Ахриман Саурин и Вивиен бяха изчезнали. Нищо не показваше, че някога са били тук. Счупеният меч, чието острие вече беше цяло и блестеше в сребърен цвят, лежеше на пода върху Плаща на Артур.

Древната врата в пода се беше сраснала с камъка, а дупките на ключалките бяха запечатани с бяло стъкло.

103.

Отне им известно време, за да осъзнаят, че мъничкото съсухрено създание, което лежи, простряно върху каменния стол, е Амвросий.

Сара и Оуен коленичиха пред него и подредиха спасените светини до Рога на Бран — Плащът на Артур, Шахматната дъска на Гуендолеу, Ножът на Конника, Червеното наметало на Федърс и Дирнуин, Счупеният меч.

— Това са всички, които успяхме да спасим — Оуен отметна лекичко няколко кичура коса от челото на стареца. Кожата му беше толкова прозрачна, че под нея ясно се виждаха костите и изтощените му мускули.

Амвросий се изправи с усилие и докосна на свой ред всеки от предметите с треперещите си пръсти, сякаш ги виждаше и си припомняше какви бяха те някога.

— Стига толкоз! — прошепна той.

— Победихме — каза бодро Сара.

— Засега!

— А какво ще стане със светините? — попита Оуен. — Какво да правим с тях?

— Трябва да отпътувате за Новия свят и да намерите нови Пазители.

— Новият свят ли? — запита Оуен.

— Америка — отговори старецът.

— Аз? — попита той.

— Не… — Устните на Амвросий се извиха в крива усмивка над пожълтелите му зъби. — Ти — каза той, като гледаше Сара. — Ти си от рода на Йосиф Ариматейски. — Крехките му, сухи пръсти докоснаха тялото й. — Ти си от моите потомци, Сара, и на теб се пада да вземеш моята мантия.

— Не мога!

— Някога и аз изрекох същите думи. Нямаш избор. Вземи останалите светини и ги върни на техните законни собственици. Ще ги познаеш, когато ги откриеш.

— Но аз не знам какво да правя! — възпротиви се тя.

— Има само едно правило: никога не трябва светините да се събират на едно място. Всичко друго ще стане, когато му дойде времето — добави той с последния си дъх. — Върви в Америка! Сега това е твой дълг!

Изминаха няколко секунди, преди да разберат, че Амвросий си е отишъл.

В АНОМАЛНА БУРЯ ЗАГИВАТ СТОТИЦИ

Бурята, представляваща природна аномалия, която се стовари над западното крайбрежие вчера, е отнела досега 622 живота. Повечето от жертвите са посетители на Първия международен келтски фестивал на изкуствата и културата „Денят на Вси светии“, който се проведе в Мадок, Уелс. Метеоролозите и досега недоумяват защо мощното понижение на атмосферното налягане не е отчетено от радарите. Около 9 000 души бяха ранени и откарани в болница, сред които…

ЗАПОДОЗРЯНА ВЕРОЯТНО Е УБИТА

Полицията счита, че жената, която бе търсена за разпит във връзка със серия зверски убийства в столицата, е една от жертвите на бедствието в Мадок. Въпреки че намереното тяло е твърде силно обгоряло, за да се направи точна идентификация, полицията се надява, че съдебната експертиза ще даде нужните отговори.

ПОЛИЦИЯТА ОПЛАКВА СВОЙ ОФИЦЕР

Една от жертвите на Мадокската катастрофа, инспектор Антъни Фулър, беше погребан днес. Партньорката му, сержант Виктория Хийт, ще бъде оперирана в болницата „Св. Франциск“, където ще остане до пълното си възстановяване. Засега не са известни други подробности.

Епилог

Млада двойка, носеща необичайно големи раници, стоеше на опашката пред имиграционната служба в Лос Анджелис и приличаше на повечето от двайсетината души там, прибиращи се вкъщи след екскурзионна обиколка на Европа. Човек лесно можеше да ги сбърка със студенти, които се връщат мърляви и изтощени от ваканция в Европа.

И все пак, за разлика от студентите в Станфорд, които стояха вдясно и чиито куфари бяха пълни с първите издания на Котсуълдските сборници с британска поезия, или от облечената в стил „готик“ двойка вляво, от чиито препълнени чанти стърчаха разни кичозни сувенирчета — малки черни колички-такси и миниатюрни фигурки на лондонския Тауър, тази двойка носеше багаж, който съдържаше далеч по-ценен товар.

Според написаното в паспортите им те отскоро бяха женени, казваха се Сара и Оуен Уокър и се връщаха от сватбено пътешествие в Англия. В синия митнически формуляр бяха изброени предметите, които внасяха в страната — рог, наметало от червени пера, тъмен кожен плащ, нож, шахматна дъска и меч.

Всички тези предмети бяха обозначени като „антикварна рядкост“, както и „без търговска стойност“.

В Другия свят, зад врата от стъкло, дърво и камък, легионът чакаше.

Търпеливо.

Имаха много съюзници в Новия свят, докато двойката нямаше нито един.

notes

1

На английски език — „hallows“. — Б.пр.

2

„Оливър!“ — британски мюзикъл, музика и либрето — Лайънъл Барт. — Б.пр.

3

„Друри лейн“ — знаменит лондонски театър, известен още като „Тиътър роял“. — Б.пр.

4

Канадска верига магазини за дамски аксесоари и сувенири. — Б.пр.

5

Операция за масово евакуиране на цивилни във Великобритания през Втората световна война. — Б.пр.

6

Бат — балнеологичен, туристически и културен център в западна Англия. — Б.пр.

7

Растафарианци — членове на политико-религиозно движение сред черното население на Ямайка и няколко други страни, които почитат Хайле Селасие I, бивш император на Етиопия, под името му преди коронацията — Рас Тафари. — Б.пр.

8

Вид покер. — Б.пр.

9

Фоморите са митични същества от ирландската митология, тъмни демонични сили на хаоса. Смята се, че думата „фомори“ означава „подводни“ и фоморите винаги са тясно свързвани с морето. — Б.пр.

10

Република Биафра е разположена в югоизточната част на Нигерия и просъществувала само три години от 1967 г. до 1970 г. — Б.пр.

11

Магарешкият бодил е символ и герб на Шотландия. — Б.пр.

12

Популярен филм, музикална адаптация по произведението на Ч. Дикенс „Оливър Туист“, създаден през 1968 г. — Б.пр.

13

Мраморната арка в Лондон е станция на метрото и възел на градския и междуградския транспорт. — Б.пр.

14

Майкъл Скот (1175-1232?) — средновековен шотландски математик и учен. — Б.пр.

15

Франсис Бейкън (1561–1626) — виден английски философ, учен, юрист и държавник. — Б.пр.

16

Джон Дий (1527–1608 или 1609) — бележит английски математик, астроном, астролог, окултист, навигатор и съветник на кралица Елизабет I. — Б.пр.

17

Барон Франсис Дешууд (1708–1781) — английски политик. Основател на „Клуба на адския пламък“ — няколко затворени общества на свободомислещи хора от либералните кръгове на английската и ирландска аристокрация, които се събирали тайно на различни места във Великобритания през целия XVIII век. — Б.пр.

18

Самюел Лидъл Матърс (1854–1918) — известен маг, един от най-влиятелните окултисти на своето време. Един от основателите на херметическия орден на Златната Зора — церемониално-магически орден, чиито разклонения съществуват и до днес. — Б.пр.

19

Алистър Кроули (1875–1947) — влиятелен английски поет, пророк и световноизвестен окултист, основател на религиозното течение „телема“. В зенита на неговата слава медиите му слагат прякорите „Великият звяр“ и „Най-грешният човек, който някога е живял“ — прякори, които и до днес свързват масово Кроули със сатанинството. — Б.пр.

20

„Ка“ е една от душите на човека според египетската митология. — Б.пр.

21

Първият пълен опис на земите и населението в Англия, създаден по заповед на Вилхелм I Завоевателя през 1086 г. — Б.пр.

22

Фестивал на съвременното изпълнителско изкуство, който се провежда от 1970 г. недалеч от град Гластънбъри във Великобритания. Още през първите години на провеждането му придобил репутацията на „британския Уудсток“ и се смята за едно от главните събития на музикалната година в Британия. Фестивалът в Гластънбъри се слави преди всичко със своите рокконцерти, но в рамките на фестивала се провеждат и многобройни танцови, фолклорни, театрални и циркови представления и се организират художествени изложби. — Б.пр.

23

Много ми е приятно (фр.). — Б.пр.

24

Глава 10, стих 10:8. — Б.пр.

25

Уейланд е германско име от „wela“, което означава „битка“, и „nand“ — „смел“. — Б.пр.

Превод мой. — Б.пр.

27

Уилям Блейк (1757–1827) е английски поет и художник, автор на оригинални поредици от лирични и епични стихове, илюстрирани от самия него. Макар че не получава признание, докато е жив, днес той е смятан за един от първите и най-значителни представители на зараждащия се романтизъм. — Б.пр.

28

Права кавалерийска сабя на шотландските планинци от 17 и 18 в. — Б.пр.

29

„Клайдхемх мир“ (от шотландски келтски) — „големият меч“. — Б.пр.